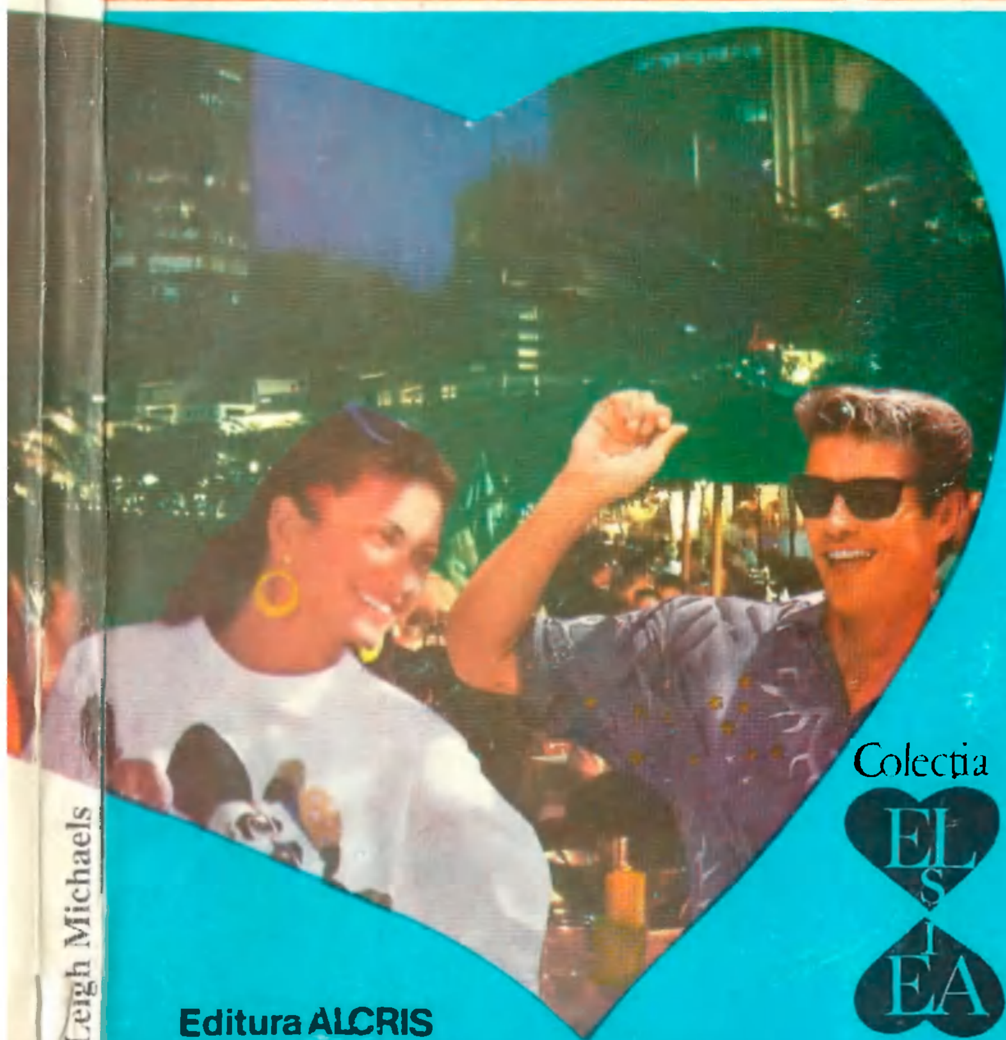
169

Leigh Michaels

Un bărbat fără scrupule

Leigh Michaels

169

Editura ALCRIS

LEIGH MICHAELS

UN BĂRBAT FĂRĂ SCRUPULE

BUCUREŞTI

Coperta : ANDY

INVITATION TO LOVE.

În românește de : Luli Filipescu

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN : 973-580-132-9.
Colecția „EL și EA"

PROLOG

Firma HARPER'S, INC., SEATTLE,

Către doamna George Cameron

Domeniul Liliacul Alb

FAIRVIEW, ILLINOIS

„Dragă doamnă Cameron,

Astăzi am primit la sediul nostru din Seattle scrisoarea alăturată, adresată de domnul Eric Nelson defunctului dumneavoastră soţ. Se pare că domnul Nelson v-a pierdut adresa şi fără indoială s-a gândit că vom reuşi să dăm noi de dumneavoastră, în calitatea noastră de succesori ai domnului Cameron la conducerea firmei Legni din Fairview.

Vă rugăm să ne scuzaţi că am desfăcut scrisoarea, dar ea se prezenta sub forma unei corespondenţe comerciale obişnuite şi am presupus, în consecinţă, că ne este adresată. Pe de altă parte, mi-am luat libertatea de a-i scrie domnului Nelson ca să-i anunţ trista veste, fiindcă se pare că n-a aflat de moartea domnului Cameron.

Permiteți-mi cu această ocazie să vă prezint condoleanțele mele. Regret că n-am fost încă în măsură să vi le prezint personal. Dar fiți sigură că, imediat ce afacerile îmi vor îngădui să fac o vizită la Fairview, nu voi întârzia să mă achit de îndatoririle pe care le am față de dumneavoastră.

Închei, asigurându-vă de sentimentele mele cele mai respectuoase.

Dillon Harper, Președinte-Director General".

Andrea Cameron mototoli scrisoarea în mână și zvârli furioasă ghemotocul la coș. Trecuse un an de când tatăl ei murise în urma unui atac de cord, un an de când se obișnuia încetul cu încetul, să trăiască fără el. Și această scrisoare venea să-i zgândărească durerea, la fel de vie și de pătrunzătoare ca în prima zi.

Aroganța acestui Dillon Harper o scotea din minți. Printr-o manevră murdară de bursă îi furase firma tatălui ei și, lipsindu-l de rațiunea de a trăi, îl condamnase nici mai mult nici mai puțin decât la moarte. Cum de avea îndrăzneala de a se prezenta ca „succesorul" lui ? De ce nu ca legator universal, ceea ce de fapt și era ?

Și acum avea tupeul să vină să-i prezinte și condoleanțe văduvei ! Ce atenție mișcătoare ! Oh, bineînțeles, numai în cazul că „afacerile îi vor îngădui" ! Probabil că *domnul* era foarte ocupat, de vreme ce nu binevoise să mai pună piciorul la Fairview din ziua când venise să semneze actele de preluare.

Să se achite de îndatoriri față de doamna Cameron. La ce s-o fi referind de fapt ? Se gândise

la aceste îndatoriri, când împinsese spre prăpastie firma Legni ? Avusese cel mai mic scrupul când răscumpărase firma la un preț derizoriu, punându-i lui George Cameron cuțitul la gât ? Tot de datoria lui era acum să vină și să hărțuiască o femeie care-și pierduse soțul din vina lui ?

În orice caz, dacă Harper avea intenția să-și facă apariția, Andrea avea de gând să-l împiedice s-o deranjeze pe mama ei ! De altfel nici nu avea intenția să-i arate această scrisoare Adrianei Cameron, nici măcar să-i pomenească de ea. De ce s-o tulbure în mod inutil pe biata femeie, când și așa muncea prea mult ?

Iar în privința scrisorii către Eric Nelson — ei bine, nu mai era cazul fiindcă Harper o făcuse chiar el. Andrea scoase ghemotocul din coș și-l aruncă cu hotărâre în fundul unui sertar.

Înainte să facă să dispară și plicul de la Harper's Inc., trecu visătoare cu degetele peste literele negre în relief ale antetului. Se surprinse gândind că în fond, dacă n-ar fi trebuit s-o menajeze pe mama ei, n-ar fi fost supărată să-l vadă apărând la Fairview pe Harper. Să fi avut îndrăzneala să se prezinte în fața ei ! Ar găsi ea ce să-i spună...

CAPITOLUL I

– O să ai grijă de el, nu-i aşa ? o rugă Mitch. Îmi promiţi ?

Andrea schimbă receptorul dintr-o mână în alta şi se trase în mod maşinal de cercel.

– Nu-ţi face probleme, Mitch, o să fie pe mâini la fel de bune ca ale tale... Dar trebuie să închid, ca să mă duc să-l iau de la hotel !

Râsul plăcut al lui Mitch se făcu auzit de la celălalt capăt al firului.

– Iartă-mă, Andrea, ştiu că pot avea încredere în tine. Dar mi-ar fi plăcut aşa de mult să-l primesc eu, să-l duc să viziteze oraşul... Vreau să plece uimit, să regrete că nu s-a gândit mai de mult la Fairview !

Andrea începu să râdă la rândul ei.

– Doar punctualitatea mea va lăsa de dorit...

– Am înţeles mesajul. Te las. Fugi !

Andrea închise, îşi trecu mâna prin părul lung şi des, negru ca abanosul, apoi îşi puse blazerul verde-închis. Ieşind, îşi băgă capul pe uşa biroului vecin.

– Betty, mă duc să-l iau pe domnul Zanetti de la hotel şi să-l duc la inaugurarea noului magazin

de artizanat. Pe urmă, dacă mă caută cineva, voi fi la bufetul de la...

Secretara o întrerupse.

– Zanetti, magnatul puilor crescuţi cu hormoni ?

Andrea îşi muşcă buzele ca să nu zâmbească.

– Chiar el. Dar nu-i spune aşa în faţa lui Mitch : el speră să intrăm şi noi pe fir !

– Îşi face iluzii... Zanetti a telefonat să anunţe că nu va participa la inaugurare.

Andrea se trânti perplexă pe cel mai apropiat scaun. Nu ştia ce interpretare să dea faptului. Zanetti sosea cu buzunarele doldora de dolari, cu intenţia declarată să construiască la Fairview o fabrică de creştere a puilor, dacă locul i se va părea adecvat. Şi iată că le trăgea clapa în ultimul moment ! Ce anume îl făcuse să se răzgândească ? Doar nu fusese niciodată în oraş !

– Ţi-a dat întâlnire la Liliacul Alb ca să luaţi prânzul.

Andrea scoase un suspin de uşurare. Zanetti era pur şi simplu obosit de călătorie. Sau poate detesta inaugurările ? Din punctul ăsta de vedere, nu-l putea blama : genul ăsta de manifestări nu era nici pentru ea distracţia favorită. De altfel, de când lucra pentru Ambasadorii Dezvoltării, inaugurările începuseră să-i facă silă.

În această zi totuşi, ceremonia avea pentru ea o importanţă deosebită fiindcă era vorba de magazinul prietenei ei Karen. Andrea ştia câte speranţe îşi pusese ea în această mică investiţie, câte sacrificii făcuse pentru ea şi dorea din tot sufletul să aibă succesul scontat.

O jumătate de oră mai târziu, în mijlocul unei mulțimi de blazere verzi înghesuite în micul magazin al lui Karen, îl asculta cu o ureche distrată pe președintele Camerei de comerț încheindu-și veșnicul discurs.

– Nu-mi mai rămâne decât să urez noroc acestui nou gen de comerț care va contribui, sunt sigur de asta, la prosperitatea orașului nostru. In numele tuturor membrilor fundației noastre, îi urez bun-venit noii Ambasadoare : doamna Karen Porter !

Andrea se alătură aplauzelor politicoase ale asistenței.

După felicitări, procesiunea blazerelor verzi se îmbulzi spre ieșire, fără îndoială nerăbdătoare de a ajunge la bufetul care-i aștepta la Liliacul Alb.

– Ei bine, declară noua Ambasadoare plimbând în jurul ei o privire ce se dorea detașată, iată că a sosit ziua mult așteptată... Unde e coada clienților nerăbdători să-mi asalteze magazinul ?

– Nu-ți face griji : o să apară. Permite-mi să fiu prima.

– Nu te simți obligată !

– Oh, prefer să fiu sigură. Prevăd de pe acum ce-o să se întâmple și nu vreau să risc : mâine clienții o să se înghesuie și dacă n-o să mai găsesc hârtia mea preferată pentru scrisori ?

După aceste cuvinte, îi întinse lui Karen o mapă cu o hârtie galben-pal, pe care o alesese de pe unul din rafturi.

Andrea văzu cu bucurie surâsul care-i lumină chipul lui Karen, făcând să-i apară în obraji niște gropițe adorabile.

– Cât îţi datorez ? se interesă ea scoţând portofelul.

– Oh, pentru prima mea clientă, va fi un preţ special ! Ce-ai zice de un dolar simbolic ?

– De acord ! Mi-ar plăcea să mai rămân, dar sunt aşteptată la Liliacul Alb.

– Apropo, cum merg afacerile la Liliacul Alb ? Se pare că nu vă descurcaţi prea rău.

– Să nu exagerăm ! Dar e adevărat că am început să ne formăm o clientelă solidă. Campania noastră publicitară a dat unele rezultate. Din fericire pentru noi, fiindcă investiţia a fost destul de piperată.

– După părerea mea, clienţii voştri se vor ocupa în continuare de publicitate. Camerele sunt splendide şi Adriana este o gazdă minunată.

Auzind numele mamei sale, Andrea nu-şi putu reţine un suspin îngrijorat.

– Da, e adevărat că mama ştie să primească, dar poate aici e şi problema : pune lucrurile prea mult la inimă şi tratează clienţii ca şi cum i-ar fi musafiri.

– Nu mi se pare ceva rău.

– Bineînţeles, dar se omoară cu munca. Şi când, în afară că se ocupă de camere, mai trebuie să organizeze şi recepţii ca cea de azi, mi-e ciudă pe mine că nu pot s-o ajut.

– Chiar eşti obligată să lucrezi pentru Ambasadorii Dezvoltării ? Acum, că hotelul merge bine, credeam că...

Andrea dădu trist din cap.

– Nu, mi-e teamă că nu ajunge.

– Vrei să zici că n-ar fi de ajuns ca să plătești ipoteca reședinței ?

– Dacă ar fi vorba numai despre asta ! Am fost obligată să facem și un împrumut la bancă, să finanțăm lucrările de amenajare. Clienții nu se înghesuie chiar așa, încât să acoperim toate cheltuielile. Nu ne putem deci permite să renunțăm la un venit suplimentar. Și totul se adună : impozitele au crescut anul ăsta, trebuie să renovăm terenul de tenis... În fine, îți închipui tu și singură.

Karen îi înconjură umerii cu brațul.

– Hai, Andrea, nu-ți mai face atâtea probleme ! Sunt sigură că Liliacul Alb vă va pune la adăpost de toate grijile.

Chipul i se întunecă brusc și privirea i se pierdu în gol.

– E adevărat că, dacă acest Dillon Harper ar fi răscumpărat firma tatălui tău la un preț mai convenabil, n-ați fi fost obligate să vă îndatorați până peste cap ca să supraviețuiți...

– Și n-am fi fost obligate să transformăm Liliacul Alb într-un hotel ! exclamă Andrea. E casa mamei mele, singurul lucru care i-a mai rămas de la familia ei. Crezi că-i închiriază cu dragă inimă camerele unor străini ? Când ar fi putut îmbătrâni în pace, înconjurată de ai ei ?

Karen dădu din cap cu un aer dezaprobator.

– Andrea, n-are rost să te mai gândești la asta ! Trecutul e trecut. Ai tot viitorul în fața ta și în această direcție trebuie să-ți îndrepți privirile.

– Ai dreptate. Stau aici și mă înduioșez asupra propriei mele sorți, ca și cum n-ai avea și tu atâtea griji pe cap ! Frumoasă dovadă de solidaritate !

— Nu asta am vrut să zic ! Eu...

Fără a o mai lăsa să termine, Andrea o sărută cu zgomot pe obraz.

— Ştiu eu prea bine ! Şi apropo de viitor, trebuie s-o şterg ! Plec la vânătoare ! Şi dacă lucrurile merg bine în următoarele două zile, în curând printre clienţii tăi se vor număra regele puilor crescuţi cu hormoni şi toţi colaboratorii săi.

— Zanetti ? Atunci îţi urez noroc !

Andrea ieşi din magazin în fugă, sperând că Zanetti n-o aşteaptă de prea mult timp.

După ce rulă vreo zece kilometri, sosi la Liliacul Alb, fericită că părăsise oraşul şi se regăseşte într-un loc familiar, atât de aproape de oraş şi totuşi în mijlocul naturii. Urmând sfaturile lui Koren, dăduse un curs optimist gândurilor ei, aşa că tot ce vedea o umplea de veselie. Nu era minunat, îşi spunea ea, că putuseră evita să vândă domeniul şi reuşiseră să-l amenajeze fără să-l desfigureze ? Nu semăna el perfect cu reşedinţa copilăriei sale ?

Andrea parcurse aleea sinuoasă cu viteză redusă, cu geamul lăsat, ca să guste din plin parfumul liliacului plantat pe ambele margini ale drumului. Anul acesta înflorise târziu dar din plin şi tânăra observă că ramurile se încovoiau sub greutatea florilor înmiresmate. Ce mult îi plăcea să vadă soarele pătrunzând prin frunzişul arborilor ! Se simţea întotdeauna bucuroasă când casa, ascunsă de privirile indiscrete, apărea brusc după ultimul viraj.

În acel loc, Andrea opri puţin ca să admire priveliştea ei preferată : micul lac, de un albastru ca safirul, înconjurat de sălcii, ca o bijuterie montată în mijlocul verdeţii.

Inconjurată de această imagine idilică, își continuă drumul și-și parcă mașina lângă hambar, ceva mai departe de cele vreo zece mașini care ocupau curtea pavată. De acolo, silueta vechii locuinte flancate de turnuri se decupa pe albastrul cerului. Arhitectura ei era desigur extravagantă, dar pentru Andrea era cea mai frumoasă casă din lume. Trăise întotdeauna în această locuință călduroasă și primitoare, plină de râsete și de soare, casa fericirii — până de curând cel puțin...

Alungându-și gândurile morbide care-i veneau în minte, Andrea intră în sala mare de recepție, unde invitații discutau animat. Și ceea ce văzu o umplu de mândrie : ca de obicei, Adriana se întrecuse pe ea însăși. Măsuțe rotunde, acoperite cu fețe de masă din damasc, fuseseră instalate lângă fiecare din ferestrele cu arcadă, pentru ca musafirii să poată profita de priveliștea oferită de grădină. Un bufet elegant, plin de delicatese și băuturi, era instalat pe masa lungă din fundul sălii.

Andrea porni în căutarea lui Zanetti. Mitch nu fusese în stare să i-l descrie, dar, fiindcă ea îi cunoștea din vedere pe toți Ambasadorii, primul străin pe care-l va remarca în asistență va fi în mod categoric Zanetti.

Unii invitați se și instalaseră la mese, alții conversau încă pe grupulețe, cu câte un pahar în mână. Andrea circulă de la unul la celălalt, salutându-i în trecere pe toți cei pe care nu-i văzuse la inaugurare.

Nu întârzie să-l repereze pe Zanetti. Se așezase în apropierea unei ferestre și, cu capul ușor încli-

nat, era cufundat într-o discuție aprinsă cu vecinul de masă. În clipa când Andrea îl zări, el se întoarse spre ea ; o rază de soare căzu pe chipul bronzat, dând reflexe albastre părului negru.

Andrea simți că i se contractează stomacul, ca și cum ar fi primit o lovitură în plex. Înaintând cu pași șovăitori spre Zanetti, încercă disperată să se calmeze. Ce avea bărbatul ăsta de făcea un asemenea efect asupra ei ? Era frumos, e adevărat, deși de o frumusețe puțin cam clasică. Dar nu, puterea lui de seducție nu avea nimic de-a face cu fizicul lui... Era...

Da, asta era, un fel de energie părea să alerge în venele acestui bărbat. Zanetti radia o asemenea forță vitală încât îi eclipsa pe toți ceilalți.

„Ce naiba, Andrea, vino-ți în fire !" își porunci singură.

Încercă să-și concentreze atenția asupra interlocutorului lui Zanetti, care nu era altul decât Ken Ferris, actualul director al firmei Legni.

Care nu putuse bineînțeles să evite o asemenea conversație, căci era administratorul celei mai importante firme din Fairview. Totuși, de când aceasta trecuse din mâinile familiei Cameron în cele ale lui Dillon Harper, conducerea păruse să se îndepărteze din ce în ce mai mult de interesele orașului. Deci nu s-ar fi putut aștepta ca Ferris să vorbească în mod elogios despre oraș. Andrea își dori ca el să nu-l fi descurajat pe Zanetti.

Acesta nu părea însă să mai dea vreo atenție discursului lui Ken Ferris. Sprijinindu-și bărbia într-o mână, n-o scăpa pe Andrea din ochi. Și ceea

ce citi în ochii lui, nu făcu decât s-o tulbure şi mai mult.

Zanetti se ridică cu o graţie nepăsătoare. Andrea remarcă atunci că avea o înălţime care depăşea media.

— Nu cred că am avut plăcerea să vă cunosc, spuse el.

Vocea lui caldă şi profundă îl făcea de-a dreptul irezistibil. Ascultându-l, Andrea se simţea parcă purtată de un curent puternic de apă căruia nu i se putea împotrivi.

— Fiţi binevenit la Fairview, domnule Zanetti, spuse ea încercând să-şi stăpânească emoţia.

— Dar nu sunt domnul Zanetti ! replică el.

— Poftim ?

Andrea nu ştia cum, dar reuşise s-o ia de mână şi părea că nici nu-i trece prin minte să-i dea drumul. Se uită spre degetele lor unite, uimită de efectul pe care-l avea asupra ei acest simplu contact : i se părea că un fluid îi trece prin tot braţul.

— Nu sunt domnul Zanetti, repetă el, şi credeţi-mă că în acest moment regret asta... dacă i se rezervase o primire aşa călduroasă...

Ken Ferris işi drese vocea.

— Iartă-mă că n-am făcut prezentările, Andrea Cameron, Dillon Harper, spuse el.

Andrea avu brusc impresia că pământul i se deschise sub picioare şi că se prăvăleşte într-o prăpastie fără fund.

Dillon Harper ! Bărbatul a cărui lăcomie îl costase viaţa pe tatăl ei ! Nu părea deloc tulburat de remuşcări, chiar dacă se găsea sub acoperişul vic-

timei sale! Îndrăznea s-o țină de mână pe ea, Andrea Cameron, orfană din cauza lui!

Avu chef să-i ardă o palmă. Din păcate nu putea provoca un scandal în fața tuturor Ambasadorilor și nici nu trebuia să uite că Dillon Harper era patronul celei mai mari firme din oraș. Gestul ei ar fi părut deplasat. Cu atât mai rău, va găsi ea altă ocazie să se răzbune.

Andrea își retrase mâna cu un gest brusc și bombăni prima scuză care-i trecu prin minte.

— Scuzați-mă, dar m-am înșelat.

Ken Ferris scoase un mic râs nervos.

— Andrea, voiam să-ți spun ceva. Tocmai vorbeam cu domnul Harper despre Liliacul Alb și... îi spuneam că e de departe cel mai bun hotel din oraș și că nu va regreta...

— Îmi pare rău, domnule Harper, dar săptămâna asta nu mai avem nici o cameră liberă.

Și fără a-i mai lăsa timp să răspundă, Andrea se îndepărtă. Niciodată nu mai mințise cu atâta plăcere și totuși, niciodată o minciună n-o mai făcuse să se simtă atât de încurcată.

Cu obrajii în flăcări, se duse să se instaleze pe un scaun, făcând în așa fel ca să fie cu spatele la Dillon Harper. Întrebările i se învălmășeau în minte. Ce făcea tipul ăsta la Fairview? Îl apucase dintr-o dată grija de uzinele Legni, pe care nici măcar nu le vizitase înainte de a le cumpăra? De altfel, de ce și-ar fi dat osteneala s-o facă? Le achiziționase pe un preț de nimic.

Și ce semnificație avea prezența lui Dillon Harper la acest bufet? Ken Ferris, care făcea parte din rândul Ambasadorilor Dezvoltării, trebuia să asiste

la această intâlnire, dar din ce motiv își invitase și patronul ? Și de ce impinsese nedelicatețea până la a-i sugera să se instaleze la Liliacul Alb ?

Nici nu putea fi vorba ! Din cauza lui Harper era obligată să-și deschidă larg ușile străinilor și să le satisfacă pretențiile... dar să-l servească pe acest Harper, să-i facă patul, să-i prepare micul dejun, asta n-ar accepta niciodată !

Mama ei apăru in cele din urmă în prag, cu fruntea încruntată de îngrijorare. Acest aer preocupat se potrivea atât de puțin cu firea ei veselă și primitoare încât tânăra, alarmată, se grăbi să-i iasă în intâmpinare.

Văzând-o, Adriana se lumină la față și zâmbi. Se dădu la o parte ca să facă loc unui omuleț chel care stătea in spatele ei și încerca să-și mascheze burta proeminentă sub o haină largă ecosez.

– V-o prezint pe fiica mea, Andrea. Andrea, ți-l prezint pe...

– Domnul Zanetti, presupun ? spuse Andrea întinzându-i mâna.

Omulețul o privi o clipă cu niște ochi scrutători, ca și cum îi cerceta meritele înainte să-i strângă mâna.

– Chiar eu, spuse el în cele din urmă, mulțumindu-se cu un scurt semn din cap.

Deși enervată de comportarea lui, Andrea își impuse să fie curtenitoare și-l antrenă pe Zanetti spre o masă unde rămăseseră două scaune libere. Se instală lângă el, în timp ce mama ei verifica să nu le lipsească nimic.

Andrea nu trebuise niciodată să suporte un dejun de afaceri atât de lung. Din fericire, cei doi

Ambasadori aşezaţi la masa lor intrară în vorbă şi Zanetti nu se lăsă prea mult rugat ca să-şi laude flerul în materie de investiţii.

Andrea ştia că ar fi trebuit să-l asculte, să zâmbească la aluziile lui, să strecoare câte o informaţie asupra prosperităţii firmelor din Fairview, dar se simţea incapabilă să se concentreze. Fără voia ei, ochii îi reveneau fără încetare spre Dillon Harper. Nu fiindcă el ar fi făcut ceva ca să-i atragă atenţia, trebuia să recunoască asta. Stătea aşezat tot în acelaşi loc, cu braţele încrucişate, cu picioarele întinse neglijent în faţa lui, profitând de acest moment de repaos şi de soarele care-l încălzea prin fereastră.

Într-unul din momentele când îl privea, el întoarse capul şi îi zâmbi.

Andrea fu înciudată că o surprinsese privindu-l pe furiş, dar refuză să-şi plece ochii. Îl sfidă din priviri, cu toată răceala de care era în stare, apoi se aplecă cu un aer firesc spre Zanetti.

— Există vreun loc pe care aţi dori să-l vizitaţi în mod special la Fairview ? se interesă ea cu solicitudine.

El dădu din cap.

— Da, acea uzină de care mi s-a vorbit, cea mai mare din oraş... Cum se numeşte ? Uzinele Legni, mi se pare ?

Andrea simţi că păleşte.

— De ce asta şi nu alta ? Producţia lor nu are nici o legătură cu a dumneavoastră ! Sunt fabricanţi de cutii.

În momentul când pronunța aceste cuvinte, i se păru că-l aude pe tatăl ei luând-o la rost.

Zanetti îi aruncă o privire bănuitoare, se pare la fel de puțin satisfăcut de răspunsul ei. Cum ar fi fost și George Cameron.

– Doar cutii ? Nu asta mi s-a spus.

– Înțeleg prin asta toate sorturile de cartonaje și ambalaje, începând de la cutia de lapte până la cele mari utilizate în transportul maritim.

Zanetti își apleacă spre ea fața rotundă pe care se rostogoleau picături mici de transpirație și o fixă cu un aer mirat.

– Și în ce credeți că îmi ambalez puii ?

Andrea gândea pe cât de repede cu putință. „Ai grijă de el" îi spusese Mitch. Asta însemna deci să-i satisfacă toate pretențiile... dar să-i și prezinte orașul sub cea mai bună lumină. Or, firma Legni nu era de fapt vitrina prosperității locale. Productivitatea bătea pasul pe loc, numărul lucrătorilor scăzuse, nu se mai întreprinse nici o lucrare de renovare... După ce cumpărase uzina, Harper manifestase un dezinteres total.

– Mi-ați putea organiza o mică vizită, nu-i așa ? Nu cred că reprezintă o problemă prea grea pentru dumneavoastră.

Vocea lui Zanetti devenise tăioasă ; Andrea simțea în ea o amenințare.

Un alt gând îi trecu brusc prin minte. Zanetti avea dreptul să se aștepte la o transparență financiară și industrială în raport cu suma pe care conta s-o investească. Și dacă vizita la uzinele Legni o să-l dezamăgească... Ei bine, ce putea ea să facă...

N-ar fi decât o nelegiuire în plus de aruncat în cârca lui Dillon Harper. Pe de altă parte, de ce să-i refuze lui Zanetti o favoare pe care ar obține-o fără greutate adresându-se direct lui Ken Ferris ?

— Am înțeles ! răspunse ea. Așteptați o clipă, vă rog, ca să văd ce pot face.

Abandonându-l pe Zanetti, Andrea inspiră profund și traversă cu curaj salonul ca să-l înfrunte din nou pe Dillon Harper. Acesta conversa cu vicepreședintele Camerei de comerț, dar ar fi putut jura că o simțea apropiindu-se.

Vorbele pe care-l auzi pronunțându-le o mai liniștiră puțin asupra intențiilor sale.

— Vă mulțumesc pentru ofertă, dar nu cred că voi sta atâta timp la Fairview ca să devin un bun Ambasador, spunea el.

Când Andrea se alătură grupului, mâna lui Harper îi cuprinse cotul fără să-i fi aruncat măcar o privire, încercând s-o atragă în cercul lor, dar ea se degajă. Văzu cu satisfacție cum mâna lui Harper rămâne o clipă în aer, apoi cade cu nepăsare pe spătarul scaunului său. Abia atunci se întoarse spre ea, cu un surâs șiret pe buze.

— Datorită cărui fapt am plăcerea ?

Curtoazia lui nu reușea să-i mascheze ironia din voce.

— Voiam doar să-i spun un cuvânt lui Ken. Avem aici un industriaș care ar dori să vadă uzina. Crezi că această vizită ar fi posibilă după-amiază ? întrebă ea.

Ken îi aruncă lui Harper o privire supusă, care o revoltă pe Andrea.

„Oh, Ken, își spuse ea, ce naiba, ești încă directorul fabricii ! Nu îndrăznești să iei singur o hotărâre ?"

Dar Harper fu cel care-i răspunse.

— Cred că putem satisface rugămintea acestei domnișoare, fără probleme, nu-i așa, Ken ? Cu condiția, bineînțeles, să ne facă plăcerea să-și însoțească protejatul.

Andrea luă un aer indignat. Zanetti avea nevoie de o guvernantă ? Nu mai pusese piciorul prin uzină de la vânzarea ei forțată. Și nu ținea deloc să vadă ce făcuse Harper din ea.

Totuși, dacă refuza, ce-o să-i spună lui Zanetti ? Și lui Mitch, când o să se întoarcă ?

Harper o observa liniștit, fără îndoială sigur că va obține un răspuns negativ.

Decise să-i facă în necaz. Ignorându-l în mod deliberat pe Harper, i se adresă direct lui Ken.

— Foarte bine. La ce oră putem veni ?

Ken ezită dar, de data asta, Harper părea hotărât să-l lase să răspundă singur.

— Într-o jumătate de oră ? propuse el.

Andrea îl aprobă dând repede din cap.

— Foarte bine, ne întâlnim acolo, spuse ea.

Și se depărtă, în timp ce Dillon Harper o urmărea din priviri.

CAPITOLUL II

Trecând de grilajul uzinelor Legni, Andrea avu impresia că săvârșește un act neloial. Nu numai că-și jurase că n-o să se mai ducă acolo, dar, fiind invitată chiar de Harper, avea sentimentul că trădează memoria tatălui ei.

Însoțită de Zanetti, trecu prin birouri și constată ușurată că Harper nu era acolo. Maistrul care-i primi era o veche cunoștință pe care n-o mai văzuse de mult. Îi strânse călduros mâna.

– Ei, domnule Higgins, cum merg afacerile ? îl întrebă ea plină de înțelegere.

Aruncându-i o privire lui Zanetti, ezită o clipă înainte de a formula un răspuns prudent.

– Greu de spus, domnișoară Cameron. Cu criza asta economică, toți clienții noștri au fost obligați să-și reducă producția. Ceea ce a scăzut comanda de ambalaje. Vremurile sunt dure, știți asta.

Apoi îi furniză lui Zanetti câteva informații asupra capacității și organizării producției, le dădu câte o pereche de ochelari de protecție și-i conduse spre primul atelier.

Ceea ce descoperi acolo o uimi pe Andrea.

Nimeni din Fairview nu ignora faptul că uzinele Legni își reduseseră mult din personal. Dar acum avu posibilitatea să constate că și un număr mare de mașini dispăruse. Acolo unde, cu doi ani înainte, lucrau o mulțime de muncitori în zgomotul infernal de la montaj, nu mai văzu acum decât un hangar uriaș pe jumătate gol, unde răsuna ecoul singurei mașini de decupat care mai rămăsese.

Simțind privirea lui Zanetti fixată asupra ei, Andrea tresări și se întoarse spre el. Se uita la ea cu un aer mirat, fără îndoială surprins de reacția ei. Își reaminti că el nu cunoștea condițiile în care familia Cameron fusese obligată să cedeze uzinele. Dar ar fi pariat că nu va întârzia să afle.

– De ce firma se numește „Legni" ? întrebă el. Acest cuvânt înseamnă „lemn" în italienește, nu-i așa ? Dar, după câte văd, aici se produc în principal cartonaje !

Andrea dădu din cap.

– N-ați ghicit. Aceste uzine au fost ridicate de străbunicul meu din partea mamei, Osvaldo Legni. El le-a lăsat fiului său Ricardo, care le-a transmis ginerelui său, George Cameron, care s-a căsătorit cu mama mea.

Ochii mici ai lui Zanetti începură să strălucească la fel ca ai unui copil. Metamorfoza era vizibilă : devenise aproape simpatic !

– Nu știam că domnul Cameron deținea această firmă datorită soției lui ! Și că doamna Cameron este de origine italiană ! De unde provine familia dumneavoastră ? Din Campagna ? Din Calabria ? Mitch v-a spus că bunicii mei sunt din Calabria ?

— Oh, ştiţi, toate astea sunt foarte de demult, replică Andrea, puţin doritoare să lase să se nască între ea şi acest individ o apropiere datorită originilor comune. Suntem cetăţeni americani de trei generaţii.

— Glumiţi ! Când eşti italian, chiar numai pe jumătate, aşa rămâi ! Uitaţi-vă în oglindă ! Sunteţi italiancă până în vârful unghiilor.

Şi Andrea nu putea să nu-i dea dreptate, ştiind că totul în ea trăda originea ei latină. De la mama ei şi de la Italia, moştenise ceea ce era mai remarcabil în ea : ochii foarte negri, buclele brune şi formele foarte feminine care atrăgeau, prea des după părerea ei, priviri admirative. Cu tatăl ei, de origine irlandeză, semăna la corp : înaltă şi subţire, cu statura fină şi tenul pe care ea — invidiindu-şi mama pentru pielea ei bronzată — îl găsea prea palid, dar pe care alţii îl calificaseră drept luminos.

— Cred că domnişoara a venit să vă arate uzina, domnule Zanetti. Nu să vă vorbească de arborele ei genealogic.

Andrea simţi că se crispează : recunoscuse vocea lui Dillon Harper. Şi ea care crezuse pentru o clipă că o va scuti de prezenţa lui ! Dar de ce inima începuse să-i bată dintr-o dată cu atâta putere ?

Cu preţul unui imens efort, se întoarse exact la timp ca să observe întâlnirea celor doi bărbaţi. Harper îl cântărea pe Zanetti cu o răceală dispreţuitoare, în timp ce acesta îi arunca piezis nişte priviri asasine. Era ciudat, dar Andrea ar fi jurat că se cunoşteau mai de mult...

Harper nu-i lăsă timp să-l mai studieze în voie.

Se întoarse spre ea şi o privi câteva clipe. Ea reuşi să nu clipească, dar nu-şi putu reţine un mic gest nervos al mâinii. Din păcate, nimic nu părea să-i scape lui Dillon Harper : un zâmbet amuzat îi apăru în colţul buzelor, ca şi cum îi plăcea că o pusese în încurcătură.

— Poate am putea aştepta un moment mai propice ca să discutăm despre farmecul dumneavoastră latin ? se interesă el. Aş participa cu plăcere la conversaţie !

Andrea se prefăcu că n-a observat această aluzie deplasată.

— Trebuie să înţeleg că veniţi cu noi ? întrebă ea pe un ton cât mai distant, sperând în van că-l va face să renunţe.

— Fiindcă mă invitaţi cu atâta amabilitate... De fapt, vreau să profit de ocazie : de un an n-am reuşit să fac turul proprietăţii.

„Ar trebui să vă fie ruşine, domnule Harper" gândi Andrea.

— Dar nu e niciodată prea târziu, declară el pe un ton sarcastic.

Dar Zanetti trecea la atac.

— Dacă înţeleg bine, uzinele Legni erau o firmă de familie ? Doamna Cameron a fost desigur foarte afectată când a fost nevoită s-o vândă ?

Andrea îi aruncă o privire disperată lui Higgins, singura persoană la care putea apela. Acesta îi răspunse cu un surâs plin de simpatie.

— Veniţi, domnule Zanetti, spuse el, o să vă arătăm câteva din tehnicile noastre folosite la încleiere.

Şi îl conduse pe cel interesat spre fundul atelierului.

– Domnişoară Cameron, îmi pare foarte rău pentru tatăl dumneavoastră, îi şopti imediat Harper.

Andrea răspunse printr-o scurtă mişcare a capului, cu ochii plecaţi. Nu-l putea privi în faţă. Nu că s-ar fi îndoit de sinceritatea lui : bineînţeles că-i părea rău ! Doar un monstru ar fi putut cauza intenţionat o asemenea suferinţă. Dar nu-şi dăduse seama de consecinţele faptelor sale ; şi asta Andrea nu i-o va putea ierta niciodată.

Harper păru să înţeleagă că, insistând pe acest subiect, nu făcea decât să agraveze lucrurile, fiindcă, în minutele care urmară, nu mai pronunţă nici un cuvânt. In momentul în care se aplecau amândoi spre o presă, el încercă să reînnoade conversaţia.

– Ken îmi vorbea în această dimineaţă de Ambasadorii Dezvoltării...

– Ah !

– E o fundaţie cel puţin... neobişnuită.

– Aşa e.

N-o să mai tacă o dată ? se întrebă Andrea. Nu înţelegea că n-are nici un chef să-i vorbească ?

Probabil că-i ghicise gândul, fiindcă se reinstaură tăcerea. Totuşi, vederea atelierului următor fu un asemenea şoc pentru Andrea încât ea reluă discuţia.

– Dar... ce-aţi făcut cu maşinile ?! exclamă ea.

– Presele ? Unele au fost vândute, altele au fost casate. Erau nişte vechituri.

– Şi nu le-aţi înlocuit ! Nu mă mai mir atunci de reducerea de personal.

Harper se încruntă.

— N-am dat pe nimeni afară.

— Cu câteva excepţii. Sau aţi uitat deja ?

— Vorbiţi fără îndoială de predecesorul lui Ken? Doar n-o să mă condamnaţi acum că am vrut să-mi aleg singur personalul de conducere ! Cu excepţia lui, n-am făcut nici o concediere. Ne-am limitat să nu mai ocupăm posturile vacante. Muncitorii care ne părăsesc nu sunt înlocuiţi, asta-i tot.

— Ceea ce fac mulţi, ştiind că aici viitorul lor e nesigur. Mă întreb de altfel de ce n-aţi închis uzinele. Aşteptaţi fără îndoială falimentul lor ca să puteţi beneficia de micşorarea impozitelor ?

— Andrea...

— Nu-mi amintesc să vă fi permis să-mi spuneţi pe nume.

O tăcere grea se instală. Când Harper începu din nou să vorbească, vocea lui era de o uimitoare blândeţe.

— Ar trebui să continuăm discuţia noastră despre Ambasadorii Dezvoltării.

— Credeam că vreţi să vizitaţi uzina. Ascultaţi-l mai degrabă pe domnul Higgins ! Sau mai bine ocupaţi-vă de domnul Zanetti. Potenţialii clienţi trebuie menajaţi.

Harper zâmbi sarcastic.

— N-aş vrea să se simtă curtat pentru nişte motive josnice materiale !

Dar Andrea nu se simţea în stare să glumească.

— Atunci faceţi un tur al părţii administrative. Sunt sigură că se va găsi ceva să vă reţină atenţia.

— Nu credeţi că asta l-ar deranja pe Ken ?

Andrea era la capătul răbdării.

— Dar în fond ce-ați venit să faceți la Fairview ?! exclamă ea.

— Doar nu vă așteptați să vă furnizez vreo explicație ? replică el cu răceală.

Andrea întoarse capul, simțind că fără voia ei ochii i se umpluseră de lacrimi.

Inspiră profund, încercând să se calmeze. Trebuia să se resemneze : Harper era hotărât să-și impună prezența. Cu cât îl va respinge, cu atât va deveni mai insistent. Mai bine să întrețină o conversație banală dar curtenitoare. La urma urmei, vizita asta n-o să dureze ore întregi !

Arborând un zâmbet de circumstanță, Andrea se întoarse spre el.

— Doriți să aflați mai multe despre Ambasadorii Dezvoltării ? Ei bine, e vorba despre o inițiativă destul de originală. Câteva minți luminate din Fairview au gândit că, în actualul context economic, e periculos pentru oraș să depindă de un singur sector de producție, reprezentat de o singură firmă, Legni. Și după câte constat, nu s-au înșelat...

Arătă cu mâna atelierul pe jumătate gol, fără să știe prea bine ce răspuns aștepta. Dar Harper nu reacționă în nici un fel : se arăta uimitor de atent. Continuă atunci pe un ton neutru, recitând discursul pe care-l mai rostise de zeci de ori.

— Au reușit deci să reunească toți producătorii și comercianții din district într-o fundație care și-a stabilit ca unic scop dezvoltarea industriei locale. Principala sa sarcină este de a face cunoscută regiunea unui număr cât mai mai mare de oameni

de afaceri pentru a-i convinge să construiască sau să investească la Fairview. Dar, spre deosebire de o cameră de comerţ, fiecare membru activ îşi utilizează propriile relaţii profesionale. Fundaţia a avut succes, ceea ce i-a permis să recruteze şi un personal propriu permanent : un specialist — patronul meu — şi...

— Lucraţi pentru fundaţie ? Credeam că sunteţi doar un simplu membru !

Andrea dădu din cap în semn că da.

— Nu ţineţi o pensiune de familie ?

— Ba da, împreună cu mama mea. Dar trebuie să fac ceva şi pentru comunitate.

— Înţeleg. Vă place să jucaţi rolul de femeie de afaceri. Puteam să mă aştept la asta !

Andrea îşi înghiţi replica usturătoare care-i venise pe buze şi care n-ar fi făcut decât să învenineze lucrurile. Dacă tipul îşi închipuia că o face benevol, treaba lui ! De altfel nici n-ar fi refuzat s-o facă gratis, dacă situaţia ei financiară i-ar fi permis.

Vizita, care i se păru că a durat o veşnicie, se termină într-o tăcere de gheaţă. După ce-i mulţumi lui Higgins, ceea ce Zanetti nu catadicsi să facă, Andrea se întoarse spre Harper, spunându-i :

— Vă mulţumesc pentru osteneala pe care v-aţi dat-o să ne primiţi.

După cum se aştepta, el nu-i răspunse cu aceeaşi monedă.

— Plăcerea a fost de partea mea. Ştiu acum că, dacă doresc o favoare în schimb...

Picătura de apă care a făcut să se reverse paharul.

— Dacă credeţi că vă datorez una...

— Nu, niciuna. Liniştiţi-vă, n-am obiceiul să şantajez femeile frumoase.

Andrea urcă în maşină fără să-i răspundă şi îşi oferi slaba satisfacţie să-i trântească portiera în nas.

Zanetti nu scoase nici un cuvânt pe traseu, din fericire, fiindcă Andrea îşi permise să-l dea complet uitării. Înainte să coboare, se apleca totuşi spre ea cu unul din aerele lui conspirative.

— Ori mă înşel foarte mult, ori această uzină nu e o investiţie foarte rentabilă...

Andrea rămase mută, încurcată că trebuia să confirme astfel un adevăr care prejudicia interesele oraşului.

Dar lui Zanetti nu părea să-i pese de răspunsul ei.

— Îmi închipui că Harper e deschis oricărei negocieri, continuă el, ca şi cum gândea cu voce tare. Aş putea fără îndoială s-o obţin la un preţ... rezonabil.

O privi pe Andrea cu un zâmbet plin de subînţelesuri.

— Dacă mă decid să investesc aici... O să-i menţionez lui Mitch cât de preţios mi-a fost ajutorul dumneavoastră, adăugă el.

Brusc se apleca şi mai mult, încât Andrea abia se stăpâni să nu se tragă înapoi.

— Fie vorba între noi, domnişoară Cameron, nu păreţi să-l iubiţi prea mult pe domnul Harper şi deci n-aţi fi prea supărată văzând că-mi cedează locul, nu-i aşa ? Aţi accepta să mă ajutaţi să-l împing puţin ?

Zanetti se îndepărtă puțin ca să poată judeca mai bine efectul produs de declarația lui.

— Permiteți-mi, domnișoară, să vă ofer un pahar Am putea pune la punct o mică strategie.

Înăbușindu-și dezgustul, Andrea refuză invitația cu diplomație, pretextând că mama ei are nevoie de ea la Liliacul Alb. Zanetti nu insistă. După ce închise portiera, tinerei i se păru că scăpase de un șarpe periculos. În mod categoric, cu sosirea lui Harper și Zanetti, orașul va câștiga poate pe plan financiar dar sigur nu și pe plan moral !

Niciodată Andrea nu mai ajunsese la Liliacul Alb cu atâta plăcere ca în acea seară și nu se mai bucurase așa găsind casa goală. Nici un client în seara asta, jubilă ea. Odinioară asta ar fi făcut-o să se simtă îngrijorată, dar cum se întâmplase destul de rar în ultimul timp, putea să profite fără teamă de ocazie. De trei luni nu mai petrecuse nici o seară în tête-à-tête cu mama ei, nu mai avusese ocazia să citească liniștită în salon, în loc să se refugieze în camera ei ca să facă loc clienților.

Și în seara asta, simțea nevoia să fie la ea acasă, în locul care fusese întotdeauna căminul ei.

Andrea urcă în camera ei, făcu un duș, își alese din dulap una din ținutele cele mai confortabile pe care le putu găsi, pe care n-o purta în celelalte seri din cauza clienților. Optă pentru un tricou și un șort, rămânând în picioarele goale ; îi plăcea atât de mult să simtă parchetul lustruit sub tălpi !

Apoi, plecând în căutarea mamei sale, auzi muzică din bibliotecă. Adriana era probabil într-o pasă melancolică : asculta un concert de Rahmaninov care de obicei îi smulgea lacrimi.

Când intră în încăpere, privirea Andreei căzu pe fotoliul din fața șemineului. Cineva stătea așezat acolo, nu-i zărea decât mâna sprijinită pe brațul fotoliului. Dar nu era mama ei. Când necunoscutul se ridică, fu gata să cadă pe spate. Harper !

– Mama dumneavoastră mi-a promis că-mi veți ține companie, spuse el cu un aer nonșalant, ținând un pahar în mână.

Andrea simți ochii lui Harper privind-o din cap până-n picioare, întârziind asupra părului încă umed, mângâindu-i picioarele de sus până jos, ca să se fixeze asupra labelor goale. Fără voia ei, simți că o trece un fior. Și nu era sigură că fusese de dezgust.

– Aș putea să vă ofer un pahar ? îi sugeră el nepăsător.

Simți că se înroșește ca para focului. Îngăimă primele cuvinte care-i trecură prin minte :

– Clienții nu vor întârzia să coboare.

– Da, e ciudat, tocmai voiam să vă întreb de ce n-au făcut-o încă. Întotdeauna cinează atât de târziu, domnișoară Cameron ? Sau și-au anulat rezervările ?

Andrea era prinsă în cursă. Înghiți în sec.

Harper făcu un pas spre ea.

– Ce noroc am avut, domnișoară Cameron, că am putut schimba câteva cuvinte cu mama dumneavoastră în această după-amiază ! Închipuiți-vă că a reușit să-mi găsească o cameră liberă.

CAPITOLUL III

– Unde e mama ? întrebă Andrea.

– N-am nici cea mai mică idee. M-a adus aici, mi-a arătat barul şi m-a anunţat, cu un aer dezolat, că trebuie să mă părăsească.

Dillon îşi mai servi o porţie de whisky. La vederea sticlei, Andrea simţi că i se încleştează fălcile : bea din scotch-ul preferat al lui George Cameron ! Şi stătuse aşezat în fotoliul *lui*. Asta depăşea orice închipuire ! Ce se întâmplase cu Adriana ?

Dillon se apropie de barul unde erau aşezate sticlele.

– Cu ce vă pot servi ?

Andrea refuză printr-un semn scurt din cap.

– Spuneţi-mi, reluă el, mama dumneavoastră este întotdeauna atât de apropiată cu clienţii ? Cunosc puţini proprietari care îţi lasă deschis barul şi întreaga casă.

Andrea se simţea prea zguduită ca să se mai gândească la bunele maniere.

– De obicei nu. Poate nu suportă să se găsească mai mult de douăzeci de secunde în aceeaşi încăpere cu dumneavoastră ?

Harper încasă insulta fără să clipească.

— Nu cred, replică el calm, dacă ar fi aşa, nu m-ar fi invitat astă-seară la cină...

Andrea deschise gura, apoi o închise la loc fără să spună nimic. Trebuia neapărat s-o găsească pe Adriana şi să-i ceară nişte explicaţii. Cu cât va rezolva mai repede această neînţelegere, cu atât va scăpa mai degrabă de acest musafir nepoftit.

Fără să pronunţe vreun cuvînt de scuză, îi întoarse spatele şi se duse întins la bucătărie.

O văzu pe mama ei cocoţată pe un taburet, în faţa unei tejghele din lemn unde luau în mod obişnuit micul dejun. Adriana, care scobea nişte roşii, o primi pe fiica ei cu un surâs vesel.

— Bună, scumpo.

— Mămico, ai putea să-mi spui ce se petrece aici ?

— Oh, nimic neobişnuit. Încropesc ceva de mâncare din ce ne-a rămas de la bufet. Pentru noi nu mi-aş fi bătut capul, dar avem un invitat... Oh, Andrea, nu crezi că ar trebui să te schimbi pentru cină ?

Andrea îşi propti mâinile în şolduri.

— Mămico, ai putea să-mi explici de ce i-ai închiriat un apartament domnului Harper ?

Bucătăreasa, care curăţa nişte ceapă, se întoarse spre ea.

— Fiindcă banii lui merg la fel de bine ca ai celorlalţi ! exclamă ea.

— E părerea ta, draga mea Debbie !

— Da, şi mai am una, replică bucătăreasa. Mândria rău plasată e un lux inutil când tragi mâţa de coadă.

Ştiind că i-ar lua mult timp s-o convingă pe Debbie, Andrea se întoarse spre mama ei, de obicei mai conciliantă. Dar aceasta avea un aer atât de descurajat, încât enervarea ei se topi pe dată. Se învinui singură că fusese nedreaptă. Chiar dacă Andrea nu era întotdeauna de aceeaşi părere cu mama ei, trebuia să recunoască faptul că Adriana făcuse totul ca Liliacul Alb să nu devină un dezastru financiar, făcând să treacă îndatoririle ei de gazdă înaintea propriilor dorinţe. Să transforme reşedinţa familiei în hotel o costase mai mult decât pe fiica ei. Totuşi nimeni n-o auzise vreodată plângându-se.

Andrea îi înconjură cu un gest drăgăstos umerii cu braţul şi Adriana o privi cu un aer dezolat.

— Iartă-mă, *Andina*. M-am gândit la ce mi-ai zis : pensiunea devine rentabilă din momentul când jumătate din numărul camerelor e ocupat. Şi azi nu aveam pe nimeni... M-aş fi simţit cu conştiinţa încărcată dacă aş fi refuzat un client. Chiar dacă era vorba de domnul Harper.

Andrea suspină. La ce-ar folosi s-o mai supere şi ea ? Aranjă una din buclele argintii care scăpase din cocul Adrianei.

— Sper cel puţin că-i vei cere un preţ bun.

Un surâs maliţios apăru pe buzele Adrianei. Fără a-i mai răspunde, se întoarse la roşiile ei.

Ceasul maşinii de gătit începu să sune şi Debbie se repezi şi deschise uşa cuptorului ca să arunce o privire înăuntru. Apoi, o închise şi mai potrivi ceasul peste un sfert de oră. Un miros delicios se răspândi în bucătărie.

— Debbie ! Nu-mi spune că ai pregătit un antreu pentru individul ăsta ! exclamă Andrea.

Ștergându-și mâinile de șorț, Debbie o privi sever, fără a reuși să-și ascundă totuși bunătatea.

– Nu, sunt doar niște pizza mici pentru aperitiv ! Și nu sunt rezervate „individului". Cel puțin dacă n-ai intenția să-i cedezi porția ta ?

– Ei, Debbie...

– Ai face mai bine să urci și să îmbraci ceva mai decent. Nu suntem la Palm Beach !

Andrea primea ordine de la Debbie de la vârsta de patru ani, dar de data asta se decise să n-o mai facă.

– Nu conta pe asta ! răspunse ea. E prima mea seară liberă de trei luni și n-am intenția să fac nici cel mai mic efort pentru Dillon Harper. Inutil să mai insiști !

Apoi își aminti felul cum o privise Harper când intrase în bibliotecă. Nu-i va fi ușor dacă va trebui să îndure așa ceva și în timpul mesei. Mai bine ar mai pune ceva pe ea.

Dar se încăpățână. Fiindcă nu-l dorea pe acest tip sub acoperișul ei, se hotărî să procedeze ca și cum n-ar fi acolo. Poate o să sfârșească prin a înțelege că o deranja ?

Andrea rămase deci în bucătărie și ajută la prepararea cinei. Spera că Harper va remarca cât își bătuseră capul pentru el. Cinele servite la Liliacul Alb erau în general mai rafinate, dar, fără acest invitat de ultimă oră, mama ei și cu ea s-ar fi mulțumit cu o gustare rece. Și Debbie pierduse ocazia atât de rară să petreacă o seară liniștită la ea acasă, în cealaltă parte a parcului.

Soneria cuptorului se făcu din nou auzită. Debbie scoase o tavă de pizza apetisantă și i-o întinse Andreei.

– Du-o domnului Harper, îi spuse ea.

– Ce tratament regesc ! exclamă Andrea. În mod categoric, se justifică tariful cel mai ridicat.

Dar nu refuză misiunea care i se încredințase. Dorea să profite de acest ultim tête-à-tête ca să-l facă să priceapă pe Harper că nu-i apreciază câtuși de puțin prezența. La masă va fi obligată să se arate politicoasă, din cauza mamei ei.

Andrea îl găsi pe Harper așezat pe balansoarul de lângă fereastră, căzut în admirația peluzelor care se întindeau în spatele locuinței. Nu se întoarse decât când ajunse lângă el.

– Splendid ! exclamă el, descoperind tava cu pizza. Asta înseamnă că rămân ?

– Mi se pare că ați aranjat deja asta cu mama, replică Andrea punând tava pe o măsuță după ce-l servi.

– În principiu, da. Dar ea mi-a sugerat să discut cu dumneavoastră problema bănească fiindcă se pare că sunteți femeia de afaceri a familiei. Și până când nu cunosc tariful...

O bruscă speranță o cuprinse pe Andrea. Mai exista vreun mijloc ca să-l facă să se răzgândească? N-o să lase să-i scape o asemenea ocazie.

Se așeză alene pe marginea ferestrei, având grijă să mențină o distanță cât mai mare între ea și Harper. Neîndrăznind să-l privească în față, fixă unul din romburile de geam colorat care împodobeau ferestrele. Apoi inspiră profund și anunță un preț de trei ori mai mare decât cel obișnuit.

El nici măcar nu clipi.

— Acceptaţi şi cărţi de credit ? se mulţumi el să întrebe.

Andrea abia reuşi să-şi mascheze uimirea. Dillon Harper habar nu avea de tarifele hoteliere din Fairview. La preţul ăsta, ar fi putut pretinde un lux princiar.

— Acceptăm toate modalităţile de plată, se mărgini ea să-i răspundă. Totuşi, dacă vă gândiţi să vă prelungiţi sejurul, o să vă cerem să plătiţi eşalonat, să zicem la două sau trei zile.

Făcu o pauză înainte de a adăuga :

— Dar presupun că nu asta vă e intenţia ?

Harper ridică din umeri.

— Nu m-am gândit încă, răspunse el.

Andrea încercă să-şi reamintească graficul rezervărilor. Din nefericire, după câte îşi amintea, mai rămânea totdeauna cel puţin câte o cameră liberă în săptămânile următoare. N-o să aibă deci satisfacţia să-l oblige să-şi facă bagajele !

Cu o animozitate crescândă, îl privi pe Harper savurându-şi pizza.

— Delicioasă ! comentă el.

Un acces de răutate o cuprinse atunci pe Andrea.

— Sper că această seară nu va da loc unei interpretări greşite. Să vă fie clar că tarifele noastre nu includ şi mesele.

— Daaa ? Şi cât mă va costa cina asta ? întrebă Harper cu un aer mirat.

— Nimic. Fiindcă v-a invitat mama.

— Sunt mişcat.

– Dar să înţelegeţi că e vorba de un tratament de favoare care nu se va mai repeta. Nu asigurăm mesele, bineînţeles în afară de micul dejun.

– Am înţeles... iertaţi-mi întrebarea, dar de ce aţi transformat acest domeniu splendid în hotel ?

Andrea îl fulgeră din priviri. Ea şi mama ei aveau mare nevoie de bani, după ce *el* împinsese spre faliment firma familiei. Nu era în stare să-şi dea singur seama de asta ? În orice caz, ea n-avea deloc intenţia să se umilească în faţa lui, explicându-i.

– E totuşi destul de simplu, domnule Harper ! replică ea sec. Dispunem de o bază materială şi de competenţă : ar fi fost păcat că nu le fructificăm.

– Despre ce competenţă vreţi să vorbiţi ? Despre talentele dumneavoastră de gazdă ? întrebă el cu un aer ironic.

Andrea simţi că-i iau obrajii foc. Detesta personajul pe care acest tip o obliga să-l joace. Niciodată nu nesocotise legile cele mai elementare ale ospitalităţii, care, la familia Cameron, erau un lucru sfânt.

– Mama mea a fost educată într-o familie unde femeile ştiu să primească, răspunse ea cu demnitate.

Andrea simţi deodată că i se pune un nod în gât. Neştiind cum să-şi ascundă emoţia, explodă :

– Dar în fond ce faceţi aici, *acum* ? De ce nu cinaţi în oraş, cu Ken Ferris ? N-aţi venit la Fairview pentru afaceri ?

– Am în viaţă o regulă de aur. Există timp pentru toate : şi pentru muncă, şi...

— Plăcere ? Ei bine, eu vă doresc să găsiți cât mai plăcut sejurul la Liliacul Alb ! Și acum, vă rog, să mă scuzați, dar am ceva mai bun de făcut decât să vă distrez.

Se ridică brusc.

— Și o să mă lipsiți de compania dumneavoastră ? întrebă el.

— Ascultați, domnule Harper...

— Dillon !

Se ridică la rândul lui, cu calmul obișnuit cu care reușea s-o scoată din sărite pe Andrea. Și dintr-o dată își dădu seama că se așezase între ea și ușă. Ca să-l evite, ar fi trebuit să înconjoare canapeaua, ceea ce i se păru culmea umilinței. Îl sfidă din priviri, în speranța că se va da singur la o parte.

— Sunt obligată să vă suport, domnule Harper, nu să vă găsesc simpatic.

— Îmi convine perfect. Oricum, nu la simpatia dumneavoastră mă gândisem.

Întinzând brațul, îi puse un deget pe frunte, îl lăsă să coboare încet până la ureche, apoi urmă mângâietor curba obrazului. Andrea nu se mișcă, ca și cum o forță hipnotică o țintuise pe loc, neutralizându-i voința.

Nu putu să-și stăpânească un fior.

— Cum ați numi această reacție, domnișoară Cameron ? șopti Harper.

Andrea se simți profund tulburată de vibrația caldă și suavă a vocii lui.

— Ură, răspunse ea.

— Oh, nu... Nu cred.

Ochii lui Harper străluceau în mod ciudat.

Şi brusc, se îndepărtă. Înclinându-şi capul şi cu o reverenţă batjocoritoare, o lăsă să părăsească încăperea.

Adriana Cameron era o femeie cu principii. Faptul că cina era foarte simplă nu însemna să neglijeze prezentarea. Astfel că Andrea nu se miră când, ajungând în sufragerie, găsi o masă admirabil aranjată : mama ei scosese un serviciu splendid de porţelan şi nişte sfeşnice impozante din bronz.

Văzându-l pe Harper cum trage plin de galanterie scaunul Adrianei, Andrea se aşeză repede la locul ei, de teamă să nu-i aplice şi ei acelaşi tratament. Amintirea mângâierii lui o mai tulbura încă atât de mult încât prefera să evite orice apropiere.

În timp ce mama ei spunea rugăciunea, Andrea îşi ţinu ochii aţintiţi asupra cireşii glasate care orna grapefruitul din faţa ei. Dar se simţea din nou stăpână pe ea când Adriana îşi despături şervetul şi-si invită comesenii să înceapă masa.

– Cât timp contaţi să rămâneţi la Fairview, domnule Harper ? întrebă Adriana.

Harper nu se grăbi cu răspunsul.

Andrea crezu că-i ghiceşte gândul. Îşi spunea fără îndoială că ea îşi împinsese mama să pună această ntrebare.

O privire furişă în direcţia lui Harper fu totuşi suficientă ca să-şi dea seama că se înşela. Se

mulțumea s-o privească insistent cu o luminiță ironică în fundul ochilor. Mesajul era clar, dar Harper avu grijă să-l clarifice și mai mult.

– Până când o să profit din plin de tot ce orașul dumneavoastră poate să-mi ofere, răspunse el cu o voce plină de subînțelesuri.

„Ce tupeu!" gândi Andrea. Avea impresia că Harper o consideră o jucărie. Și nu ezita să-i dea de înțeles, chiar în fața mamei ei, cu cuvinte abia mascate! Abia se abținu să nu-i arunce paharul cu vin în față!

Din nefericire Adriana nu păru să-și dea seama de nimic.

– În acest caz, contați pe un sejur prelungit. Veți fi surprins să descoperiți câte comori ascunde Fairview, pentru un oraș de dimensiuni atât de modeste. Dispunem de un teatru, de o orchestră simfonică, de o...

Adriana se lansă într-o descriere entuziastă a tuturor atracțiilor din Fairview. Harper asculta, se pare cu interes, nu fără a arunca spre Andrea niște priviri insistente.

– ... și campusul nostru universitar e splendid! continuă Adriana. Datează din 1878. Acolo și-a făcut studiile Andrea. Și-a termina Masters-ul când ne-a părăsit George.

Andrea desluși un tremurat ușor în vocea mamei sale. Ridică alarmată capul. Adriana părea mai tulburată decât își permitea de obicei să fie în prezența străinilor.

– Mămico...

Debbie sosi chiar în acel moment ca să servească antreurile şi să aducă roşiile umplute. Andrea îi fu recunoscătoare pentru această diversiune.

Dar Harper reluă imediat discuţia.

– Un Masters ? În ce domeniu ? întrebă el, de data asta adresându-i-se ei.

– Lucrarea mea trata procedeele de fabricare a hârtiei în Europa medievală, cu referiri în special la Italia, răspunse ea imediat.

– Aşa deci ? Iată într-adevăr un sector productiv ! Pariez că ofertele de serviciu au curs gârlă după aceea.

Andrea crezu că se va sufoca din cauza indignării. Îşi ridică bătăioasă bărbia.

– Presupun că sunteţi mai sensibil la poezia unei coloane de cifre decât la istoria industriei. Dar, vedeţi...

Se întrerupse brusc, renunţând să se mai justifice. Nu-i putea spune lui Harper că tatăl ei o încurajase întotdeauna să-şi cultive pasiunile, oricât de extravagante ar fi fost ele. Nu se gândise niciodată să-şi facă studiile în funcţie de oferta care i se va face, fiindcă se crezuse la adăpost de nevoi. La moartea tatălui ei, deziluzia se amestecase cu durerea. Andrea trebuise să înveţe în mare grabă noţiunile indispensabile administrării unui hotel şi să-şi ia şi un serviciu la Ambasadorii Dezvoltării.

Adriana îşi drese vocea.

– Gata, Andrea... Vedeţi, domnule Harper, fabricarea hârtiei este într-un fel o tradiţie a familiei noastre. Străbunii mei italieni aveau o manufactură încă din timpul Renaşterii. Studiile i-au permis Andreei să stea în Italia timp de şase luni şi să se

inițieze în tehnicile legătoriei de artă. Dacă vă interesează cărțile frumoase, veți putea găsi în biblioteca noastră câteva legături realizate de Andrea, pe care eu personal le găsesc foarte reușite.

– Va fi o plăcere pentru mine să le admir, răspunse Harper, cu o surprinzătoare gravitate.

Andrea consideră că ar fi momentul să schimbe subiectul.

– O să plouă, declară ea.

– Da, au anunțat furtună, spuse Adriana. Ar trebui să băgați mașina în șură după cină, domnule Harper.

– Mulțumesc, e foarte amabil din partea dumneavoastră. Dar continuați să-mi vorbiți de Fairview, doamnă Cameron.

Andrea nu mai deschise gura până la sfârșitul cinei. Nu se simțea deloc în largul ei, fiindcă Harper n-o scăpa din ochi. Când Debbie le aduse desertul, ea îl refuză printr-un gest al mâinii.

– Nu știți ce pierdeți, remarcă Harper savurând prima înghițitură.

Adriana îi adresă fiicei sale un zâmbet indulgent.

– Andrea a preferat întotdeauna fructele în locul patiseriei, nu-i așa, Andina ?

„Oh, mămico, te rog, o rugă Andrea în sinea ei. Își bate joc de mine !"

– O ceașcă de cafea, scumpa mea ?

– Nu, mulțumesc. Vă rog să mă scuzați, dar mă duc la bucătărie ca s-o ajut pe Debbie la vase. Cred că a muncit destul pe ziua de azi.

Îl văzu pe Harper ridicând din sprâncene mirat.

– Noi ne împărțim sarcinile ! declară ea.

El nu făcu nici un comentariu și Andrea se eclipsă cu un suspin de ușurare.

O găsi pe Debbie cu mâinile deja până la coate în apa cu detergent. Trebui să se lupte cu ea ca s-o convingă să-i cedeze locul. Folosi în ultimă instanță ca argument faptul că vine furtuna.

– Ca și cum m-aș topi în ploaie ! bombăni Debbie, scoțându-și totuși șorțul.

Andrea își ascunse un surâs. Tunetul era aproape singurul lucru de care se temea această femeie puternică.

– Te previn de pe acum, să nu pui vesela din porțelan, în chiuvetă ! Știi cât ține mama ta la ea și nu vreau s-o ciobești.

– Nu-ți face griji ! Totul va fi cu grijă spart și înghesuit în coșul de gunoi... Ca de obicei.

Foarte spirituală ! Dar dacă îmi spargi o singură farfurie, o să...

Debbie își întoarse brusc capul spre fereastră. Un fulger brăzda cerul.

– Bine... plec ! Pe mâine !

Peste o clipă, ușa din spate se trânti și pașii grăbiți ai lui Debbie se auziră pe pietrișul aleii.

Andrea închise ochii, profitând de primele clipe de singurătate ale zilei. De la inaugurarea hotelului, aceste momente din ce în ce mai rare căpătau pentru ea o valoare pe care n-o avuseseă niciodată în trecut. Și totuși ceva o împiedica în seara asta să se bucure ca de obicei. În ciuda distanței respectabile care separa bucătăria de sufragerie, era conștientă de prezența lui Dillon Harper de parcă ar fi fost lângă ea...

Ce putere extraordinară avea acest bărbat ? Cum de putea fi ea sensibilă la un tip lipsit de delica-

teţe, care se impusese la Liliacul Alb cu o lipsă de jenă de necrezut ?

Andrea ridică din umeri. În fond la ce-ar fi trebuit să se aştepte de la un individ capabil să facă atâta rău fără să-şi dea măcar seama ?

Totuşi, spălând vasele, Andrea simţi că enervarea o părăseşte încetul cu încetul. De fapt, Harper plătea cu vârf şi îndesat pentru deranjul pe care-l făcea. Găsi în asta un fel de consolare. Începu chiar să calculeze câştigul probabil. Dacă rămânea o săptămână, va oferi hotelului, pe banii lui, un teren de tenis nou-nouţ !

Dar să-l suporte pe Dillon Harper o săptămână ! Când ea nu ştia cum va rezista până mâine ! Cum se va putea abţine să nu-l dea pe uşă afară ?

— Pot să intru ?

Andrea tresări atât de tare încât dădu drumul la o farfurie care căzu cu un plescăit înapoi în apa din chiuvetă. O pescui şi o examină cu grijă... Din fericire nu se ciobise !

Se întoarse, gata să-i spună în faţă lui Harper ce gândea despre comportarea lui, dar nu putu scoate nici un cuvânt.

El stătea în uşa bucătăriei, cu mâinile încărcate cu farfuriile de desert şi ceştile de cafea, toate într-un echilibru precar.

Fără să mai zică ceva, Andrea se repezi spre el şi, având mare grijă să nu-l atingă, îl eliberă cu precauţie de încărcătură.

— Cum de a putut mama să rişte astfel, încredinţându-vă preţiosul ei serviciu de porţelan, iată un lucru pe care nu mi-l explic ! exclamă ea.

Harper îi surâse cu un aer copilăros.

— Am fost foarte atent.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi debarasat masa, dar nu sunteţi obligat să ne ajutaţi.

– N-o să devin client decât în momentul când o să ajung în camera mea şi, fiindcă aţi spus că aici toată lumea îşi împarte sarcinile...

– Poftim ?

– Nu eram invitatul dumneavoastră în seara asta ? De altfel, ţin să vă mulţumesc pentru ospitalitate ; masa a fost delicioasă.

Fără voia ei, Andrea simţi dintr-o dată un oarecare respect pentru duşman şi chiar – dar numai pentru o clipă – o umbră de simpatie ! Avea eleganţa să recunoască faptul că Adriana îl tratase cu multă consideraţie şi nu gândea, ca mulţi alţii, că i se cuvine.

Şi-i zâmbi, pentru prima oară fără îndoială, fiindcă Harper păru descumpănit. Se întoarse încurcată la vasele ei. Astfel putea sta cu spatele la el.

– Cred că nu m-am făcut prea bine înţeleasă adineaori, îi spuse ea peste umăr. Voiam doar să vă explic de ce plec de la masă. Nu aveam intenţia să vă fac să vă simţiţi în vreun fel vinovat.

– Nici nu m-am simţit deloc vinovat. Un cu totul alt motiv m-a împins să vin la bucătărie.

Vocea lui devenise mieroasă. Andrea îi aruncă o privire piezişă. Sprijinit cu nonşalanţă de masa de bucătărie, o studia surâzând. Era prea departe ca să-l poată stropi cu apa în care spăla vasele, dar nu destul ca să nu se mai simtă sigură pe ea.

– Sunt fericită să aflu, replică ea sec.

Ghicea ea prea bine unde voia el să ajungă.

De când împlinise cincisprezece ani, fusese obligată să dea „paşaportul" la o mulţime de admiratori şi nu-şi făcea nici cea mai mică iluzie asupra intenţiilor celui de faţă. Privirile pe care i le arunca, modul în care îi mângâiase obrazul în bibliotecă, nu puteau s-o înşele. Ei bine, să încerce numai s-o sărute sau măcar să se apropie de ea !

– Nu mă întrebi despre ce motiv e vorba, Andrea ?

Numele sună aşa frumos pe buzele lui, încât nu se mai simţi în stare să-i facă observaţie.

Harper avansă un pas, ceea ce o făcu însă pe Andrea să se încordeze. Ridică încet buretele plin de apă, gata să i-l arunce în faţă.

– Speram să mai primesc o ceaşcă de cafea în schimbul acestui serviciu, declară el.

De uimire, Andreei îi scăpă buretele din mână. Acesta ateriză în chiuvetă împrăştiind peste tot stropi.

Umilită, îşi şterse cu dosul palmei picăturile care-i pătaseră tricoul, sub ochiul interesat al lui Harper.

– Ai vreo problemă, Andrea ? Te văd dintr-o dată nervoasă ! exclamă el cu o îngrijorare prefăcută. Sau credeai că am venit să-ţi cer altceva ? Dacă ţii neapărat să te sărut, o să mă execut cu plăcere, deşi nu asta era intenţia mea.

Cu surâsul pe buze, şterse cu gingăşie o picătură de apă de pe obrazul ei. Acest simplu contact o făcu să tresară şi se trase repede înapoi.

Harper începu să râdă în hohote. Mai râdea încă, în timp ce-şi mai turna încă o ceaşcă de cafea. Deşi pornită împotriva lui, Andrea nu putu să

nu admire spectacolul care i se oferea : ochii lui negri străluceau de plăcere, chipul lui de seducător se animase subit. I se înfățișa o fațetă a personalității lui pe care Andrea ar fi preferat să n-o descopere niciodată : acest bărbat, și așa prea atrăgător, devenea irezistibil când râdea.

Nu mai schimbară nici un cuvânt până nu termină de spălat vasele. Harper părea mulțumit că se află acolo, studiind-o pe Andrea în timp ce își bea cafeaua, iar ea încerca cu disperare să se concentreze asupra treburilor pe care le mai avea de făcut.

După ce spălă și șterse întreg serviciul de porțelan, Andrea fu nevoită să rupă tăcerea, chiar dacă n-o făcu decât ca să-și ia rămas bun.

– Iartă-mă, dar am avut o zi grea și cred că o să urc în camera mea să mă culc. Dar poți rămâne să-ți mai faci cafea dacă dorești. Sunt sigură că o să fii în stare să-ți găsești camera.

Și fără să-i mai aștepte răspunsul, ea se îndreptă spre ușă. Vocea lui Harper o opri.

– De fapt, mă îndoiesc de asta. Ar trebui să te gândești să afișezi un plan al casei după care să se poată orienta clienții.

Andrea se opri brusc. Dacă exista un lucru de care s-ar fi lipsit cu plăcere, era de a-l însoți pe Dillon Harper până în camera lui. Înghiți în sec și se întoarse cu încetinitorul spre el.

– Unde te-a instalat mama ?

– Nu prea îmi mai amintesc. Știi, n-am rămas decât o clipă, cât să-mi las bagajele.

Ea își încrucișă brațele cu un aer exasperat. Nu se aștepta totuși să facă împreună turul casei !

— Nu-ţi aminteşti nici un detaliu caracteristic al camerei ?

— Ba da : era un pat cu baldachin.

Andrea respiră uşurată.

— Atunci eşti în apartamentul Loriot.

— Poftim ?

— Fiecare cameră poartă numele unei păsări.

— Înţeleg ! Probabil că regreţi Disneyland-ul copilăriei ? întrebă Harper pe un ton ironic.

Andrea îşi muşcă buzele. Cum de se putea ca acelaşi om să se arate într-un răstimp aşa de scurt şi agreabil şi nesuferit ? Niciodată n-ar fi putut vedea camera ei de copil sau pe cea a părinţilor ei etichetată cu un număr banal. De aceea dăduse fiecărui apartament un nume de pasăre. Dar, fără îndoială, Harper nu era destul de sensibil ca să înţeleagă aşa ceva ! Şi pe urmă, nici nu se confruntase cu atâtea necazuri ca ea.

— Urmează-mă, se mulţumi ea să spună, o să te conduc.

Andrea fu cuprinsă de o senzaţie ciudată urcând aşa scările, cu Harper pe urmele ei. Ajunsă la primul etaj, arătă cu degetul spre fundul culoarului.

— A treia uşă pe partea dreaptă.

Tânăra se întrebă de ce mama ei alesese acest apartament pentru unicul ei client. Pentru că toate celelalte erau libere, ar fi putut să-l instaleze în Paloma, cel mai frumos şi mai spaţios din toată casa... Totuşi, acesta era apartamenul pe care Adriana îl ocupase împreună cu soţul ei timp de mulţi ani. Şi cum ar fi putut să-l instaleze acolo pe cel care cauzase ruina şi moartea soţului ei ?

Dar de ce-i dăduse atunci fosta cameră a fiicei sale ?

„Pentru că, după apartamentul Paloma, apartamentul Loriot este cel mai plăcut" își spuse Andrea. Și ea ar fi făcut la fel. De altfel, nici o urmă de-a ei nu mai rămăsese în acest loc.

Harper păru să ezite.

– Nu mă duci până la ușa camerei ?

– De ce ? Ți-e teamă de întuneric ? întrebă în zeflemea Andrea.

– Nu. Doar ca să mă mai bucur câteva clipe în plus de prezența ta.

– Noapte bună, îi spuse ea pe un ton care nu-l mai îmbia să continue.

Andrea urcă fără să mai întoarcă deloc capul, pe scara mai îngustă care ducea spre apartamentele lor. Privirea pe care i-o aruncase o urmări până pe palierul celui de al doilea etaj. Și nu reuși să scape de imaginea lui, nici după ce închise ușa camerei în urma ei.

Regretă că nu luase o carte cu ea. Fiindcă știa că în această seară somnul se va lăsa așteptat.

CAPITOLUL IV

Toată noaptea furtuna își făcu de cap. Dimineața totuși nu mai rămăsese nici urmă de ea. Când Andrea ieși în grădină, un cer albastru și pur o întâmpină.

Dar furtuna făcuse mai multe stricăciuni decât își închipuise la început: trebui să dea colțul casei ca să le descopere. Trăsnetul lovise mărul care-și arunca umbra dintotdeauna deasupra șurei. Din acest pom superb, nu mai rămăsese decât un trunchi înnegrit, pe jumătate dezrădăcinat de vânt. Ramurile smulse, ale căror frunze erau deja veștejite, zăceau neputincioase pe pământ.

Tristul spectacol făcu să i se strângă inima Andreei. Câte ore își petrecuse ea în vremea copilăriei, cocoțându-se și ascunzându-se în acest pom! Dar, în loc să se lase purtată pe aripile nostalgiei, trebuia să se gândească mai degrabă cum să degajeze poarta șurei, pe care crengile o blocaseră. Întâi trebuia tăiat trunchiul care se aplecase în mod periculos și, mișcat de vânt, lovea țigla acoperișului. Andrea scoase un suspin descurajat. Ce seară plăcută avea în perspectivă.

Totuşi, n-avea timp să se înduioşeze asupra propriei sorţi. Zanetti o aştepta la ora nouă la hotel... nu-şi putea permite deci să întârzie.

Sări în maşină şi demară în grabă, felicitându-se că n-o băgase în ajun în şură. Exact la ora nouă parcă în faţa hotelului Holiday Inn.

Zanetti o aştepta deja în faţa intrării. Ea îl conduse la o întrunire organizată de primar şi de preşedintele camerei de comerţ. Când ieşi de acolo, trei ore mai târziu, Zanetti radia de mulţumire. Tenul lui palid era acum stacojiu, semănând cu un... dar Andrea se grăbi să-şi alunge din minte o comparaţie atât de nepoliticoasă.

Le mai rămăsese o oră până în momentul când trebuia să-l conducă la aeroport, unde urma să ia un avion spre coasta de est. Profită de acest răstimp ca să-l ducă să viziteze oraşul, ceea ce nu constitui o experienţă atât de neplăcută precum crezuse. Zanetti era într-o asemenea bună dispoziţie încât nu obosea să laude tot ce vedea. Andrea se bucura de ceea ce o să-i poată comunica lui Mitch : în curând Fairview va număra o nouă uzină !

În ultima parte a traseului, Zanetti se închise într-o tăcere meditativă. Apoi, cum Andrea o luă pe şoseaua spre aeroport, îşi drese vocea şi spuse :

– Aş avea un mic serviciu să vă cer, domnişoară Cameron. Bineînţeles, voi urmări personal de la New York derularea acestei afaceri, dar aş dori să dispun de o persoană de încredere la faţa locului, care să-mi poată strânge şi furniza nişte informaţii utile.

Andrea făcu imediat o mutră alarmată.

— Ce înţelegeţi prin „informaţii utile" ?

— Ei bine, de exemplu, mi-ar plăcea să ştiu ce poate oraşul să-mi ofere în schimb, dacă mă decid să investesc aici.

— Iertaţi-mă, dar... n-aţi discutat deja asta cu primarul ? Nu a fost obiectul întrunirii dumneavoastră ?

Zanetti nu-i răspunse. Încerca s-o facă să vorbească pentru a vedea dacă nu cumva ea îl contrazice pe primar ? Poate se temea că cineva încearcă să-l înşele ? În acest caz, ea era în măsură să-l liniştească.

— Ştiţi, condiţiile sunt aceleaşi pentru toate investiţiile care se fac în zonă. Veţi beneficia de reduceri fiscale în primii trei ani şi...

— Da, dar negocierile trebuie să pornească de la o bază mai concretă. Ceea ce mi s-a comunicat nu reprezintă decât o propunere de plecare, dar uzina mea nu e o investiţie oarecare, nu puteţi nega asta.

Cuvintele lui o lăsaseră fără grai pe Andrea. Condiţiile propuse de oraş i se păreau cinstite.

— Va trebui să consimtă la câteva mici sacrificii suplimentare, continuă Zanetti. Fără de care, regret, dar voi investi în altă parte. Am însă toate motivele să cred că se vor arăta concilianti în privinţa mea. Întrebarea care rămâne este : până în ce punct ? Aici veţi intra dumneavoastră în joc.

Andrea simţi că i se usucă gura.

— Domnule Zanettti, nu cred că...

— Nu vă neliniştiţi, domnişoară, voi avea grijă să fiţi *personal interesată* în această afacere, spuse el bătând-o cu familiaritate pe mână.

— În concluzie, îmi cereți pe față să spionez în contul dumneavoastră !

— Să spionați ? Ce cuvânt urât ! Nu, mai degrabă să vă plimbați pe culoare... și să vă găsiți la locul potrivit în momentul potrivit. Nici o ușă nu poate rămâne prea mult închisă în fața unei tinere și încântătoare femei ca dumneavoastră.

În afara calculelor lui, Zanetti părea că se delectează cu acest joc pervers. Spera că momeala câștigului o va face să cedeze. Andrea fu cuprinsă de subita dorință de a opri mașina și de a-l părăsi acolo, în mijlocul șoselei. Doar stima pe care i-o purta lui Mitch, care avusese încredere în ea, o reținu. Se gândi apoi și la binele orașului. Cum ar fi putut să dorească să introducă în viața economică a orașului un om atât de corupt ?

— De exemplu, reluă Zanetti, luând fără îndoială tăcerea ei drept o aprobare, aș da mult să aflu ce concesii i s-au făcut lui Dillon Harper când a răscumpărat uzinele Legni. Un vulpoi bătrân ca el nu s-a mulțumit doar cu o amărâtă de reducere fiscală !

Andrea suspină plină de amărăciune. Concesiile despre care pomenise i le făcuse familia Cameron.

Zanetti deveni gânditor.

— Deși mă întreb dacă a făcut cu asta o investiție profitabilă... Curios, îl credeam pe tipul ăsta în stare să transforme în bani tot ce atinge... Dar nu m-am hotărât încă dacă o să-i cumpăr cartonajele sau uzina. O să vedem asta la timpul potrivit.

Sosiră în acel moment în fața aeroportului.

Înainte să coboare, Zanetti îi adresă un surâs mieros și-i băgă în mână cartea lui de vizită.

– Bineînțeles că totul rămâne între noi. Sunați-mă la acest număr de telefon imediat ce veți lua o hotărâre. Și să știți că nu-mi uit niciodată prietenii. De altfel, dacă o să investesc la Fairview, o să am nevoie de o secretară bilingvă și aș fi încântat să angajez o compatrioată. Gândiți-vă ! Sper că pe curând, domnișoară !

După ce închise portiera, Andrea își regretă pentru prima oară originea italiană. Dar cel puțin acest individ dubios nu-i pretinsese un răspuns imediat. Dacă nu, refuzul ei ar fi făcut ca Mitch să-și piardă credibilitatea la Ambasadorii Dezvoltării.

Andrea se întoarse în oraș pe cât de repede putu, cumpără în trecere câteva cutii cu *burritos* și *enchiladas* de la restaurantul mexican din Main Street și se duse direct la magazinul prietenei sale, Karen Porter.

După două minute, erau amândouă instalate în cămăruța din spatele magazinului, unde se mai simțea încă mirosul tapetului proaspăt lipit.

– Povestește-mi tot ! îi ceru Andrea umplând paharele. De la A la Z.

– Ei bine, ce să-ți spun ? Că vasele mele din ceramică sunt pe cale de a deveni un produs de primă necesitate. Dă-ți seama, am vândut deja patru ! Și tu ? Cum merge „amorul" tău cu Zanetti ?

– O să-ți povestesc, dar întâi... să mâncăm !

Și desfăcu grăbită două cutii de *burritos*.

– Dar ce-ai făcut în dimineața asta de ți-e atât de foame ? se interesă Karen. Ai escaladat Munții Stâncoși ?

— Aproape. Am avut de înfruntat un munte de neplăceri sau de dolari ! Închipuie-ţi că tocmai am fost obiectul unei tentative de corupţie !

Şi-i istorisi discuţia purtată cu Zanetti în drum spre aeroport.

— Mi-a oferit chiar şi o slujbă ! declară ea râzând. Nimic mai puţin decât postul de secretară bilingvă ! Îţi imaginezi cartea mea de vizită ? „Domnişoara Andrea Legni Cameron — Secretara particulară a domnului Director al orătăniilor Amedeo Zanetti — specialistă în spionaj industrial".

Karen dădu din cap, încercând să nu pufnească în râs.

— Zău, Andrea, ar trebui să încerci să-l înţelegi pe bietul om. În fond, dă dovadă de o mare coerenţă intelectuală. Între hormonii cu care îşi îndoapă puii şi dolarii cu care îşi îngraşă viitorii colaboratori, ce diferenţă vezi ?

Andrea o aprobă :

— Niciuna. De altfel, asta mi-am şi spus.

Apoi izbucniră amândouă în râs.

— Vorbind serios acum, ce intenţii ai ? o întrebă Karen ştergându-şi ochii, imediat ce fu în stare să vorbească.

Andrea nu ezită nici o clipă.

— O să-i povestesc totul lui Mitch.

— Da, bineînţeles, dar...

Karen îşi muşcă buzele cu un aer gânditor.

— Nu te-ai întrebat de ce Dillon Harper a apărut ca prin farmec la Fairview exact în momentul când se găsea şi Zanetti aici ?

— Ah, eşti la curent ? Pură coincidenţă, probabil.

— N-aş fi aşa sigură ca tine. Şi după câte mi-ai povestit, e foarte posibil ca cei doi tipi să se cunoască.

Andrea reflectă câteva secunde.

— Ciudat, dar mi-a trecut şi mie prin cap ideea când s-au întâlnit ieri la uzinele Legni. Dar acum mă îndoiesc. Nici măcar nu s-au salutat. De altfel, dacă au fost vreodată asociaţi, nu cred că au reuşit să se înţeleagă. Zanetti este respingător, vulgar, calculat, dar fără nici un pic de fineţe, îţi serveşte argumentele lui fără nici un pic de diplomaţie... Harper are clasă. Operează cu mănuşi.

Karen ridică din umeri.

— Da, o mână de fier într-o mănuşă de catifea! Hai, Andrea, doar ai toată ziua de-a face cu ei şi ştii ce-i apropie pe aceşti rechini : amândoi sunt nişte oameni de afaceri fără scrupule. Faptul că au mai avut ocazia să facă afaceri împreună nu înseamnă neapărat că au devenit şi prieteni ! S-ar zice că încerci să-i iei apărarea lui Dillon Harper !

Andrea se trase înapoi vexată.

— Nici gând ! protestă ea cu vehemenţă. Ce idee aiurită !

Deoarece Karen o privea cu un aer suspicios, Andrea încercă o diversiune, oferindu-i un al doilea *burritos*. Apoi îşi spuse brusc că poate Karen cunoştea intenţiile lui Dillon Harper. Nu era ea fiica unuia din cei mai vechi angajaţi de la Legni ?

— Ce caută Dillon Harper la Fairview, după părerea ta ? Ce crede tatăl tău ? întrebă Andrea.

Karen păru să ezite o clipă.

— Oh, ştii, toată lumea de la Legni se pierde în

tot felul de presupuneri. Dar, după tatăl meu, trebuie să ne temem de ce-i mai rău.

– Adică ?

– În ultimul timp, a văzut perindându-se o mulțime de vizitatori prin ateliere. Știi, genul de experți cu genți diplomat, care pun o mulțime de întrebări, dar nu răspund la niciuna.

– Nu te pot urmări. Harper a cerut o evaluare a uzinelor ?

– Nu. S-a gândit și tata la asta dar o expertiză ar fi fost încredințată unei echipe bine definite. Or, n-au văzut de două ori aceeași persoană. Și atunci crede mai degrabă că Harper a pus-o în vânzare.

Andrea își acordă câteva clipe de gândire.

– Nu e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla firmei Legni, spuse ea în cele din urmă. În fond, poate un alt proprietar...

– E ideea pe care o împărtășește și tatăl meu în momentele lui de optimism. Dar e deprimat, e convins că Harper are intenția să închidă uzina. De altfel, totul conduce spre această concluzie : ca să fie rentabilă, ar trebui să automatizeze producția. Ceea ce ar reprezenta o investiție considerabilă, într-un sector fără o prea mare importanță.

Andrea își cuprinse capul în mâini. Ipoteza lui Jeffrey Porter i se părea plauzibilă. În ajun, nici chiar Harper nu-și ascunsese părerea proastă pe care o avea despre dotarea uzinei. Pentru el, firma Legni devenise fără îndoială o povară financiară.

George Cameron s-ar fi bătut pentru Legni, și-ar fi sacrificat și ultimul dolar ca s-o apere ! Dar ce reprezenta ea în imperiul Harper ? Dillon Harper

nu avea de ce să se simtă ataşat de o uzină pe care o cumpărase prin intermediari şi pe care plătise o nimica toată.

Andrea înţelegea acum de ce sănătatea tatălui ei se degradase atât de repede după pensionarea lui forţată. Il revăzu cum arăta în ultimele luni ale vieţii — palid, slăbit, rătăcind prin casă ca o fiinţă îndurerată care nu-şi găseşte odihna, refuzând să iasă în oraş. Ceea ce-l distrugea nu era atât faptul că pierduse firma, cât că o ştia sortită pieririi. Bănuia că lucrătorii lui vor fi azvârliţi în stradă şi că majoritatea n-o să reuşească să-şi mai găsească de lucru din cauza vârstei.

Şi ea se gândise că uzinele ar putea fi închise, dar s-o audă pe Karen vorbind despre asta făcea ameninţarea mult mai reală. Cuprinsă de o furie neputincioasă, strânse în pumn *enchilada* transformând-o în terci.

Vocea lui Karen o smulse din gândurile ei negre.

— Andrea ! Mă auzi ? Hai, nu mai face mutra asta ! După câte ştiu eu, firma Legni nu şi-a depus încă bilanţul ! Poate venirea lui Harper se datorează unor cu totul alte motive...

Se întrerupse câteva secunde înainte să adauge cu ironia ei obişnuită :

— De ce nu şi-ar fi îndreptat atenţia şi asupra a ceea ce a mai rămas din imperiul Cameron ?

— Ce a mai rămas ? Despre ce vorbeşti ?

Karen îşi inspectă unghiile cu un aer detaşat.

— Liliacul Alb, bineînţeles... şi încântătoarea lui moştenitoare...

Cuvintele lui Karen o obsedară pe Andrea întreaga după-amiază. Se mira și ea să vadă cât de mult o tulburaseră. De ce acest banal comentariu o deranja la fel ca o înțepătură răutăcioasă ? Și cum de-i putuse trece prin minte lui Karen o asemenea aiureală ?

Să comenteze și să înflorească aventurile prietenelor ei era cel mai mic dintre păcatele lui Karen, fie că avea sau nu pe ce-și baza spusele. Dar în acest caz afirmațiile nu se sprijineau pe nimic. De ce atunci Andrea acorda o asemenea importanță vorbelor ei ? Fiindcă se simțea cu musca pe căciulă ?

Nu putea nega că, de la prima privire, îl găsise teribil de seducător...

Dar atunci nu știa cine era. Iar acum, când știa, nu-i mai inspira decât... Ei bine, nu ! Nu putea să și-l scoată din minte.

Andrea simți nevoia să facă puțină mișcare ca să-și calmeze nervii. Își părăsi biroul de la Ambasadorii Dezvoltării ceva mai devreme ca de obicei, cu gândul de a se ocupa de mărul trăsnit în timpul furtunii.

Ajungând la Liliacul Alb, remarcă în curte un Jaguar negru pe care nu-l văzuse de dimineață. Dillon Harper plecase probabil mai devreme decât ea și acum se și întorsese. O să-i fie greu să nu-l întâlnească, mai ales dacă el va avea proasta idee să-și părăsească apartamentul.

Andrea urcă scara cu un pas prudent, speriată de ideea că-l va întâlni, ca şi îngrijorată de a nu-şi face semnalată prezenţa. Pe la jumătatea etajului se opri. Îşi amintise de ce Harper nu putuse părăsi casa decât după plecarea ei. Fiindcă, în momentul când Andrea coborâse pentru micul dejun, ceaşca de cafea îl aştepta pe masă. Şi dacă nu-i văzuse Jaguarul, era fiindcă îl băgase în ajun în şură, aşa cum îl sfătuise Andrea. În momentul când dorise să plece, se găsise deci în faţa crengilor care blocau poarta... şi probabil că degajase trecerea !

Andrea nu-şi îndeplinise îndatoririle de gazdă, nefăcând ea personal această treabă ! Abdicase astfel de la tradiţiile familiei ! Acum trebuia să-i prezinte scuze acestui individ. Umilită, fugi în camera ei, îşi trase în grabă pe ea o pereche de blugi şi cizmele de călărie şi se repezi în grădină, nerăbdătoare să se răzbune pe pomul vinovat. Nu credea că va reuşi singură să dea trunchiul la o parte, dar voia cel puţin să taie crengile rămase şi să le strângă pe cele căzute.

Spre marea ei stupefacţie, găsi crengile groase tăiate în butuci, stivuite cu grijă, iar toate ramurile şi frunzele strânse ceva mai încolo, gata să fie arse.

O trecu o sudoare rece. Dillon Harper făcuse toată munca asta ? Nu, probabil că mama ei făcuse apel la pădurarul din vecini. Imposibil însă să fie sigură, fiindcă Adriana nu era acasă. Şi de ce pădurarul nu arsese şi grămada de ramuri şi frunze ?

O privire aruncată în şură nu făcu decât să-i confirme temerile : ferăstrăul dispăruse.

Când ieşi din şură, Dillon Harper traversă peluza cu un pas felin, ţinând ferăstrăul în mână. Nu-i trebuiră decât câteva clipe ca să ajungă lângă ea.

Cu inima bătându-i nebuneşte, nu se putu împiedica să-l studieze cu coada ochiului. Îmbrăcase o pereche de blugi prespălaţi care i se mulau pe şoldurile înguste, iar cizmele de piele de culoare închisă îi veneau de minune.

Niciodată nu şi l-ar fi putut imagina pe Dillon Harper intr-o asemenea ţinută ! Costumul de comandă şi cămaşa de o croială impecabilă pe care le îmbrăcase în ajun păreau o componentă esenţială a personajului ! Dar că acest bărbat elegant, atât de grijuliu la prima vedere cu înfăţişarea lui, nu ezita să îmbrace nişte blugi vechi şi să se pună pe treabă, iată un lucru care o surprindea în mod plăcut. Ceea ce nu făcea decât să pară şi mai seducător în ochii ei.

Harper îi surprinse privirea.

– Ce se întâmplă, Andrea ? Nu-ţi place ţinuta mea de pădurar ?

Aceste cuvinte o aduseră la realitate. Simţi că obrajii îi iau foc.

– Îmi... îmi pare rău pentru azi-dimineaţă. Maşina era blocată, nu-i aşa ? Nu ştiam că o băgaseşi în şură, altfel...

Harper o opri printr-un gest al mâinii.

– Nici o problemă ! Din întâmplare, nimeni nu mă aştepta în oraş în această dimineaţă. Mai degrabă eu ar trebui să mă scuz, fiindcă mi-am luat libertatea să vă folosesc sculele, spuse el arătându-i spre ferăstrăul pe care-l ţinea sub braţ.

— Oh, n-ar fi trebuit să te oboseşti atât ! exclamă ea. Mă faci să mă simt prost... Ar fi trebuit să te mărgineşti doar la deblocarea porţii !

— Aveam chef să fac puţină muncă fizică. Şi nu voiam să pierd ocazia de a mă face util.

Şi-i aruncă un surâs învăluitor.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, spuse ea tulburată. Acum, dă-mi ăla. O să termin eu.

Şi întinse mâna spre ferăstrău. Dar Harper îl feri.

— Ce speri ? Să poţi tăia singură trunchiul ?

Andrea ridică bărbia, teribil de ofensată.

— Crezi că nu sunt în stare ?

— Bineînţeles că eşti. Totuşi nu sunt un mârlan ca să mă uit la o femeie care munceşte, fără să-i vin în ajutor.

După aceste cuvinte, se apropie de pom şi-l examină cu un ochi expert.

— O să încep prin a tăia crengile care i-au mai rămas. Să le transform şi pe ele în vreascuri, ca pe celelalte ?

Andrea ridică din umeri.

— Şi mie ce-mi rămâne de făcut ? întrebă ea cu un aer îmbufnat. Să te admir ?

Harper se întoarse spre ea, aruncându-i unul din zâmbetele lui mortale.

— Dacă-ţi doreşti atât de mult ferăstrăul, de ce nu vii să-l iei ?

Ea îşi reţinu cu greu invectivele care-i veneau pe buze.

— Nu-mi stă în obicei să mă bat cu clienţii, răspunse ea cu un aer semeţ. Nici să mă căznesc să râd când glumele lor mi se par de prost-gust.

– În acest caz, nu-ți face griji, îți rămâne sarcina cea mai captivantă : să aranjezi lemnele în șură.

Andrea nu mai avu replică și Harper se puse pe lucru.

Câteva minute mai târziu, o creangă enormă se desprindea scrâșnind de trunchi. Harper o tăie în patru bucăți egale, iar Andrea atacă stiva de lemne făcută mai devreme. În timp ce ea se ducea și venea, Harper se întrerupse și, cu ferăstrăul electric în mână, îi urmări drumurile cu mare atenție. Tânăra simți că se înroșește și sfârși prin a protesta :

– Nu e prea galant din partea ta să mă studiezi așa, în timp ce lucrez !

– Așteptam doar să termini ca să nu te rănesc cumva cu creanga următoare.

Andrea făcu o mutră care exprima îndoială. Era sigură că blugii ei un pic cam prea mulați erau cauza atenției de care se bucura din partea lui.

După ce aranjă ultimele lemne, se așeză pe un butuc din șură și începu să se uite la Harper. Admiră ușurința cu care lucra. Deși ferăstrăul era de dimensiuni reduse, îți trebuia o forță considerabilă ca să-l manevrezi cu o asemenea dexteritate. Andrea nu-și putea desprinde ochii de pe spatele puternic, văzând cum i se reliefează fiecare mușchi sub tricoul alb. Fu aproape o ușurare să se smulgă din această stare ca să se pună iar pe lucru.

Fiecare fiind absorbit de munca lui, se instală tăcerea, întreruptă doar de zgomotul ferăstrăului electric. Puțin câte puțin, grămada de lemne creștea, în timp ce trunchiul se micșora și umbrele lor

se lungeau pe pământ fiindcă soarele cobora spre asfințit.

— Spuneți-mi, voi doi de acolo, n-ați auzit niciodată vorbindu-se de serviciile pe care le oferă municipalitatea în asemenea cazuri ?

Se întoarseră amândoi deodată. Adriana stătea în spatele lor încruntată, ținând o tavă cu răcoritoare în mână. Nici Andrea, nici Harper n-o auzise apropiindu-se.

— Domnule Harper, nu sunt mulțumită de dumneavoastră.

— Pledez pentru vinovat, scumpă doamnă, replică Harper pe un ton bine dispus, întrerupând motorul. Aveam mare nevoie să stau la aer curat.

Se repezi spre un butuc ceva mai mare ca ceilalți, îl mătură cu mâna de rumegușul care-l acoperea și-l puse în fața Adrianei.

— Cred că nu e cel mai bun loc din casă, adăugă el luându-i din mână tava. Dar dacă sunteți indulgentă...

Adriana se așeză cu un surâs de copil încântat. Într-o clipă, Harper distribui limonadele. Apoi se așeză pe iarbă la picioarele Adrianei. Toți trei rămaseră câteva clipe tăcuți, savurând calmul serii.

— Îmi place grădina dumneavoastră, doamnă Cameron. E atât de liniștită ! Te-ai crede la mii de kilometri de orice zonă locuită.

Adriana dădu din cap.

— E și motivul pentru care bunicul meu s-a îndrăgostit de acest loc. Casa e astfel orientată încât nici un alt acoperiș sau drum nu sunt vizibile. El pretindea că vecinii buni sunt cei cărora nu le vezi ieșind fumul pe coșul casei. De altfel, când co-

pacii sunt înfrunziţi, poţi să străbaţi domeniul în lung şi-n lat, fără să ştii în ce parte se află Fairview.

— O să-mi arătaţi traseul dumneavoastră favorit, doamnă Cameron ?

— Oh, eu mă mulţumesc să mă duc până la lac. Nu e mare lucru : se poate ajunge acolo în trei sferturi de oră. Dar Andrea vă poate arăta mult mai multe decât mine. Ea cunoştea toate colţişoarele parcului. Când era copil, în timpul verii, Debbie se resemnase să-i prepare în fiecare zi sandvişuri, fiindcă nimeni nu reuşea să dea de ea în timpul prânzului.

— In acest caz, sper că fiica dumneavoastră va accepta să-mi servească drept ghid.

Andrea fu cuprinsă de nelinişte. Ştia că rugămintea lui nu era atât de banală pe cât părea, dar prezenţa mamei ei făcea imposibil un refuz. Hotări să se arate diplomată.

— Aş face-o cu plăcere, domnule Harper, dar din nefericire nu am timp. Trebuie acum să intru în casă şi să mă ocup de facturi. Am făcut destul exerciţiu pe ziua de azi.

Dillon se ridică dintr-un salt.

— Cum, să mă abandonezi acum la sfârşit ? Mă dezamăgeşti, Andrea.

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, repuse în funcţiune ferăstrăul. Adriana se retrase ca să pregătească o cameră pentru o nouă clientă, doamna Johnson. O jumătate de oră mai târziu, Harper privea cu satisfacţie pomul redus la o simplă buturugă.

„Spune-i ceva ! îşi ordonă Andrea. La urma-urmei, n-ai fi putut face singură asta !".

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, domnule Harper, spuse ea printre dinţi.

— De ce nu amintindu-ţi prenumele meu ?

De ce nu, în fond ? Trecuseră nişte ore de când el îi spunea pe nume, fără ca ea să-l mai împiedice.

— Ascultă, Dillon, dacă vrei să vizitezi parcul, eu...

Se opri, alarmată de luminiţa pe care o văzu aprinzându-se în ochii musafirului lor.

— ... o să-ţi desenez o hartă.

El nu-şi ascunse decepţia.

— Aş fi preferat să mă însoţeşti.

— Ţi-am mai spus, sunt foarte ocupată.

— Nu te-am făcut să câştigi timp, ajutându-te să tai acest trunchi ?

Andrea simţi din nou că se înroşeşte. Privirea lui strălucitoare părea că citeşte în ea ca într-o carte deschisă.

Dar tot Dillon o scoase din încurcătură.

— Unde trebuie să pun ăsta ? se interesă el luând în mână ferăstrăul pe care-l pusese pe pământ. Acolo unde l-am găsit ?

— Nu, nu era acolo locul lui. O să-ţi arăt.

Andrea o luă înaintea lui şi se opri în faţa bancului de lucru instalat în fundul şurei. În momentul când se întoarse spre el, se împiedică de un colac de frânghie pe care nu-l văzuse. Era să se lovească de o grindă mai joasă, dar braţul lui Dillon îi înconjură talia. O prinse cu atâta putere, încât Andrea simţi că picioarele nu-i mai ating pământul.

O cuprinse o asemenea panică, un asemenea val de senzaţii încât uită de căzătura pe care acest

gest îndrăzneţ i-o evitase. Strigă, se zbătu până când simţi din nou pământul sub tălpi. Dar el nu-i dădu drumul, continuând s-o ţină strâns la pieptul lui. Timp de o clipă, nu mai ştiu ce era în jurul ei : nu mai simţea decât pieptul puternic lipit de spatele ei, răsuflarea caldă care-i mângâia gâtul, propriii ei genunchi care abia reuşeau s-o ţină pe picioare.

– Dă-mi drumul, rosti ea cu o voce tremurătoare.

Spre marea ei surpriză, Dillon îi dădu ascultare. Strânsoarea braţului slăbi, mâna mai întârzie pentru o clipă, apoi căzu. Înghesuită între el şi grindă, Andrea fu obligată să se întoarcă. Ce greşeală ! Primi în faţă lumina unei priviri cu sclipiri de aur, care-o învălui cu o blândete stranie, neaşteptată. În acea clipă se simţi ca prinsă în cursă. Mirosul de rumeguş care impregna încă pielea şi îmbrăcămintea lui Dillon îi intră în nări, căldura corpului lui i se transmise şi ei, amestecată cu răcoarea parfumată a nopţii... O clipă mai apoi, el o luă în braţe, neîntâlnind nici o rezistenţă.

Într-o tresărire de conştiinţă, Andrea încercă totuşi să-l împingă, dar cu atâta lipsă de convingere, încât el nici nu ţinu cont. Cu pumnii strânşi, ea se încordă în aşteptarea sărutului pe care spera să-l primească.

Dar Dillon o ţinea în braţe ca pe un obiect de cristal pe care se temea să nu-l spargă. Buzele lui se lipiră de ale ei cu patimă, dar fără să pretindă nimic din ce ea n-ar fi vrut să-i dea.

Andrea i se abandonă în curând. Dillon o strânse atunci mai cu putere, sărutul lui se făcu mai insistent, mai intim...

Andrea n-ar fi putut spune cât timp se scursese până când el își ridică alene capul și o eliberă, lăsând-o atât de slabă și nesigură pe ea, încât trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă.

Privirea lui luminoasă o devora parcă ; totuși, flacăra care dansa acum în ea era cea a dorinței satisfăcute.

Andrea își mușcă buzele de ciudă, blestemându-și propria slăbiciune. În fond, Dillon avea toate motivele să se felicite. Nu se comportase ea exact așa cum contase el ?

– Iată-te satisfăcut, declară ea cu amărăciune. Ai obținut ceea ce doreai.

Ridicând mâna, Dillon îi atinse buzele cu vârful degetelor.

– Oh, nu ! Ar trebui să mi te dăruiești toată ca să fiu satisfăcut.

CAPITOLUL V

Andrea își închise cu violență registrul și își cuprinse tâmplele în palme, cu coatele sprijinite de birou. De la începutul serii, era atât de furioasă încat nu reușea să se concentreze, indiferent ce-ar fi facut. In capul ei se învârteau numai vorbele revoltătoare pe care i le șoptise Dillon în șură. Fără să vrea, cunoscuse un moment de senzualitate în brațele acestui bărbat. Și se agăța de tot ce i-ar fi permis să-l uite.

După scena din șură, Harper își recăpătase bunele maniere. Și, după ce pusese ochii pe fiică, acum încerca să intre în grațiile mamei. Ce ipocrit ! Și ce era mai rău, era că Adriana părea total cucerită.

Si cum n-ar fi fost ? Andrea putea să-și rememoreze mult și bine această seară în cele mai mici amănunte, că tot nu putea să-i reproșeze ceva. Dillon cinase în oraș, fără să incerce să-și impună prezența la Liliacul Alb. La întoarcere, vocea ascuțită a doamnei Johnson, pisăloaga lor clientă, nu-l împiedicase să li se alăture în salon. Se expusese deci de bunăvoie la două lungi ore de conversație

insipidă, chiar dacă doamna Johnson se însărcinase cu dragă inimă şi cu întrebările şi cu răspunsurile.

Profitase de asta ca să se uite la Andrea fără încetare. Ca să nu-i întâlnească privirea, tânăra se prefăcu teribil de interesată de jocul flăcărilor din şemineu. Simţindu-se obosită, sfârşise prin a bate în retragere, abandonându-i pe Dillon şi pe mama ei pradă musafirei guralive.

Se simţea ca o cetate pe care Dillon începuse s-o asedieze, şi nu era o luptă loială, gândea ea. Nu luptau cu arme egale.

Andrea tresări brusc, smulsă din visare de trei bătăi uşoare în uşă. Îşi dădu seama că e mama ei, care se temea întotdeauna să n-o deranjeze.

– Intră, mămico ! strigă ea.

Adriana îşi băgă capul pe uşă.

– Nu te deranjez, scumpo ? o întrebă ea, surâzând.

– Deloc mămico. Degetul meu mic îmi spune că ai o veste bună să-mi spui...

– Exact ! Închipuie-ţi că Dillon a vorbit despre Liliacul Alb unor prieteni de-ai lui care urmează să vină la Fairview şi au hotărât să stea aici împreună toată săptămâna viitoare !

Andrea se încruntă uşor. Sigur, era o veste bună; şi jumătatea de oră pe care o petrecuse ca să aducă socotelile la zi nu făcea decât să-i întărească această convingere. Dar de ce Dillon nu-i vorbise despre asta ?

Şi de ce mama ei părea atât de emoţionată ? Doar nu era prima oară când nişte clienţi mulţumiţi recomandau Liliacul Alb unor prieteni !

– Au rezervat patru apartamente. Oh, Andina, nu e minunat ? Jumătate din ce avem la dispoziție ! Și pentru o săptămână întreagă !

Andrea dădu din cap. Hotelul începea să devină rentabil când patru apartamente erau ocupate. Asta le permitea să-și echilibreze bugetul și să facă față cu seninătate celor două rate trimestriale, a căror scadență se apropia. Și dacă prețul pe care-l plătea Dillon nu-i speriase pe prietenii lui...

– Și asta nu-i tot, reluă Adriana. Fiindcă prietenii lui doresc să profite cât mai mult posibil de liniștea care domnește la Liliacul Alb, Dillon m-a întrebat dacă este posibil să le asigurăm pensiune completă, cu prânz și cină. Cred că nu mai e nevoie să-ți spun că am acceptat !

– Așteaptă o clipă, mămico ! Te-ai gândit și la faptul că tu și Debbie va trebui să vă petreceți aproape tot timpul în bucătărie ? Asta înseamnă să munciți pe brânci ! Stii bine că n-am un program fix la Ambasadorii Dezvoltării... Mitch va mai lipsi un timp și...

– Oh, Andina, nu sunt eu oare obișnuită cu așa ceva ? Va fi ca pe vremuri când tatăl tău își invita aici partenerii de afaceri ! Îți amintești ? Pe atunci casa nu era niciodată goală !

Andrea nu răspunse nimic. Putea ea să-i reamintească mamei că adeseori clienții sunt mai pretențioși decât musafirii ? Sau că, de la acele vremuri de aur de la Liliacul Alb, ea și Debbie aveau câtiva ani în plus ? Nu, ar fi fost prea crud.

De altfel, Adriana reușise mereu să se descurce până în prezent. Și pe urmă, nu era vorba decât

de o săptămână. Poate ar fi posibil să mai ia un ajutor ?

Figura Adrianei luă o expresie malițioasă.

– Bineînțeles, i-am explicat lui Dillon că prețurile noastre nu includ mesele de prânz și seară. I-am dat și un exemplar din broșura noastră, ca s-o arate prietenilor lui.

Andrea crezu că o să-i vină rău. Broșura care cuprindea și o listă detaliată a tarifelor lor !

Din fericire, Adriana nu păru să-i remarce tulburarea.

– Știi, scumpo, am putea să punem câte una în fiecare apartament. Astfel, fiecare client ar putea s-o ia și s-o arate prietenilor. Dillon mi-a spus că n-o văzuse încă și a părut foarte interesat.

Andrea își plecă ochii îngrozită. Sigur că fusese interesat. Se gândea probabil la momentul când o urmări pentru fraudă.

Dacă nu cumva avea în cap un altfel de șantaj...

Entuziasmată la culme, Adriana continuă :

– I-am promis că o să-i revăd nota de plată, ca mulțumire pentru publicitatea pe care ne-a făcut-o. Și știi ce mi-a răspuns ?

Andrea dădu din cap fără convingere. Se temea de ce-i mai rău.

– Ei bine, mi-a spus că nici nu se pune problema, că găsește normal să ne facă în mod gratuit acest serviciu.

– Uimitor, șopti Andrea.

Adriana păru că n-a auzit-o.

– Nu știam la ce să mă aștept când l-am văzut sosind aici. Tatăl tău îmi vorbise despre el ca

de un redutabil om de afaceri ! Dar nu-i așa că e un tip încântător ?

Andrea își mușcă buzele. Încântător ? Nu, cel mai necinstit, mai calculat, mai arogant...

Poate exagera puțin. I-ar fi atribuit cu plăcere lui Dillon cele mai rele intenții... Dar era obligată să recunoască faptul că le scosese din încurcătură.

Totuși, admirația pe care o avea mama ei pentru el o enerva pe Andrea.

— Nu uita că e vinovat, mămico, declară ea.

Adriana suspină.

— Știu... Dar toate astea aparțin trecutului. Chiar tatăl tău părea că a șters totul cu buretele în ultimele lui luni de viață. Fără îndoială că a sosit timpul...

— Să iertăm ? Îmi pare rău, mămico, dar n-o să uit niciodată răul pe care ni l-a făcut acest om : e un lucru de care îmi amintesc în fiecare zi ! Și așa va rămâne atâta timp cât Legni va fi în pragul falimentului ! Atâta timp cât vom fi nevoite să primim clienți la Liliacul Alb, ca să nu vindem domeniul ! Atâta timp cât îl vom plânge pe tata !

— Andrea ! Dillon nu e vinovat de moartea tatălui tău.

— Adevărat ? Deci, după părerea ta, care a fost cauza crizei lui cardiace ? Cine...

Andrea se opri brusc. Bărbia mamei sale începuse să tremure.

— Oh, mămico, iartă-mă ! exclamă Andrea repezindu-se spre ea. Nu voiam să te supăr. Ai fost atât de curajoasă până acum ! Nu vreau să te fac să suferi din nou !

Adriana se mulțumi să-i arunce o privire ciudată, care o urmări pe Andrea în tot restul serii.

Micul dejun de a doua zi i se păru interminabil Andreei. Așezată în fața ceștii de cafea rece, arunca priviri febrile în direcția ușii, sperând cu disperare să-l vadă apărând pe Dillon. Vorbăreața doamnă Johnson avu deci timpul să înghită patru cornuri unse din belșug cu gem și să-i povestească numeroasele isprăvi ale nepotului ei, înainte ca el să binevoiască în sfârșit să coboare.

Imediat ce-i auzi pașii pe scară, Andrea îngăimă câteva cuvinte de scuze doamnei Johnson și se grăbi să-l întâmpine.

El fu cel care-i adresă primul cuvântul.

– Ah, Andrea ! Tocmai voiam să te văd.

Ea înghiți în sec, simțindu-se mizerabil, și-l privi scoțându-și portofelul din buzunar.

– Mi-am amintit că dorești plăți eșalonate și, profitând de faptul că ieri am fost în oraș, am trecut pe la bancă să scot niște bani. Iată ceea ce-ți datorez pentru această noapte. Cred că am numărat bine.

Luată pe neașteptate, Andrea privi teancul de dolari pe care i-l întindea. Sigur că numărase bine ! Era precis suma pe care ea încercase să i-o stoarcă.

Își ridică năucită privirea, încercând să ghicească în ochii lui Dillon ce pusese la cale.

Dar nu citi în ei nimic care ar fi putut să i dezvăluie intențiile lui. Deci el se decisese să-i facă viața cât mai grea.

— Dillon, spuse ea hotărâtă, nu pot să accept banii ăştia.

— De ce, mă rog ? Te referi probabil la munca pe care am făcut-o în grădină ? Nu ţine cont de ea. Te asigur că... mi-a făcut multă plăcere.

Andrea nu intră însă în joc.

— Oh, Dillon ! Nu te face că nu pricepi ! Eu...

— De altfel, nu mi-ai promis în schimb să-mi desenezi o hartă a domeniului ? Continuu să cred că târgul este inegal, dar...

De data asta, ea fu cea care-l întrerupse.

— Dillon, ştii prea bine despre ce vorbesc. Apartamentul tău costă de trei ori mai ieftin decât ţi-am cerut.

El zâmbi în colţul gurii.

— Ah, e adevărat, uitasem acest amănunt...

Andrea aşteptă câteva clipe, dar el nu mai adăugă nimic. Dillon îşi pregătea oare răzbunarea, sau se hotărâse într-adevăr să ia lucrurile uşor ?

— Această sumă este echivalentul a trei nopţi în apartamentul Loriot, insistă ea. Ca să accept, ar trebui să fiu sigură că rămâi până duminică.

— I-am spus deja mamei tale că sunt sigur că voi rămâne aici măcar până duminică.

Andrea îşi plecă ochii.

— Voiam să mă asigur.

— Şi rămân la preţul pe care l-am stabilit ieri.

— Şi ce pretinzi în schimb ? întrebă ea pe un ton bătăios.

Dillon luă un aer mirat.

— E o propunere ?

— Nu, dar sunt neliniştită în privinţa intenţiilor tale.

– Sunt dezolat dacă te dezamăgesc, Andrea. Totuşi, îţi faci idei greşite în privinţa mea. M-am gândit pur şi simplu că menţii acest apartament la un preţ prohibitiv în scopul de a-l închiria cât mai rar posibil.

– Şi de ce aş face asta ? exclamă Andrea.

– Fiindcă a fost al tău.

– De unde ştii ?

– De fapt nu ştiam, dar îmi închipuiam. Am simţit în această cameră ceva care îţi seamănă... Stampele de pe pereţi... Culoarea tapetului : verde şi portocaliu. Purtai veşminte în aceleaşi tonuri când ne-am întâlnit.

– Camera mea nu e de culoarea portocalei ci a caisei ! Şi nu înţeleg ce te face să spui că-mi place verdele : purtam blazerul Ambasadorilor Dezvoltării !

– Poate pentru că îţi stătea bine.

Dillon o luă de mână şi-i strecură banii în palmă. Cum ea protesta, el declară :

– Hai, Andrea, trebuie să plec. Ia-i şi păstrează-i, dacă nu, îi dau mamei tale.

– Şi o să-i povesteşti totul ?

– Numai unele episoade... Sunt sigur că ar fi interesată.

– Dacă-ţi trece prin minte să mă şantajezi, te sfătuiesc să te lipseşti !

Dillon râse scurt.

– Nu te teme ! Ţi-am mai spus că nu fac aşa ceva femeilor frumoase. Cel puţin celor care nu mint.

Andrea nu mai avu timp să-i răspundă fiindcă Adriana venea în fugă din bucătărie ca să-i pro-

pună lui Dillon nişte ochiuri cu şuncă. El îi mărturisi că avea o întâlnire în oraş şi că nu mai avea timp să ia micul dejun.

— În acest caz, vom scădea din costul camerei, spuse Adriana.

— Categoric, nu ! replică Dillon.

Şi se întoarse spre Andrea, care simţi că roşeşte până la rădăcina părului.

— Mă întreb dacă aţi evaluat la justa lui valoare farmecul acestei case, adăugă el fixând-o cu intensitate.

După această conversaţie, un asemenea flux de emoţii contradictorii invadă mintea tinerei femei, încât dimineaţa îi fu complet stricată. În câteva minute, rând pe rând, Dillon o liniştise, o sedusese, o umilise, o ameninţase şi o ofensase... Şi o şi descurajase : să încerci să argumentezi cu el era ca şi cum ai fi încercat să iei apa cu furculiţa.

Andrea trebuia să-l aprecieze pe Dillon pentru indulgenţa lui sau trebuia să se ferească de el ? Avea într-adevăr intenţia s-o cucerească, sau îşi bătea joc de ea ?

De la sosirea lui la Fairview, nu se arătase el serviabil şi prevenitor faţă de Andrea, neridicând nici un fel de pretenţii ? Împinsese bunăvoinţa până la a le aduce clienţi. Şi în privinţa acelui sărut din şură, ei bine... Andrea nu putea nega că-i răspunsese la el.

Nu încercase să facă presiuni asupra ei când îi descoperise minciuna. Dar atunci, ce urmărea ?

Pretindea că o dorește ca s-o poată umili apoi mai bine ? O mulțime de întrebări care rămâneau fără răspuns.

În clipa când Andrea reușise în sfârșit să se concentreze asupra corespondenței sale, interfonul începu să sune.

— Barry Evans dorește să-ți vorbească o clipă, spuse Betty cu vocea ei alintată.

Andrea ridică ochii spre tavan. Asta-i mai lipsea !

— Roagă-l să aștepte două minute, Betty, atât cât să termin scrisoarea asta.

Ce semnificație o fi având vizita asta inopinată ? Barry nu mai dăduse semne de viață de când renunțase s-o mai urmărească cu asiduitate. De fapt, de când Legni trecuse în alte mâini. Nu s-ar fi putut spune că fusese întristată. Andrea era convinsă că falimentul tatălui ei avusese cel puțin un avantaj : acela de a o fi scăpat de un pretendent plictisitor. Bietul om fusese obligat să renunțe la o partidă bună care nu mai era de fapt una bună.

Bineînțeles că el nu-i prezentase lucrurile în această manieră. Își amintea de discursul încâlcit pe care i-l ținuse Barry după înmormântarea tatălui ei.

Andrea înțelesese repede ce însemnaseră acele vorbe edificatoare. Tânăra nu-l regreta pe Barry. I-ar fi făcut chiar plăcere să-l respingă, dacă el ar fi avut curajul s-o ceară oficial în căsătorie.

Câteva clipe mai târziu, Barry se instala, fără ca ea să-l fi invitat, în fotoliul din fața ei, și își slăbea cu neglijență cravata.

— Ce dimineață ! Iartă-mă, Andrea, dar sunt frânt de oboseală.

îl studie cu o oarecare curiozitate. Nu se schimbase, afişând în continuare aerul lui arogant şi aferat de arivist.

— Ce mai faci tu, *dragul meu* Barry ? îl întrebă ea pe un ton ironic. M-ai cam neglijat în ultimul timp.

După ce aruncă o privire în direcţia uşii, el se aplecă spre ea cu un aer conspirativ.

— Am o veste, declară pe un ton scăzut, ca şi cum era vorba de un mare secret.

— Bună sau rea ?

— Depinde pentru cine. Bună pentru mine. Mai puţin bună pentru tine.

Barry o să-i anunţe acum închiderea fabricii Legni ! îi trecu imediat prin minte. Mai avea nişte relaţii acolo fiindcă ocupase timp de trei ani postul de director comercial. Şi fusese totodată singurul cadru de conducere pe care Dillon îl concediase când pusese mâna pe firmă şi îl ura din suflet pe succesorul său, Ken Ferris, despre a cărui incompetenţă vorbea oricui îl asculta. Nimic n-ar fi putut să-i producă mai multă satisfacţie decât să vadă firma prăbuşindu-se, fiindcă comiseseră greşeala de neiertat de a se lipsi de serviciile lui. Poate numai plăcerea de a-i anunţa asta personal Andreei.

Aşa că ea aştepta cu curaj să-i dea lovitura de graţie.

— E puţin delicat de spus...

Barry căuta să câştige timp. Pregătea fără îndoială nişte efecte pe măsura surprizei.

— Pe scurt, uite : mă căsătoresc săptămâna viitoare.

Uşurată, Andrea abia se stăpâni să nu pufnească în râs. Dacă nu era vorba decât de asta...

Barry luă un aer grav şi preocupat.

– Sper că mă vei înţelege.

– Felicitări, Barry!

– Sunt fericit că iei lucrurile aşa uşor.

Dar expresia îi dezminţea vorbele. Masculul din el contase fără îndoială pe o criză de isterie din partea ei.

Andrea îi zâmbi cu un aer jovial.

– Sunt fericită că ţi-ai găsit în sfârşit sufletul geamăn. Şi... cine e fericită?

– Sally Griffith. Cred că o cunoşti.

De data asta, Andrea nu se putut stăpâni să nu facă ochii mari.

– Aşteaptă să-mi amintesc... Sally Griffith, moştenitoarea firmei Griffth et Comp? Fiica noului tău patron? O căsătorie profitabilă!

Barry păru rănit de aluzie.

– E o căsătorie din dragoste, declară el pe un ton înţepat.

– Nici nu mă îndoiesc. E întotdeauna interesant să uneşti utilul cu plăcutul. Dar atunci, dacă înţeleg bine, ai sfârşit prin a te acomoda cu noul tău patron? N-a trecut prea mult de când îl vorbeai de rău...

Barry părea că se simte din ce în ce mai încurcat.

– Oh, ştii, răspunse el, m-a tratat cu duritate la început, dar numai ca să mă pună la încercare. Când a văzut...

– ... ce salariat zelos eşti, imediat a decis să facă din tine moştenitorul lui! Înţeleg.

Andrea trecu de la ironie la răceală disprețuitoare.

– Foarte bine, Barry. Toate urările mele de bine. Acum dacă nu mai ai altceva să-mi spui, dă-mi voie să mă reîntorc la lucrul meu.

Dar Barry nu părea dispus să se ridice. Nu voia probabil să plece, fără să fi reușit s-o rănească la rândul lui. Reluă imediat :

– Chiar mai am ceva să-ți spun. Se pare că Dillon Harper se află la Fairview...

Andrea își ridică ochii spre tavan. Asta era noutatea ? Și ea care își imaginase că-i aducea vești proaspete despre Legni !

– ... și că îl găzduiești la Liliacul Alb ? Andrea, nu te mai recunosc ! Mă dezamăgești profund.

– Adevărat ? îi replică ea cu o voce de gheață.

Barry se aplecă spre ea și, dând la o parte un teanc de dosare, își sprijini coatele de biroul ei.

– Hai mărturisește, acolo se pune la cale ceva important... Nu se mai discută decât despre asta la Fairview. Despre ce e vorba ? o întrebă el cu ochii sclipind de curiozitate.

Andrea lăsă să se scurgă câteva secunde. O idee îi trecu prin minte. Ce ocazie nesperată îi oferea Barry ! Cea de a-l pune la locul lui o dată pentru totdeauna, dar și aceea de a-și lua revanșa asupra lui Dillon... Barry trecea drept maestru în colportarea zvonurilor. De ce n-ar profita și ea de asta ?

– Dillon Harper este pe cale de a deveni... un prieten de familie, declară ea. E cam la fel de asi-

duu cum ai fost tu. Dar mi-e tare teamă că motivele lui nu sunt la fel de dezinteresate ca ale tale...

Propriile ei vorbe stârniră în ea un ecou ciudat. Îşi aminti brusc reacţia pe care o avusese Karen când ea o asigurase că Dillon deţinea în prezent întregul imperiu Cameron. „Nu, replicase prietena ei. Mai rămâne Liliacul Alb... şi încântătoarea lui moştenitoare..."

CAPITOLUL VI

În week-end, clienţii îşi luau de obicei micul dejun mai târziu decât în celelalte zile ale săptămânii. Totuşi, când Andrea cobori scara în acea sâmbătă, sufrageria mică răsuna deja de zgomotul conversaţiilor.

Fugi imediat în bucătărie, unde o găsi pe Debbie prăjind nişte costiţă.

– Iartă-mă, Debbie, îmi pare rău ! Deşteptătorul meu n-a sunat. De ce nu m-ai chemat prin interfon ?

– Doar nu-ţi închipui că era să te trezesc cu noaptea-n cap când te-ai culcat la trei dimineaţa ?

– Trebuie să-mi găsesc timp ca să închei lucrările de contabilitate ale săptămânii.

– Atunci nu te mai întreba de ce n-a sunat ceasul.

– Ai îndrăznit să-l opreşti ?

– Nu eu, mama ta. Munceşti prea mult, fata mea.

– E adevărat, uitam că tu şi mama vă petreceţi timpul lenevind !

– E cu totul altceva ! Ascultă : în această după-amiază o să am nevoie de o mână serioasă

de ajutor ca să aranjez cele opt apartamente, așa că de ce să te fi lăsat să dormi puțin mai mult ?

— Cele opt apartamente ? Credeam că nu avem ocupate decât șapte...

— Nu, scumpo, am onoarea să te anunț că suntem „full" ! O pereche a sosit azi-dimineață pe neașteptate. Au avut o pană de mașină și își vor petrece aici week-end-ul, așteptând ca mașina lor să fie reparată. Hai, pleacă acum din bucătărie și du-te să-ți iei micul dejun.

Andrea începu să se roage :

— Hai, Debbie, nu pot să mănânc aici cu tine ?

— Nici vorbă ! N-avem loc !

Andrea făcu o mutră îmbufnată. Știa prea bine că, atunci când hotelul era plin, Debbie avea de lucru până peste cap, și că avea nevoie să se miște în voie prin bucătărie.

— O să-ți găsești gustarea în sufrageria mare, îi mai spuse Debbie. O să fii liniștită acolo, fiindcă nu e nimeni.

Ieșind din bucătărie, i se șterse zâmbetul de pe chip. Gândurile de azi-noapte o asaltau din nou. Sigur, conturile săptămânii trecute, pe care tocmai le încheiase, ar fi trebuit mai degrabă s-o împingă spre optimism. În acest sfârșit de primăvară, rezervările curgeau la Liliacul Alb și dacă Dillon rămânea, așa după cum anunțase, încă o săptămână, puteau începe de luni lucrările de renovare la terenul de tenis.

Dar grijile ei nu erau de ordin financiar. Se întreba acum dacă mama ei și Debbie, care mergeau amândouă pe șaizeci de ani, puteau să facă

față la munca asta suplimentară. Ea personal nu le putea fi de mare ajutor, fiindcă responsabilitățile ei la Ambasadorii Dezvoltării îi luau mai mult timp decât contase. În ajun, nu plecase de la birou decât după ora opt seara.

Dacă ar fi putut să le angajeze un ajutor ! Din nefericire, viitorul era prea incert ca să poată asigura o slujbă stabilă unei lucrătoare. Hotelul era un domeniu de activitate destul de imprevizibil !

Andrea încercase să calculeze ce salariu ar putea oferi unei eventuale angajate, dar rezultatul i se păruse așa derizoriu, încât renunțase.

Dusă pe gânduri, ajunse în sufrageria mare fără să-și dea măcar seama.

— Bună !

Ridicând capul, îl văzu pe Dillon care-o aștepta la o masă rotundă, scăldată în razele soarelui.

Când se apropie de el, Dillon se ridică și păru s-o studieze cu atenție.

— Ah, spuse el în cele din urmă, ai avut o idee bună adoptând o ținută sport !

Ea făcu ochii mari.

— Și de ce, mă rog, e o idee bună ?

— Fiindcă nu țin deloc să te duc în brațe la întoarcere dacă ți-ai scrânti cumva o gleznă. Hai, că ți se răcește micul dejun. Te las să mănânci, dar imediat ce termini, plecăm.

— Unde să plecăm ? Dillon, nu pricep nimic din ce-mi spui ?

— Nu e evident ? Te răpesc.

Andrea încercă să nu-și piardă simțul umorului.

— Îmi pare rău, Dillon, dar mi-am planificat s-o ajut pe Debbie la bucătărie. Are nevoie de mine la spălatul vaselor. Dacă nu cumva eşti destul de îndrăzneţ ca să tratezi personal asta cu ea...

— Închipuie-ţi că am şi făcut-o. Şi a fost de acord. De altfel, nu minţiţi ! Ştiu că eşti liberă, în dimineaţa asta.

Andrea simţi că i se taie răsuflarea. Deci Debbie şi Dillon complotaseră împotriva ei ! Dar cum de reuşea tipul ăsta să câştige favorurile şi complicitatea tuturor femeilor pe care le întâlnea ? Întâi Adriana, iar acum Debbie !

Profitând de stupoarea ei, Dillon făcu să apară o geantă de voiaj cu rotunjimi promiţătoare.

— Iată şi proviziile pentru picnic ! declară el.

— Ai obţinut şi aşa ceva ? Dar ce drog ai făcut-o pe Debbie să înghită ?

— Niciunul. Pur şi simplu i-am povestit că nu te-ai ţinut de promisiunea pe care mi-ai făcut-o şi că îmi datorezi deci o compensaţie.

— Ce promisiune ?

— De a-mi desena o hartă a domeniului.

Andrea îşi înăbuşi un suspin de exasperare. Ce de scorneli pentru o simplă hartă ! Chiar îi trebuia un plan ca să viziteze cinci hectare de parc ?

— Ah, da, harta... Iartă-mă, dar am avut atâta de lucru zilele astea încât am uitat complet. Urc imediat să ţi-o fac.

Dillon o prinse de braţ.

— Nici gând. Am hotărât să fiu mai pretenţios. Cât timp ţi-ar lua să desenezi, ne ajunge să facem de două ori turul proprietăţii şi cum azi e ultima mea şansă să văd locul...

Andrea rămase uimită. Deci se răzgândise. Pleca...

O tristețe vagă o cuprinse deodată. O să-i lipsească...

Dar își reveni imediat. Să-i lipsească ? Categoric nu. Banii lui i-ar regreta. Îi era imposibil acum să renoveze terenul de tenis...

Se hotărî să nu-i mai pună nici o întrebare. Să nu-și închipuie că lasă în urma lui un gol. Ea personal nici măcar n-o să-i remarce absența !

Totuși, fără să știe prea bine de ce, Andrea acceptă să-l însoțească până la lac. Ce mai conta să-l suporte două ore în plus ?

Ieșiră în grădină imediat ce-și bău cafeaua.

– Nu înțeleg nici acum cum de ai reușit s-o îmblânzești pe Debbie, spuse ea.

– Presupun că a căzut pradă farmecului meu.

– Cred că te legeni în iluzii.

– Nu, ca să fiu sincer, am jucat rolul de victimă. Crede că, dat fiind prețul pe care il plătesc aici, merit o atenție cu totul specială.

– I-ai spus că tu... în sfârșit, că eu ți-am cerut... ? întrebă Andrea cu un aer îngrozit.

– Liniștește-te, e convinsă că plătesc la fel cu ceilalți clienți. Dar această femeie încântătoare n-are nici cea mai mică idee de prețurile care se practică în ziua de azi !

– Trebuie s-o înțelegi. De treizeci de ani de când e în serviciul nostru, a văzut defilând aici mai mulți invitați decât clienți. Nu e încă obișnuită să vadă oaspeții mamei mele scoțându-și portofelul în momentul când ne părăsesc.

– În cazul ăsta, ce ţi-ar face dacă ţi-ar descoperi secretul! Te-ar pune la dispoziţia mea cu mâinile şi picioarele legate ca să te sacrific pe altarul unui zeu răzbunător.

Dillon se opri deodată, cu un surâs şmecher pe buze.

– De altfel, dacă mă gândesc bine, ideea nu mi-ar displăcea deloc. Cred că o să-i şoptesc adevărul la ureche.

În timp ce se prefăcea că face cale-ntoarsă, Andrea îl opri cu un aer nemulţumit.

– Domnule Harper, glumele tale nu mă fac deloc să râd! Dacă vrei să vizitezi parcul, e... acum sau niciodată.

Dillon se prefăcu înspăimântat.

– Mă înclin. Unde mă duci?

– La lac, fiindcă asta doreşti.

După ce parcurseră peluza uriaşă, mărginită de stejari, pe care mama ei o numea „grădina englezească", Andrea îl conduse pe Dillon printre hăţişurile de muri. Asfel ajunseră la cărarea care ducea la lac.

El scoase un strigăt de supriză.

– Am trecut ieri de trei ori pe aici, fără să observ cărarea asta!

– Sperai poate la o tăbliţă indicatoare? replică Andrea râzând. Închipuie-ţi că e o cărare folosită de căprioare. Dar unde ai fost crescut?

– La Chicago. Şi în privinţa căprioarelor, n-am văzut decât în copilărie, la grădina zoologică. Ca să calc pe un pic de iarbă, trebuia să mă duc la terenul de baseball.

Andrea îl privi ca pe un animal exotic. Ideea unei copilării petrecute departe de natură o îngrozea.

– Presupun că nu poţi să recunoşti nici copacii ?

– Nu, dar dacă ai vrea să mă ajuţi să-mi acopăr lacunele...

Andrea îi arătă stejarii, fagii şi alţi arbori, indicându-i cum să-i deosebească pe unii de alţii. Apoi îl conduse pe un drum croit printr-un aluniş, până la o poieniţă înconjurată de măceşi.

– Priveşte cum se unduiesc crengile în bătaia vântului. Cea mai slabă adiere le face să se mişte. Din păcate, ai ajuns puţin cam târziu. Luna trecută erau în floare.

Dillon o asculta cu atenţie. În ochii lui strălucea o încântare copilărească. În acea clipă, Andrea simţi pentru el o profundă tandreţe.

O stranie euforie o cuprinsese, fără să-i poată ghici cauza. Oare din pricina acestei plimbări pe care n-o făcuse de mult ? Sau farmecul lui Dillon o ameţea ? Pentru prima oară se simţea fericită în compania lui.

Când ajunseră lângă lac, Dillon nu-şi ascunse surpriza.

– E de necrezut ! Rămâne invizibil până în ultima clipă !

– Doar când arborii sunt înfrunziţi.

– Înţeleg acum de ce e plimbarea preferată a mamei tale. Peisajul se schimbă la fiecare cotitură.

Aceste cuvinte făcură să i se strângă puţin inima. De ce Dillon nu putea fi mereu atât de prietenos, entuziast..., şi inofensiv ?

— Preferi să ne oprim aici, sau să continuăm drumul până la marginea parcului ? întrebă ea grăbită, de frică să nu-i remarce emoţia.

— Mi-ar plăcea să admir câteva clipe această privelişte splendidă.

— Cum vrei.

Se aşezară la marginea apei, la umbra unei sălcii plângătoare ale cărei crengi se scăldau în lac. Timp de câteva clipe lungi rămaseră aşa, unul lângă altul, gustând tăcerea, tulburată doar de cântecul păsărilor şi clipocitul apei. Din timp în timp, zgomotul unor aripi care băteau speriate le reamintea de propria lor prezenţă.

— Nu crezi că a cam venit ora prânzului ? întrebă la un moment dat Andrea. Mor de foame !

— Mi-ai luat vorba din gură.

Dillon îi întinse geanta. Ea o deschise, scoase o faţă mică de masă cu carouri albe şi roşii şi aranjă pe ea proviziile.

— Jambon... brânză... pateu de ficat şi castraveciori... pâine... miere... ah, un termos cu cafea şi... Oh, s-a gândit şi la asta...

Şi-i agită pe sub nas o cutie galbenă din plastic pe care tocmai o descoperise.

— Biscuiţii lui Debbie ! Trebuie neapărat să-i guşti, sunt uşori ca aerul. Sunt specialitatea ei.

Dillon privea cu un aer aiurit cum se îngrămădesc proviziile.

— Debbie a crezut probabil că plecăm într-o expediţie. Eu îi cerusem doar câteva sandvişuri cu unt de arahide.

— Debbie n-a crezut niciodată în virtuţile nutritive ale untului de arahide. Aşteaptă să guşti ce-ţi prepar şi o să înţelegi de ce.

Unse din belşug un biscuit cu miere şi i-l întinse lui Dillon.

Dar, în loc să-l ia, el îi cuprinse încheietura mâinii şi trase încet biscuitul până la gura lui. Simplul contact al degetelor lui Dillon pe braţul ei o făcu să se înfioare. Îşi ţinu răsuflarea, încercând să-şi stăpânească bătăile dezordonate ale inimii. Degeaba însă !

Era atât de aproape de ea acum ! Îi privea sprâncenele negre şi dese, genele lungi printre care se filtrau reflexele de aur ale privirii, gura cărnoasă, pielea netedă, suplă, bronzată de soare.

Descoperi cum părul i se onduleazâ la vârfuri. Ardea de dorinţa de a-i mângâia obrajii, de a-i netezi o şuviţă rebelă, acolo exact în spatele urechii...

„Dacă lucrurile n-ar fi aşa cum sunt, îşi spuse ea cu amărăciune. De ce există tot acest trecut între noi, când noi doi abia ne cunoaştem ?"

Dillon îşi terminase biscuitul, dar nu părea deloc hotărât să-i dea drumul la mână. Privirile lor se încrucişară, se topiră parcă una în alta timp de o clipă. El părea să aştepte un semn din partea ei.

Totuşi o voce mică, încăpăţânată, insistentă, răsuna în urechile Andreei.

„Nu uita că el este Dillon Harper, îi sufla aceasta, nu uita ce a făcut".

Încet, parcă regretând, tânăra îşi cobori privirea şi îşi retrase mâna.

Dillon nu încercă s-o reţină. Când ea îşi ridică în cele din urmă capul, el mesteca un fir de iarbă, sprijinit într-un cot, cu picioarele lui lungi întinse într-un gest de indiferenţă.

— Nu-mi vine să cred ! şopti el.

— Te referi la talentele culinare ale lui Debbie ?

— Pe de o parte. Biscuitul a fost delicios. Dar vorbeam de toate astea.

Şi indică printr-o mişcare a bărbiei lacul şi împrejurimile.

— Tot acest calm, toată această frumuseţe, şi atât de aproape de oraş.

— Domeniul Liliacul Alb se găsea în afara districtului la origine. Bunicul meu a cerut legarea lui de oraş. I se părea normal să plătească impozite unui oraş care-l ajuta să trăiască.

— Ce dovadă frumoasă de civism !

Andrea crezu că ghiceşte o nuanţă ironică în vocea lui Dillon.

— O aprob din tot sufletul. Şi tatăl meu acorda o importanţă deosebită îndatoririlor lui de cetăţean. El...

Se întrerupse, furioasă că tocmai ea antrena discuţia pe acest teren alunecos. Imediat ce-l menţiona pe tatăl ei, Dillon redevenea un duşman şi, în această clipă, dorea sincer să nu mai fie.

El păru dintr-o dată dus pe gânduri.

— Spune-mi, Andrea, o întrebă el după câteva clipe de gândire, Adriana şi cu tine iubiţi acest domeniu, nu-i aşa ?

— Priveşte în jurul tău, răspunse ea. Nu-i acesta un răspuns suficient ?

Dar Dillon se încăpăţână.

— În acest caz, de ce l-aţi transformat în pensiune de familie ?

Andrea suspină. Era rândul lui Dillon să abordeze acest subiect periculos.

— M-ai mai întrebat asta, spuse ea puţin iritată.

— Așa e, dar nu cred că am obținut vreun răspuns.

Andrea încercă să nu-și piardă capul. Ce să mai găsească la iuțeală ca să nu-și dezvăluie dificultățile financiare ?

— La moartea tatălui meu, am hotărât să ne continuăm viața aici, declară ea. Întreținerea domeniului costa foarte scump ; am făcut deci în așa fel încât să ne aducă el banii pe care-i cheltuiam.

Dillon clătină din cap, cu un aer puțin convins:

— Ești o femeie de afaceri, Andrea, eu personal am avut ocazia s-o descopăr. Voiam doar să știu dacă ești atașată de domeniu sau l-ai păstrat din simplu interes. La urma urmei, acest hotel este o mină de aur.

Andrea simțea că turbează. O rănea până în adâncul inimii că putea avea despre ea o părere atât de proastă. Totuși era obligată să tacă. Putea ea să-i mărturisească lui Dillon că hotelul nu le aducea câteodată nici câți bani aveau nevoie să trăiască ? Putea ea să-i spună că, dacă umflase prețul apartamentului pe care i-l închiriase, nu era din lăcomie ci în speranța că-l va vedea plecând ?

— Chiar ai impresia că administrăm hotelul ca pe oricare altă afacere, numai pentru a trage maximum de profit ? îi replică ea.

Își regretă imediat vorbele. I se părea deja că aude răspunsul lui Dillon : „Ei bine, asta depinde de clienți ; în cazul meu..."

Dar el o luă cu totul pe neașteptate.

— Nu, trebuie să admit asta. Nu-ți economisești nici timpul nici eforturile. Este și motivul pentru care consider că prețul pe care îl plătesc e jus-

tificat. De altfel, aici e și problema : rezultatele merită osteneala ?

Andrea îl privi năucită, fără să înțeleagă.

– Ce vrei să spui ?

– Nu v-ați gândit niciodată să vindeți ?

– Dillon, e casa noastră... Mama mea și cu mine n-am locuit niciodată în altă parte.

– Dar mama ta nu visează, la vârsta ei, altceva decât să facă paturile sau să suporte conversațiile insipide ale unei doamne Johnson ? Poate ar prefera să petreacă niște zile fericite într-o mică vilă din Florida ?

Andrea își plecă ochii. Dillon atinsese un punct nevralgic. Și dacă Adriana, sub pretextul atașamentului față de Liliacul Alb, nu căuta decât să asigure viitorul fiicei sale ?

Tânăra încercă să se apere.

– Cine ar cumpăra o asemenea casă ? Nimeni la Fairview nu și-ar putea-o oferi.

– Sigur, dar propune-o indiferent cărei mari rețele hoteliere și va face orice ca să i-o cedezi.

Dintr-o dată, Andrea simți că i se trezește din nou neîncrederea. Cum de putuse crede în sinceritatea lui Dillon Harper ? Toată lumea la Fairview știa că firma Harper avea interese în sectorul hotelier. Deci aici voia să ajungă ! Își pusese acum ochii și pe Liliacul Alb !

– Nu văd lucrurile în același mod cu tine, Dillon, îi declară ea pe un ton tăios. În familia mea, nu avem obiceiul să ne debarasăm de o afacere în momentul când ne solicită un efort prea mare sau nu mai e rentabilă. Asta o să faci tu cu Legni, nu-i așa ?

— Nu te pot urmări, rosti Dillon cu un aer uimit.
— Ai hotărât să închizi uzina, hai, fii sincer şi mărturiseşte-o !
— Nu înţeleg cine ţi-a băgat în cap aşa ceva.
— Toţi lucrătorii sunt convinşi de asta. Şi cum n-ar fi ? N-ai făcut nici o investiţie în fabrică de când îţi aparţine şi n-ai angajat nici măcar un singur salariat.
— N-am avut nevoie.
— Îmi închipui că nu, o dată ce pierzi clienţii unul după altul, fără să încerci să-i reţii în vreun fel.

Privirea lui Dillon deveni dură, cu sclipiri de oţel. Luă o bucăţică de brânză şi o felie de pâine, apoi se întoarse cu faţa spre lac, strângându-şi picioarele sub el.

— Te interesezi întotdeauna aşa îndeaproape de afacerile clienţilor tăi, Andrea ? întrebă el cu indiferenţă.
— Ştii bine de ce mă doare soarta fabricii Legni. La ce te-ai fi aşteptat ? De ce, între toate hotelurile din Fairview, ai ales Liliacul Alb ?
— Nu sunt şi eu un client ca toţi ceilalţi, o dată ce îmi plătesc nota ?
— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putere ca să fii considerat drept un invitat. Nu poţi să faci astfel pe „prietenul familiei", fără să devii obiectul unei oarecari curiozităţi ! Dacă ai fi descins la Holiday Inn, de exemplu, ai fi insistat atâta s-o scoţi pe proprietară la un picnic, cu sau fără voia ei ?
— Depinde. Îţi seamănă ? se interesă el surâzând.

— Mai bine răspunde-mi la întrebare. O să închizi, da sau nu, uzina ? reluă Andrea cu răceală.

— Nu pot să-ți răspund.

Și termină, fără să se grăbească vreun pic, să-și facă un sandviș.

— Cum asta, nu poți ? E vreun secret de stat ?

— Nu pot pentru că nu știu, cel puțin nu încă.

Inima tinerei făcu un salt în piept. Deci nu excludea posibilitatea. Jeffrey Porter văzuse just lucrurile.

— Curios, credeam că-ți este suficient să arunci o privire asupra cifrelor ca să te decizi.

— Dacă mi-ar fi fost atât de ușor, nu m-aș fi deplasat personal să văd cum stau lucrurile. Îți mulțumesc totodată pentru buna părere pe care o ai despre perspicacitatea mea financiară.

Andrea abandonă partida, constatând că eforturile îi erau zadarnice.

Dillon își termină calm dejunul, apoi se lungi pe iarbă, cu capul sprijinit de o creangă uscată, ceașca de cafea rămânând într-un echilibru precar pe pieptul lui.

Respirația îi deveni în curând regulată. Adormise !

După ce ezită o clipă, Andrea se hotărî să mute ceașca într-un loc mai sigur. Se apropie tiptil în patru labe, având grijă să nu-l trezească.

Dar, dintr-o dată, pumnul de fier al lui Dillon i se închise pe antebraț. De surpriză, ea dădu drumul la ceașcă, al cărei conținut se răspândi în iarbă, stropindu-l din belșug.

— Bravo ! exclamă ea ștergând cu mâna liberă cămașa pătată. Privește ce ai făcut !

– N-am făcut nimic. Ceaşca era în perfectă siguranţă până nu te-ai băgat tu.

Dar el nu-i dădu drumul. Cu blândeţe, dar şi cu hotărâre, o atrase spre sine.

Andrea încercă să se agaţe de o tufă, cu care rămase însă în mână. Dezechilibrându-se, se prăbuşi peste Dillon. Când încercă să se redreseze, două braţe puternice îi încercuiră talia, imobilizându-o. Acum feţele lor aproape se atingeau. Ea îi simţea căldura trupului lipit de al ei.

– Dillon, exclamă ea, ai promis !

– Nu-mi aduc aminte să fi promis ceva.

Răsuflarea lui caldă îi mângâia faţa, ochii lui reflectau jocul razelor de soare printre frunze. Andrea simţi că o părăsesc puterile. Mâna lui Dillon urcă de-a lungul spatelui şi-i cuprinse ceafa, fără ca ea să-i poată opune cea mai mică rezistenţă.

Când buzele lor se întâlniră, părul ei le acoperi feţele, adăpostindu-le cu discreţie sărutul. În acea clipă Andrea avu impresia că părăseşte pământul.

N-ar fi putut spune cât timp pluti aşa, între vis şi realitate. Când Dillon o lăsă în sfârşit să-şi recapete respiraţia, rămase o clipă incapabilă să facă vreo mişcare.

Redeschise în cele din urmă ochii, ca să-şi dea seama că e culcată în iarbă lângă el. Aplecat deasupra ei, Dillon avea o luminiţă ciudată în privire. Îi mângâie părul cu mâna.

– Eram de-a dreptul disperat, Andrea, rosti el cu o voce învăluitoare. Eşti o adevărată fortăreaţă.

Ea se încruntă.

— Şi de ce, mă rog, erai disperat ?

— Fiindcă nu reuşeam să te fac să admiţi adevărul că amândoi dorim exact acelaşi lucru. Era inevitabil să se sfârşească astfel... Aşa că de ce să nu mergem până la capăt ? Aici, imediat ?

Andrea se degajă cu o lovitură puternică din genunchi. Sări apoi în picioare, indiferentă la strigătul de durere care-i scăpă lui Dillon.

— Eşti un monstru ! exclamă ea.

El rămase aşezat în iarbă, mulţumindu-se să ridice calm ochii spre ea în timp ce-şi freca tibia.

— Nu ţi se pare potrivit locul ?

— Nu de loc e vorba ! Ascultă-mă, Dillon, şi să-ţi intre bine în cap. Niciodată n-o să accept să mă culc cu tine !

— Adevărat ? N-aveam impresia asta acum câteva clipe.

— N-am făcut decât să ne sărutăm !

El izbucni în râs.

— O sărutare ? Hai, domnişoară Cameron, mă iei drept un idiot ! Sărutul ăsta părea că duce la altceva.

Andrea se aşeză turceşte în iarbă, la o distanţă prudentă de Dillon.

— Ar cam fi timpul să punem lucrurile la punct. Admit că eşti un bărbat foarte atrăgător şi că nu m-ai sărutat cu forţa. Dar există un lucru pe care nu l-aş putea niciodată da uitării.

Ezită.

— Continuă, spuse el.

— Mi-ai împins tatăl la faliment ! exclamă ea în cele din urmă.

I se păru că ecoul acestui ultim cuvânt se răspândeşte pe tot lacul, pe tot domeniul, până acasă şi că Adriana o aude.

In comparaţie cu asta, vocea lui Dillon i se păru uimitor de calmă.

– N-am făcut decât să-i cumpăr firma.

– La un preţ derizoriu !

– Exact la preţul pe care-l merita.

– Şi de ce valora atât de puţin ? Pentru că ai scăzut preţurile ca să-i furi tatălui meu toţi clienţii !

– E legea concurenţei.

– În jargonul tău, poate. Dar pentru mine e vorba de o „concurenţă neloială". L-ai eliminat pe tata fiindcă era principalul tău concurent în domeniu.

Ochii lui Dillon se întunecară. Andrea adună resturile prânzului fără ca el să-şi mai descleşteze dinţii.

În momentul când ea ridică geanta de voiaj în mână, el rupse în fine tăcerea.

– Iată deci motivul pentru care Liliacul Alb a devenit hotel. Sunteţi ruinate ! Cum de n-am înţeles-o mai devreme ?

Vocea lui era atât de dură, încât Andrea simţi câteva picături reci de transpiraţie rostogolindu-i-se pe spate.

– De cât timp mă consideri vinovat de tot ce vi s-a întâmplat ?

– De la vânzarea firmei.

– Ţi-am spus-o, e vorba de o practică curentă în lumea afacerilor.

– În acest caz, mă felicit că nu fac parte din această lume.

— Andrea ! exclamă el ridicându-se.

Ea se dădu înapoi un pas, împiedicându-se cu stângăcie de o rădăcină.

- Iartă-mă, spuse el imediat ce ea reuşi să-şi regăsească echilibrul, voiam doar să-mi dai m e geanta de voiaj.

Andrea i-o încredinţă, apoi, fără să scoată vreun cuvânt, îi întoarse spatele, pierzându-se prin desiş până la cărare.

Niciodată acest drum nu i se păruse atât de lung. Niciodată nu mai fusese cuprinsă de asemenea remuşcări. Totuşi, nu-i spusese doar adevărul-adevărat ? Nu era îndreptăţită să-l urască pe Dillon ? El s-ar fi încurcat în scrupule ? Dar, fără voia ei, i se părea că ea fusese cea dură şi crudă.

Ajunsă la ultima cotitură a drumului, nu mai rezistă. Se întoarse atât de brusc, încât Dillon se ciocni de ea.

— Dar ce s-a...

— Regret ce ţi-am spus, declară ea fără a îndrăzni să-l privească în ochi.

Apoi îşi muşcă buzele şi continuă vitejeşte :

— Mama are dreptate. Toate astea aparţin trecutului. Chiar dacă eu continuu să gândesc că unele adevăruri trebuie totuşi spuse, să te pun astfel la zid nu i-ar fi de mare ajutor nici tatălui meu, nici firmei Legni.

Ridică din umeri şi continuă :

— În orice caz, îmi pare cu adevărat rău că sejurul tău la Liliacul Alb se termină atât de prost.

Dillon o privi cu un aer uimit.

— Dar, Andrea, cine ţi-a zis că plec ? o întrebă el.

CAPITOLUL VII

– Andrea, nu crezi că gravura asta ar veni mai bine invers ?

– Poftim, mămico ?

– Îţi atrag atenţia că n-ai pus bine gravura.

Andrea aruncă o privire în direcţia şemineului pe care tocmai îl ştersese de praf. Aşa era, pusese rama cu susul în jos.

În timp ce traversa apartamentul Loriot pentru a o pune cum trebuie, se prefăcu că nu observă privirea îngrijorată a Adrianei.

– Nu prea pari în apele tale, Andrea. N-ai auzit nici jumătate din ce ţi-am zis când am început să facem curat. Ce nu-i în regulă ?

– Nu, mămico. Totul e în regulă, te asigur. Sunt doar puţin obosită.

De fapt evenimentele dimineţii o zguduiseră în aşa măsură pe Andrea, încât mâinile îi mai tremurau încă. Ce mult i-ar fi plăcut să aibă din nou zece ani, să-şi deschidă inima fără rezerve, cu capul aşezat pe genunchii mamei ! Din păcate, nu putea să-i vorbească Adrianei despre nişte sentimente care o făceau chiar pe ea să roşească.

Aceasta începuse deja s-o certe :

– Ar fi trebuit să-ți iei întreaga zi liberă, nu numai dimineața. Debbie și cu mine puteam face foarte bine curat și singure.

Andrea își privi mama cum aranjează cu o mână expertă cuvertura de un verde-închis. Lucra cu antrenul ei obișnuit, dar Andrea își dădea seama, după mișcarea puțin cam țeapănă pe care o făcea de fiecare dată când se ridica, că spatele o făcea să sufere.

– Tu, mămico, ar trebui să te odihnești, declară ea. Mărturisește că ești epuizată.

Adriana dădu din cap cu un surâs ușor, care nu reuși să-i mascheze trăsăturile obosite. Vorbele lui Dillon în privința mamei ei îi reveniră în minte și Andrea se simți din nou cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

Se apropie de Adriana și, luând-o de mână, o obligă să se așeze în fața ei.

– Andrea, o să deranjăm patul ! protesă ea slab.

– Mămico, vreau să-ți pun o întrebare. Eu te-am determinat să transformi Liliacul Alb în hotel ? De dragul meu ai acceptat, nu-i așa ?

Adriana luă un aer grav.

– Ce tot spui acolo, *Andina* ? Eu sunt cea care mă învinovățesc adesea că te fac să-ți pierzi aici tinerețea. Dacă n-aș fi insistat atâta să păstrăm domeniul, poate ți-ai fi încercat în altă parte norocul, la New York de exemplu. In loc de asta, te-am obligat să te îngropi într-un orășel de provincie cu...

Andrea își așeză copilărește degetele pe gura mamei sale, ca s-o facă să tacă.

– Te rog să nu mai spui prostii ! Am trăit întotdeauna în acest oraş, în această casă şi n-aş fi fericită nicăieri în altă parte. Pentru tine îmi fac griji. N-ai avut niciodată chef să vinzi totul ? Să te instalezi în altă parte, la malul mării, într-o căsuţă liniştită ? Fără un domeniu pe cap de întreţinut, pensia ţi-ar fi suficientă ca să trăieşti, nu-i aşa ?

Adriana se ridică. În acea clipă, Andrea regăsi în ea aceeaşi demnitate şi aceeaşi prestanţă pe care o remarcase în fotografiile ei din tinereţe.

– Andrea ! Bunicii mei, părinţii mei şi singurul bărbat pe care l-am iubit au trăit şi au murit aici... Tot aici voi muri şi eu.

Andrea îşi plecă ochii impresionată.

– În sfârşit, acesta nu e un proiect pe termen scurt, încercă mama ei să glumească. Mi-am pus în minte să mai trăiesc nişte zeci de ani în această casă, chiar dacă va trebui s-o transform într-un mare magazin şi să dorm în raionul de mobilă.

Andrea surâse, simţindu-se liniştită. Dacă mama ei glumea şi-şi regăsise buna dispoziţie, totul era în regulă.

Se puseră pe lucru cu un nou elan. Un sfert de oră mai târziu, camera arăta impecabil.

– Ce om plin de bun-simţ e acest Harper ! exclamă Adriana, aruncând cearşafurile din ajun în coşul cu rufe murdare. Îşi face patul în toate dimineţile ! E primul client care îşi dă această osteneală.

Andrea se întunecă, auzind menţionat numele lui Dillon.

— Nu văd de ce ești atât de încântată ! Asta ne obligă să desfacem patul ca apoi să-l facem din nou.

— L-am certat deja azi-dimineață în privința asta... Bineînțeles nu cu argumentul ăsta. I-am zis că, dacă o să persiste în a-și face patul, o să-l condamn să-și petreacă o săptămână în apartamentul Pivert. Debbie e singura persoană care a reușit până acum să facă patul acolo.

Andrea ciuli urechea.

— Dillon ți-a confirmat că va rămâne și săptămâna viitoare ?

— Da, acum o oră când v-ați întors.

— Și ce-a mai zis altceva ?

— Nimic special... Ah, ba da. M-a întrebat dacă dispun de un loc liber la porter unde ar putea lucra liniștit. I-am propus sala de muzică.

— Dar, înainte de această după-amiază, nu ți-a dat niciodată de înțeles că pleacă ?

— Nu, după câte îmi amintesc.

Cum de putuse să creadă că doar episodul de la picnic îl determinase pe Dillon să rămână ? Ori era prea naivă, ori se scrântise, nu mai încăpea nici o îndoială ! Se juca precis cu ea, fără pic de inimă, ca să-și ocupe momentele libere. Iar în privința adevărurilor pe care i le trântise în față, nu era el omul care să se formalizeze din atâta.

Dillon se gândea la afaceri și numai la afaceri. Dacă-i ceruse Adrianei o încăpere unde putea lucra în liniște, era fiindcă rămânea pentru afaceri. Preocupările lui nu-i vor mai lăsa timp pentru plimbări. Iată de ce declarase în dimineața asta că era ultima lui ocazie să vadă lacul !

Şi care o fi fost problema aşa de importantă pe care se pregătea s-o atace, dacă nu aceea de a decide soarta firmei Legni ? Asta dovedea cel puţin că nu va lua cu uşurinţă această hotărâre.

Andrea se simţi dintr-o dată extrem de bine dispusă. Veselia ei persistă tot week-end-ul, fără să înţeleagă care era cauza.

Când se întoarse acasă de la Ambasadorii Dezvoltării în lunea următoare, Andrea se întâlni cu mama ei care traversa holul încărcată cu un enorm platou cu sandvişuri ornate cu măiestrie. Scoase un şuierat de admiraţie.

– Se pare că au sosit amicii lui Dillon.

– Nişte tipi încântători ! declară Adriana. Nu vii să iei aperitivul cu noi ?

Andrea făcu o strâmbătură. Reuşise să-l evite pe Dillon două zile întregi şi nu era deloc grăbită să-l revadă.

– Debbie are probabil nevoie de mine în bucătărie, răspunse ea.

– Nu, a venit nepoata ei ca s-o ajute azi. Asa că nici măcar nu va trebui să speli vasele diseară. Din contră, vei fi foarte utilă în salon. Sunt cinci şi-mi vine greu să mă descurc singură.

– Foarte bine. Urc să mă schimb

Abia atunci Andrea remarcă faptul că mama ei purta o rochie de cocktail, ceea ce o obliga, fără voia ei, să se îmbrace într-o toaletă adecvată. Iar în ultimul timp ea nu cumpărase decât lucruri prac-

tice și sobre, care se puteau asorta cu blazerul verde de la Ambasadori.

Stând în picioare în fața dulapului, rămase câteva clipe nehotărâtă. Se fixase la două rochii de anul trecut, care i se păreau convenabile. Dar pe care s-o aleagă ? Cea verde îi dezgolea prea mult umerii, în timp ce rochia violetă o făcea să pară palidă.

„În fond, ce importanță are ? spuse ea adresându-se imaginii din oglindă. Pe cine naiba vrei tu să dai gata ?"

Andrea optă în cele din urmă pentru cea violet, cu o croială mai clasică, deci mai potrivită.

Dar o îmbrăcă totuși pe cea verde.

Își puse la punct strategia coborând scara. O să bea o cupă de șampanie, o să se poarte fermecător cu prietenii lui Dillon... și o să facă în așa fel încât să-l evite pe acesta din urmă. Musafirii erau destul de numeroși ca să-i poată reuși manevra.

Asta fără a ține seama de magnetismul lui Dillon. Când intră în salon, îi veni nespus de greu să nu-și întoarcă privirea în direcția lui.

Se îndreptă atunci spre mama ei, care se întreținea cu două persoane. Erau domnul și doamna Halls, perechea care ceruse apartamentul Bergeronnette.

Andrea îi studie plină de curiozitate. Erau destul de în vârstă, femeia părea severă și autoritară, în timp ce soțul ei era zâmbăreț și guraliv.

Totuși Andrea nu întârzie prea mult lângă ei ; regulile ospitalității îi cereau să se ocupe și de ceilalți musafiri.

Doi domni tocmai se ridicaseră din fotoliile lor pentru a-i fi prezentaţi. Se găseau lângă şemineu, în direcţie opusă faţă de locul unde se găsea Dillon. Profitând de acest noroc neaşteptat, Andrea se duse să se aşeze lângă ei. După ce făcură cunoştinţă, îşi continuară discuţia despre avantajele fuziunii întreprinderilor mici şi n-o mai băgară prea mult în seamă.

Putu astfel să-i observe în voie, ceea ce sfârşi prin a o distra. Într-adevăr erau nişte personaje ciudate ! Depăşiseră binişor patruzeci de ani, purtau costume din aceeaşi stofă gri-închis, care păreau lucrate la acelaşi croitor, vocile lor se confundau aproape şi păreau să se imite unul pe celălalt în atitudine... Într-un cuvânt, fără a fi gemeni, nici măcar fraţi fără îndoială, semănau ca două picături de apă.

„Parcă ar fi fraţii Dupond-Dupont" îşi spuse ea. Dar de fapt, cum se numeau ? Numele lor îi ieşiseră complet din minte. Nu înţelegea nici un cuvânt din ce vorbeau, dar modul lor de comunicare o amuza nespus. În timp ce unul vorbea, celălalt aproba mecanic din cap fără să-l asculte cu adevărat, apoi începea la rândul lui să turuie, dar pe un cu totul alt subiect.

Sfârşiră totuşi prin a-i remarca din nou prezenţa.

– Vă rog, se grăbi să-i asigure Andrea. Nu vă întrerupeţi pentru mine.

– Ar fi o mojicie din partea noastră.

O tăcere jenantă se instală. Pentru a relansa conversaţia, Andrea puse prima întrebare care-i trecu prin minte.

— Care sunt avantajele fuziunii ? Nu mă prea pricep în domeniu.

Dupont fu gata să răspundă, dar Dupond i-o luă înainte.

— Am să vă enumăr câteva...

Şi se lansă într-o explicaţie entuziastă, în timp ce Dupont îl aproba dând din cap. Andrea avu impresia că se exprimă într-o limbă străină. Reuşi totuşi să-şi înăbuşe căscăturile şi să facă o figură potrivită până găsi o cale de scăpare.

— Iertaţi-mă, spuse ea, dar o să cinăm în curând şi trebuie să verific dacă totul este în ordine în sufragerie.

În timp ce se retrăgea, aruncă o privire furişă în direcţia lui Dillon. Sprijinit de pervazul unei ferestre, conversa cu o femeie aşezată în fotoliul de lângă el, pe care Andrea nu avu timp s-o studieze în amănunt. Probabil că doamna respectivă o fi găsit-o destul de nepoliticoasă că n-a venit să se prezinte, dar aceasta ar fi însemnat să se apropie de Dillon şi nu se putuse hotărî la pasul ăsta.

Ajunsese deja în pragul salonului când vocea Adrianei răsună în spatele ei.

— Oh, doamnă Collins, scuzele mele ! Nu v-am prezentat-o încă pe fiica mea.

Andrea se întoarse, sperând că lumina difuză a candelabrelor îi va masca focul din obraji.

— E vina mea, mămico. O s-o fac eu personal.

Tânăra se îndreptă cu curaj spre fereastră, simţind că două priviri căţite îi studiază rochia cam prea ajustată pe corp... două priviri foarte diferite însă.

Dillon fu cel care se însărcină cu prezentările.

— Andrea Cameron, Anita Collins.

— Încântată, doamnă Collins.

Aceasta îi întinse mâna, privind-o cu un dispreț abia disimulat.

— Ești superbă în seara asta, declară Dillon. Aveam dreptate să-ți spun că verdele îți vine de minune.

Andrea crezu că descoperă o oarecare ironie în vocea lui. Dillon își imagina oare că purta această culoare doar ca să-i placă lui? De altfel, nu putuse s-o complimenteze decât de formă. Comparată cu creatura de vis care stătea în fața lui, Andrea era convinsă că face o figură ștearsă.

Anita Collins înclină ușor din gâtul ei grațios, ca și cum s-ar fi temut că-și deranjează coafura complicată. Apoi își încrucișă picioarele perfecte, pe care rochia din mătase roșie le punea cu generozitate în evidență. Chipul ei semeț fu luminat de un surâs care dezmințea răceala ochilor de smarald, alungiți ca ai unei pisici.

Nu purta verighetă. Divorțată, gândi Andrea. Divorțată, ambițioasă... și geloasă. Dillon era probabil amantul ei.

Că o asemena femeie putea s-o considere drept o potențială rivală o flată pe Andrea. Nu că ar fi dorit să devină vreodată, bineînțeles... După ce schimbă câteva cuvinte banale cu doamna Collins, Andrea se scuză și ieși, înălțându-și cu mândrie capul.

Ajunsă în sufragerie, avu un zâmbet satisfăcut. După cum îi stătea în obicei, Adriana făcuse bine lucrurile. Argintăria strălucea, porțelanul irizat arunca reflexe sidefii în lumina sfeșnicelor, fața albă

de masă era superbă. Totuşi Andrea se simţea neliniştită, neştiind cum aranjase Adriana comesenii.

O privire aruncată cartonaşelor aşezate lângă fiecare farfurie îi confirmă temerile : mama ei o plasase lângă Dillon.

Trăgând cu ochiul spre uşă, îşi schimbă propriul cartonaş cu cel al Anitei Collins. O să se aleagă bineînţeles cu o muştruluială din partea mamei, dar asta se va întâmpla după ce toată lumea se va retrage, fiindcă Adriana era prea delicată ca să-şi permită cea mai mică remarcă, în timpul cinei. Aşa că Andrea va fi scutită de neplăcerea unei seri întregi petrecute alături de Dillon.

Când se întoarse în salon, ochii i se îndreptară fără voie tot în direcţia lui Dillon. Aşezat acum pe braţul fotoliului pe care stătea Anita Collins, îi vorbea cu o voce scăzută, cu mâna neglijent sprijinită de spătar. Tânăra femeie îl asculta cu atenţie, cu capul ridicat spre el, cu buzele uşor întredeschise, ca şi cum aştepta să fie sărutată.

Această intimitate aparentă o tulbura pe Andrea mai mult decât ar fi dorit. Se grăbi să-şi întoarcă privirea.

Se întreţinea cu doamna Halls când clopoţelul sună, anunţând că cina e servită. Perechile se formară în drum spre sufragerie, Andrea la braţul lui Dupont... dacă nu cumva o fi fost Dupond.

De ce Dillon o fi avut ideea să-şi adune aici prietenii, când aceştia nu prea păreau să se cunoască unii pe alţii ? O pereche destul de în vârstă pentru a fi părinţii lui... Un star de cinema... Şi nişte falşi gemeni, unul mai şters ca celălalt ! Promitea să fie o distracţie pe cinste !

– Sunteţi deci lângă mine, îi spuse ea cu un zâmbet lui Dupont-Dupond în timp ce toată lumea se instala la masă.

Înclinându-se uşor, acesta trase scaunul invitând-o să se aşeze.

– Vrei să-mi furi locul, Baldwin ? Sunt convins că e un loc de invidiat, dar asta e legea casei.

Andrea şi Dupont se întoarseră ca arşi : Dillon stătea în spatele lor, cu un surâs sarcastic pe buze.

– Oh, scuzaţi-mă, domnule Harper, probabil că am greşit.

Andrea făcu ochii mari. *Domnule Harper* ? Dillon şi prietenii lui nu-şi spuneau pe nume ?

Renunţând să găsească răspunsul, întoarse fără să scoată vreun cuvânt cartonaşul aflat alături de al ei şi i-l arătă lui Dillon, pregătindu-se să-şi savureze micul ei triumf.

– „Dillon Harper" citi el. Vrei să verifici ?

Spunea adevărul.

Andrea nu reuşea să înţeleagă ce se petrecuse. Cine putuse schimba cartonaşele. Nimeni în afară de ea nu părăsise totuşi salonul ! O singură vinovată posibilă : Debbie ! Probabil că făcuse o ultimă inspecţie înainte de a suna şi reparase ceea ce ea luase fără îndoială drept o greşeală.

– Îmi reînnoiesc complimentul, Andrea, îi şopti Dillon la ureche. Eşti încântătoare.

– Cred că te pricepi, răspunse ea pe acelaşi ton, aruncând o privire cu subînţeles spre Anita Collins.

– O să-i transmit complimentul. Care îţi va fi, fără îndoială, întors.

„Ceea ce m-ar mira foarte mult !" gândi Andrea întâlnind privirea asasină a doamnei Collins, exilată între doamna Halls și Dupont.

Cina se desfășură în mod agreabil. Deoarece nimeni nu-și permise să poarte discuții în tête-à-tête, Andrea, nu avu de suferit din cauza apropierii lui Dillon. De fapt toată lumea nu avu ochi decât pentru Anita Collins, care se arătă teribil de spirituală întreaga seară. Fusese câțiva ani consiliera juridică a unui senator din Minnesota și povesti niște anecdote amuzante din timpul campaniei lui electorale.

Andrea râse din toată inima. Trebuia să recunoască faptul că Dillon știa să-și aleagă amantele.

După cină, o ajută pe mama ei să servească băuturile și cafeaua în bibliotecă, apoi ieși pe terasă ca să se bucure câteva clipe de aerul călduț și parfumat al nopții. Fără să-și dea seama, pașii o purtară până în grădina englezească. Dar țânțarii o împiedicară să-și continue plimbarea și se întoarse în apropierea casei.

Râsetele invitaților îi ajunseră din nou la urechi și, în mijlocul lor, vocea Anitei Collins. Avu chef să mai rămână singură câteva clipe. Astfel că se îndreptă spre sala mare unde erau așezate bufetele cu întreaga veselă a hotelului.

Razele lunii pătrundeau prin cele cinci ferestre mari cu arcadă, desenându-se luminoase pe marmura albă. Andrea schiță un mic pas de dans de

la una la alta, așa cum avea obiceiul să facă în copilărie.

Dar inima ei nu era aici și sfârși prin a rămâne nemișcată, cu brațele atârnând, pradă unei inexplicabile melancolii. O dată risipită euforia cinei, toate preocupările îi reveniră în minte. În special o întrebare o chinuia. Musafirii din această seară nu erau prietenii lui Dillon, ci probabil colaboratori. Atunci, de ce-i invitase la Fairview ? Prezența lor avea vreo legătură cu firma Legni ?

I se păru ipoteza cea mai plauzibilă. Dillon dorea să-i consulte înainte de a lua vreo hotărâre. În acest caz, Andrea vedea în negru viitorul firmei ! Ce sfat puteau să-i dea acești străini ? Ce importanță putea avea pentru ei că orașul număra trei sute de șomeri în plus ?

Vocile invitaților se făcură din nou auzite. Andrea își dădu seama că ieșiseră din bibliotecă și treceau pe coridor spre camerele lor. Dupond si Dupont în primul rând, care își expuneau unul celuilalt meritele laserului. Apoi doamna Halls, care îi explica Adrianei cum să-și raționalizeze contabilitatea. Anita Collins și Dillon urmau probabil, punând cu veselie la cale lichidarea juridică...

Dar... nu ! Cineva venea să stingă lumina, probabil Adriana. Ultimii doi oaspeți rămăseseră deci în urmă. Fără îndoială hotărâseră să facă o plimbare.

Își dădu atunci seama că fereastra din fund rămăsese deschisă. Dacă în timpul nopții izbucnea vreo furtună sau începea să bată vântul, geamul risca să se spargă. Când traversă sala să-l închidă,

zări afară pe terasă o strălucire mătăsoasă de culoare roșie.

Andrea se ascunse în umbra unei draperii. Îi zări pe Dillon și pe Anita Collins flecărind. În clarul de lună, siluetele lor elegante păreau desenate cu penița.

Vocile lor îi parveneau atât de clar, de parcă s-ar fi aflat chiar lângă ei.

– Acum că suntem singuri, lămurește-mi misterul, Dillon. De ce ne-ai chemat pe toți aici ? Știi prea bine ce-o să-ți răspundem !

Andrea simți un gol în stomac. Avu brusc dorința să se refugieze în camera ei. Nu voia s-o audă pe femeia asta pronunțând cu vocea ei lascivă condamnarea la moarte a firmei Legni !

Încercă să închidă fereastra dar, la prima mișcare, oblonul vechi scârțâi sec.

Imediat se ascunse în faldurile draperiei, în timp ce Anita Collins făcea o piruetă pe tocurile ei înalte. Timp de o secundă, Andrea avu impresia că o privește drept în ochi.

– Ai auzit ? întrebă Anita întorcându-se spre Dillon.

– Un simplu scârțâit. Cum se întâmplă adesea în această casă.

Andrea se dădea de ceasul morții. Ce să facă acum ? Dacă închidea fereastra, își semnala astfel prezența, și Dillon și-ar fi închipuit că-i spiona. Și mai rău chiar, i-ar pune indiscreția pe seama geloziei. Și nu voia să dea această satisfacție orgoliului său masculin. Iar dacă rămânea pe loc, ei bine... devenea cu adevărat indiscretă.

— Poate părerea ta e deja formată, dar nu și a mea, declară Dillon.

— Atunci hotărăște-te o dată : această fabrică trebuie închisă ! Este singura soluție rezonabilă. Trebuie s-o lichidezi în cel mai scurt timp posibil. Banii tăi sunt blocați aici. Dacă îți recuperezi capitalul la timp, poți să profiți de oferta lui Hendricks...

— În Asia de Sud-Est ? Este o investiție riscantă și nu cred că merită bătaie de cap.

— Gândește-te ! Ce riști dacă plasezi acolo banii de la Legni ? Admițând că-i pierzi, nu va fi mai rău decât dacă-i lași aici, unde oricum nu-ți aduc nimic ! Ai putea să scoți milioane de dolari din această afacere, în timp ce aici lucrezi în pierdere ! Când o să-i dai răspunsul lui Hendricks ?

— Înainte de 15 iulie.

— Perfect. Mai ai încă o lună și jumătate.

Dillon rămase tăcut, apoi clătină din cap.

— Cred că ai dreptate, Anita. Știam și singur asta și totuși... cred că aveam nevoie să aud că mi-o mai spune și altcineva.

Anita Collins se apropie de el. Trupurile lor se atingeau aproape.

— Sunt gata să ți-o mai repet, Dillon... Chiar și acum. Dar țânțarii sunt pe cale să mă devoreze. Ce-ai zice să continuăm în camera mea ?

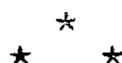
Vocea ei se făcuse mieroasă. Andrea simți că se crispează văzând cum buzele lor se apropie... Acum o s-o sărute...

Dar el se dădu puțin înapoi.

— Hai în camera ta, spuse el pe un ton neutru.

Când pașii lor se îndepărtară pe culoar, Andrea se așeză pe jos, cu chipul scăldat în lacrimi. Era mai mult decât putea suporta. Imaginile i se învălmășeau în capul care începuse s-o doară năprasnic : firma Legni, Asia de Sud-Est, Anita Collins ale cărei buze se atingeau de buzele lui Dillon, toate femeile pe care le atrăgea în camera lui și toate cele care-i deschideau ușa camerei lor... Totuși, când o sărutase pe malul lacului, îl crezuse sincer.

Dar în fond, Dillon putea să curteze câte femei dorea, ei puțin îi păsa. Ceea ce conta pentru Andrea era de a salva Legni.

A doua zi de dimineața, până la micul dejun, Andrea își luase deja hotărârea.

Situația devenise atât de critică încât nu-și putea permite să fie nehotărâtă. Dacă nu acționa, firma Legni va fi definitiv pierdută. Dillon era înconjurat de experți care vor sfârși prin a-l convinge să închidă fabrica. De altfel, cum ar fi putut să prefere o firmă în declin unei investiții promițătoare în Asia de Sud-Est ?

Și totuși Andrea nu-și pierduse de tot speranta. O voce slabă, dar insistentă îi suflă că mai putea încă să-l convingă pe Dillon.

Bineînțeles, ideea că un om atât de lipsit de scrupule va sări în ajutorul firmei Legni o făcea să zâmbească. Probabil că își pierduse mințile ! Dacă

ar fi avut vreo urmă de simţ moral, ar fi pus mâna pe o firmă într-un mod atât de murdar ?

Totuşi, ce risca dacă încerca ?

În josul scării se întâlni cu Anita Collins, îmbrăcată într-un taior albastru-închis a cărui fustă strâmtă îi punea în valoare picioarele superbe. Totuşi, când o salută, Andrea remarcă faptul că la lumina zilei părea mai în vârstă decât în ajun şi mult mai puţin sigură pe ea.

Această descoperire o încurajă.

Îl găsi pe Dillon sprijinit de tocul uşii din hol, stând de vorbă cu Adriana.

– Aveţi cumva vreo tablă neagră sau ceva similar, doamnă Cameron ? îl auzi ea întrebând-o.

Andrea nu-i lăsă mamei sale timp să răspundă.

– O tablă ? Prietenii tăi au ceva lecţii de recuperat la matematică ? ! exclamă ea.

Dillon se întoarse, privind-o cu un aer puţin contrariat.

– Cred că Andrea avea una, răspunse Adriana. Probabil că e în pod. Vrei să ţi-o instalez în sala de muzică ?

– Nu, o luăm chiar noi. În dimineaţa asta o să vizităm uzina, dar dacă am putea dispune de sală după-masă...

Adriana zâmbi.

– O să veghez personal ca totul să fie gata la ora unu.

Îşi sărută fiica, apoi se îndepărtă în direcţia bucătăriei.

– Dillon, îi spuse Andrea imediat ce mama ei nu mai putu s-o audă, aş vrea să-ţi vorbesc.

— Ce surpriză agreabilă ! De trei zile nu mi-ai adresat practic nici un cuvânt.

— În privința firmei Legni.

— Subiectul ăsta te obsedează deci în continuare ? Ți-am zis că nu m-am hotărât încă.

— Așa e. Nu înainte de a-ți pleca urechea la părerea consilierilor tăi...

Dillon ridică din sprâncene.

— Poftim ?

— Oh, nu face pe inocentul, Dillon. E absolut evident că acești invitați nu sunt partenerii tăi de bridge.

Inspiră profund înainte de a continua :

— Din întâmplare mă aflam în sala mare în timp ce voi discutați pe terasă.

Dillon păru că-și pierde puțin din siguranța de sine. Totuși o întrebă cu indiferență :

— Deci ai auzit sfaturile pe care mi le dădea Anita ? E unul din cei mai buni agenți de schimb din țară, să știi.

— Da, am remarcat cât de aproape sunt de inima ei interesele tale, spuse Andrea pe un ton ironic. Dar puțin îi pasă de interesele celor din Fairview. Dillon, dacă închizi fabrica Legni, gândește-te la drama ce va urma. Ce-o să ne facem noi aici cu trei sute de oameni în plus ?

Crezu că vede trecând prin ochii lui o undă de simpatie.

— Lucrurile nu pot continua ca acum, declară el.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar de ce nu încerci să-ți vezi propria ta parte de responsabilitate în problema asta ? Ai început prin a submina chiar tu

firma pentru a o obține la un preț mai mic. Apoi ai lipsit-o de baza materială vânzând mașinile fără a le înlocui, iar acum îi lași să plece pe cei mai buni lucrători, răpindu-le orice speranță de viitor în acest oraș.

— Mă întreb prin ce miracol mai supraviețuiește Legni unei asemenea înverșunări.

Dillon rămase o clipă tăcut, absorbit de propriile gânduri. Când ridică în sfârșit capul, expresia lui își pierduse gravitatea.

— Să vorbim pe șleau, Andrea. Ești cumva pe cale să-mi oferi o compensație ca să cruț firma Legni ?

Andrea simți că obrajii îi iau foc.

— Dillon, ești respingător.

El o privi cu insistență.

— Ai niște idei ciudate. Eu mă gândeam la bani...

Vocea lui se făcuse mai blândă. Umilită, Andrea strânse din dinți.

— Te-ai gândit cumva să vinzi ? îl întrebă ea sec ?

— Cumpărătorii se vor îmbulzi probabil ! Nu-mi rămâne decât să trimit o scrisoare tuturor societăților de binefacere din Statele Unite.

— Aici te înșeli. Cunosc o persoană interesată.

Dillon își reluase aerul serios.

— Și nu crezi că ar trebui să-mi spui cine ? întrebă el cu o oarecare nerăbdare.

— Zanetti.

El își încrucișă brațele pe piept, făcând o grimasă.

— Am auzit.

— Şi ce ţi se pare aşa ciudat ? Are nevoie de ambalaje pentru orătăniile lui.

— Andrea, dacă e cineva căruia nu i-aş vinde, ăsta e Zanetti.

— Preferi să închizi fabrica ?

— Ştii ce gen de patron e Zanetti ?

— Trei sute de salariaţi exploataţi sunt mai fericiţi decât trei sute de şomeri.

Andrea işi muşcă buzele. Nici ea nu era chiar aşa de convinsă de ceea ce tocmai afirmase.

— Poate ai dreptate, Andrea. Va trebui să mai reflectez la asta, declară Dillon pe un ton gânditor.

În momentul când Andrea se pregătea să-i răspundă, Dillon nu mai era atent la ea. Privea spre fundul încăperii. Întorcându-se, o văzu pe Anita Collins care sosea în compania domnului Halls.

— O să mai vorbim despre asta mai târziu, îi lansă Dillon cu un ton devenit brusc foarte rece.

Andrea nu insistă. Dillon ţinea fără îndoială să-l menajeze pe cel mai bun agent de schimb din ţară, asigurându-l de exclusivitatea persoanei sale.

Totuşi, în momenul când ea îi întoarse spatele, adăugă :

— În orice caz, Andrea, dacă o să aud zvonuri prin oraş, o să ştiu de unde provin.

Ea se întoarse furioasă spre el :

— Apropo de închiderea fabricii ? Crezi că sunt singura căreia mi-a trecut prin cap această idee ? Întregul Fairview nu se gândeşte decât la asta ca la sosirea ta !

— Nu vorbeam de Legni.

— Dar despre ce vorbeai ?

— De toate aceste zvonuri care circulă despre... să zicem despre tine şi mine.

Şi se opri în acest punct. Anita Collins ajunsese lângă ei şi el nu mai avea ochi decât pentru ea.

Andrea simţi dintr-o dată că i-a pierit pofta de mâncare. Tot învârtea în cap ultimele cuvinte ale lui Dillon. Barry Evans îşi jucase, se pare, rolul lui de gură-spartă. Dar acum, ce n-ar fi dat să nu-i fi spus !

Fiindcă ştia cum că aceste zvonuri erau total nefondate şi că nu va ieşi nevătămată din această poveste.

CAPITOLUL VIII

În acea dimineață Andrea lucra cu înverșunare, în speranța că va putea da uitării „problema Legni" pentru câteva ore.

Considera că făcuse tot ce i-a stat în puteri pentru a salva fabrica. De acum înainte, afacerea era în mâinile lui Dillon.

Continuă deci să lucreze la prospecțiunile pe care i le încredințase Mitch, hotărâtă să expedieze toată corespondența până în prânz. În principiu, ea nu lucra la Ambasadorii Dezvoltării decât în cursul dimineții, dar în timpul absenței lui Mitch stătuse aici de dimineață până seara. Acum, că acesta se întorsese, voia să plece acasă, ca să le poată ajuta pe Debbie și Adriana.

La ora zece, Mitch își făcu apariția în biroul ei cu două cești de cafea în mână.

– Pauză ! strigă el.

– Foarte drăguț din partea ta, Mitch, dar n-am timp.

– Hai, Andrea... ești chiar așa în întârziere ?

– Am ajuns doar la jumătatea listei tale.

– „Doar" ? Dar în ritmul ăsta ce-o să-ți dau să faci până la sfârșitul săptămânii ? Bineînțeles, aș

putea să-ți cedez partea mea de lucru, dar trebuie să am și eu cu ce-mi ocupa zilele !

Andrea nu-și ridicase nici acum ochii. Îl simți pe Mitch apropiindu-se și luând unul din dosarele rezolvate din fața ei. Nu mai lipsea acum decât ca Mitch să vină și să-i citească peste umăr. Suspină.

— Andrea, de ce-i trimiți o documentație asupra școlilor noastre primare lui Kaupman ? Nu este el directorul unei rețele de cămine pentru bătrâni ?

— A lansat o operațiune „bunicii adoptivi". Fiecare cămin de bătrâni răspunde de o școală, astfel că fiecare pensionar care dorește s-o facă poate asista un copil la lecții.

— Bună treabă, Andrea.

Ea se întrerupse pentru o clipă ca să-i adreseze un zâmbet de mulțumire.

Dar Mitch privea aiurea. Puse dosarul pe masă distrat, părând să se gândească deja la altceva.

— Nu-mi vine încă să cred ce mi-ai spus... în privința lui Zanetti.

— Ai face mai bine să te autoconvingi, ca să nu riști să fii dezamăgit.

Andrea lipi un plic și trecu la următorul.

— Am discutat adineaori cu primarul. Pare hotărât să-i acorde ceva mai mult decât concesiunile obișnuite... Dar suntem încă departe de ceea ce pretinde.

Andrea îl privi îngrozită.

— Mitch ! Doar n-o să cedați șantajului său ! Îți dai seama ce înseamnă asta ? Dacă celelalte companii află de acest tratament de favoare, o să reclame imediat. Și iată poarta deschisă oricărui șantaj !

— Știu, Andrea. Toți suntem conștienți de asta. Dar nu ne putem permite să scăpăm o asemenea ocazie. Dacă fabrica Legni se închide, trebuie să garantăm lucrătorilor o altă perspectivă de angajare.

Andrea simți o împunsătură în inimă. Nu avusese încă ocazia să-i vorbească lui Mitch despre ceea ce se petrecea la Liliacul Alb. Și atunci cum de putea fi el atât de pesimist ? Se părea că întreg Fairview încheiase socotelile cu fabrica Legni ! Era ea singura care se revolta împotriva fatalității ?

— Fabrica Legni nu e încă închisă, Mitch, spuse ea. N-o îngropa înainte de vreme !

— E adevărat, însă prezența lui Harper la Fairview nu prevestește nimic bun. De fapt, ai fi putut să mă previi !

Andrea își băgă nasul într-un sertar.

— N-am făcut-o ?! exclamă ea pe un ton inocent. Iartă-mă, probabil că am uitat.

— M-ai pus într-o postură ridicolă ! Nici nu l-am recunoscut adineaori la primărie.

Andrea îl privi cu un aer stupefiat.

— A fost la primărie ?

— Avea întâlnire cu primarul, după mine.

Mitch părăsi colțul biroului pe care se așezase.

— Dar te las să lucrezi. Spune-mi, dacă termini lista înainte de prânz, ai putea să dai după-amiază câteva telefoane foarte urgente ? N-o să-ți ia decât o oră sau două... Am atâtea întâlniri azi încât nu-mi mai văd capul de treabă.

Andrea îl aprobă cu resemnare.

„Adio visuri de libertate" își spuse ea.

Totuşi, după ce Mitch părăsi încăperea, nu după-amiaza ei liberă o regretă. Ar fi dat orice să ştie de ce se dusese la primărie. Categoric nu ca să obţină nişte avantaje fiscale pentru firma Legni. De ce făcuse acest demers dacă fabrica urma să se închidă ? Spera să obţină un tratament de favoare pentru a face oferta de vânzare mai atrăgătoare ? Nu exclusese această posibilitate, mulţumindu-se să declare că nu-l voia pe Zanetti drept cumpărător...

La prânz nu reuşi să descopere nimic, dar se pricopsise cu o durere îngrozitoare de cap. Se hotărî să abandoneze, toată această afacere dovedindu-se complicată pentru ea.

Hotărî să-şi ia prânzul într-o cafenea micuţă de pe Main Street, împreună cu prietena ei Karen.

Când ajunseră la masa lor, Karen îşi dădu drumul pe scaun cu un suspin de uşurare.

— Mi se pare că n-am mai stat jos de săptămâni, gemu ea masându-şi gleznele dureroase.

— Asta dovedeşte că afacerile merg ! Cum se descurcă noua ta vânzătoare ?

— E formidabilă ! De asta o şi las singură în magazin în timpul prânzului. Ce păcat că...

Karen se întrerupse gânditoare pentru a mai adăuga zahăr în ceaiul care i se adusese.

— Ce ?

— Ei bine, nu ştiu dacă voi fi în măsură s-o păstrez. Dacă fabrica se închide şi tatăl meu e concediat, va trebui s-o angajez pe mama.

În faţa aerului sumbru al prietenei sale, Andrea simţi că i se strânge inima. Ar fi vrut s-o liniştească, dar ce putea să-i spună ?

Karen ridică surâzând din umeri.

– În sfârşit, o să vedem. Şi pe urmă, nici nu eşti tu persoana în faţa căreia să mă plâng : ai avut şi tu partea ta de doliu din cauza acestei fabrici.

Făcu dintr-o dată ochii mari şi puse mâna pe braţul Andreei.

– Nu te mişca.

– Ce s-a întâmplat ? Ai văzut un păianjen ?

– Aproape : Barry Evans.

În clipa următoare, fercheşul Barry se aşeza la masa lor.

– Bună, Andrea. Am ceva să-ţi spun, declară el fără s-o salute măcar pe Karen.

– Vai, dar este *scumpul* nostru Barry ! exclamă aceasta. Cum îi merge *scumpului* nostru Barry ? Trebuie să înţeleg din asta că ne faci plăcerea să mănânci cu noi ?

Barry făcu o mutră încurcată.

– Nu, mulţumesc, Karen, dar n-am timp. Venisem doar să cumpăr câteva sandvişuri. Şi fiindcă te-am prins, Andrea, profit de asta ca să te anunţ : logodnica mea doreşte ca nunta să aibă loc la Liliacul Alb.

– La câte persoane te-ai gândit ?

– Habar n-am. Sally va hotărî. Ţineam doar să ştiu dacă e vreo problemă.

– În principiu nu, dar trebuie să discut cu mama.

Barry dădu din cap, în semn de înţelegere.

– Eşti liberă să refuzi, Andrea. Te-aş înţelege. Am încercat s-o fac pe Sally să se răzgândească, dar nu pot să-i scot asta din cap. A visat întotdeauna

să se mărite la Liliacul Alb. Şi nu-mi vine să-i destăinuiesc fondul problemei. Vezi, ea nu ştia nimic... despre noi doi.

Andrea şi Karen schimbară pe furiş o privire. Aceeaşi idee le trecuse la amândouă prin minte.

— Hai, Barry ! exclamă Karen. Nu poţi face aşa ceva ! Gândeşte-te la logodnica ta ! Ar fi atât de umilitor pentru ea !

Barry rămase perplex.

— Pentru ea ? Mi se pare mai degrabă că...

— Nu-ţi dai seama ? Oamenii vor vorbi ! Poate chiar în ziua căsătoriei voastre ! Crezi tu că va aprecia faptul că se găseşte sub acoperişul rivalei sale ? Nu e niciodată plăcut să descoperi că eşti a doua şi că o alta a fost preferată înaintea ta.

— Chiar crezi asta ? întrebă Barry, tulburat.

— Sunt convinsă. Dacă aş fi în locul tău, i-aş propune altă soluţie... De ce nu un picnic ? Se pare că e ultima modă la New York. Toată lumea se instalează pe iarbă în Central Park, se pune un berbec la frigare şi se mănâncă cu fasole. În general mireasa învârteşte frigarea.

Andrea reuşise până acum să se abţină, dar era deja prea mult. Izbucni în râs, urmată imediat de Karen.

Privirea suspicioasă a lui Barry trecu de la una la alta.

— Spuneţi-mi, nu cumva vă bateţi amândouă joc de mine ?

— Deloc, Barry ! exclamă Andrea. Îţi facem o simplă sugestie. Dar dacă optezi totuşi pentru Liliacul Alb, îţi promit o discreţie exemplară asupra trecutului nostru pătimaş.

– O să vedem, declară el sec. Cred că ar fi mai bine să vorbesc direct cu mama ta.

Se ridică să plece, dar în ultimul moment, chipul lui fu luminat de un zâmbet răutăcios. Părea că găsise mijlocul de a se răzbuna.

– Am uitat să te întreb, ai vreo veste despre Legni ?

– Nu mai multe ca alții, răspunse ea pe un ton detașat. Dillon Harper deliberează.

– Oricum, indiferent ce ar decide, tu vei fi prima care o va afla, nu-i așa ? Acum că sunteți intimi, de ce nu încerci să-l influențezi ?

Andrea aruncă o privire temătoare în direcția lui Karen. Barry își reușise lovitura, fiindcă tânăra părea uimită.

Imediat ce-l văzu ieșit pe ușă, Karen exclamă :

– Andrea, doar n-o să-mi spui că ai o legătură cu Dillon Harper ?!

– Nici gând, Karen, răspunse ea înroșindu-se. Te înșeli, eu...

– Adevărat ? Atunci de ce pari așa încurcată ? Felicitări, Andrea ! Te prefaci bine !

– Karen, te asigur că...

– Oh, te înțeleg. Fiindcă tipul ăsta v-a luat totul, e normal să încerci să recuperezi într-un fel sau în altul. Ei, și pe când mariajul secolului ?

– Karen, cum poți spune așa ceva ?!

Andrea strigase așa de tare încât toată lumea se întoarse spre ele.

– Ascultă-mă bine, îi șopti ea. Fie că crezi fie că nu, nu e absolut nimic între Dillon Harper și mine. Acum câtva timp, Barry a venit la mine la birou să-mi anunțe căsătoria lui. Aroganța lui m-a

scos din fire și ca să scap de el, i-am trântit și eu în față că Dillon mă curtează. De altfel, nu tu mi-ai suflat ideea ?

Karen ridică din umeri cu un aer nu prea convins.

– Foarte bine. În acest caz, scuză-mă, spuse ea. Toate astea nu te privesc decât pe tine și propria ta conștiință.

Își scoase portofelul și-și achită nota.

– Acum te părăsesc. Vânzătoarea mea mă așteaptă la magazin.

Andrea nu încercă s-o rețină. Vorbele lui Karen o răniseră atât de profund încât se simți ușurată s-o vadă plecând. Cum de o putuse bănui de o asemenea manevră machiavelică ?

Andrea se îndreptă spre Ambasadorii Dezvoltării cu inima grea. Își pierduse cea mai bună prietenă.

Mitch fu mai generos decât se așteptase Andrea și-i dădu drumul pe la ora două. O jumătate de oră mai târziu era la Liliacul Alb.

Noi rezervări fuseseră făcute în cursul dimineții, așa că Andrea începu prin a-și pune la punct agenda și a decide repartizarea camerelor pentru următoarele săptămâni. Totuși, nu era așezată la birou decât de vreo zece minute, când cineva bătu la ușă.

– Intră, mămico ! strigă ea.

Dar în cadrul uşii apăru silueta înaltă a lui Dillon.

Andrea işi întoarse imediat privirea, sperând că el nu-i va remarca tulburarea.

— Sunt foarte ocupată, spuse ea.

— Văd.

Dillon se instală pe un fotoliu din apropierea ferestrei.

— Dacă-mi permiţi, o să aştept aici până termini.

Ea îl privi cu coada ochiului. După cum se aştepta, el nu se uita pe fereastră ci o privea cu insistenţa lui obişnuită. Enervată, Andrea puse stiloul jos.

— Ce pot să fac pentru tine ? îl întrebă ea.

— Nimic. Voiam doar să plătesc ceea ce-ţi datorez.

Şi-i întinse un cec.

La vederea sumei, Andrea scoase un strigăt de surpriză.

— Încerci cumva să-mi cumperi Liliacul Alb ?

— E doar ceea ce îţi datorez începând de sâmbătă : trei cine şi cinci nopţi pentru şase persoane, plus închirierea sălii de muzică... Totul la tariful meu de client privilegiat, bineînţeles.

— Dillon, doar n-o să-i pun pe prietenii tăi să plătească acelaşi tarif cu tine.

— Bineînţeles că nu, ăsta e şi motivul pentru care îi consider invitaţii mei.

— Dar...

— Insist. Dacă nu, o să ajung la concluzia că fixezi tarifele după ochii clientului.

Ignorându-i sarcasmele, Andrea băgă cecul într-unul din sertarele biroului.

— Cinci nopţi începând de sâmbătă, asta înseamnă până mâine seară, socoti ea. De ce-mi plăteşti în avans ?

Chipul lui Dillon deveni dintr-o dată grav.

— Pentru că toţi colaboratorii mei pleacă joi. Misiunea lor s-a încheiat.

— Vrei să spui că totul s-a... hotărât ? întrebă Andrea cu o voce neliniştită.

El dădu din cap fără să mai adauge nimic.

Noutatea o copleşi pe Andrea. Acum, când temerile ei deveniseră realitate, descoperea că sperase totuşi până în ultima clipă.

Dillon se apropie şi, rămânând în picioare in spatele scaunului, îşi puse mâinile pe umerii ei.

Acest gest de compasiune fu mai mult decât putea ea suporta. Credea care Dillon că astfel o să rezolve toate problemele ce decurgeau din hotărârea lui ?

Se degajă cu violenţă. Sărind de pe scaun se propti în faţa lui.

— Şi tu ?! exclamă ea. Tu când pleci ?

— Cred că o să mai rămân câteva zile.

— Timpul necesar să lichidezi totul, presupun?

— Închipuie-ţi că mai am zece firme, dintre care unele au mare nevoie de mai multă atenţie din partea mea. Nu-mi pot consacra întreaga viaţă firmei Legni.

— Nici măcar un singur minut de acum înainte!

Dillon o privi o clipă cu un aer surprins.

— Andrea, ce-ai zice dacă aş cere o răsplată ca să salvez fabrica ? întrebă el.

Andrea înghiţi în sec.

— Aş zice că eşti ridicol.

— Nu mă întrebi la ce răsplată mă gândesc ?

Amintindu-şi că picase deja în cursă chiar în acea dimineaţă, Andrea se hotărî să fie prudentă. De data asta, Dillon nu va reuşi s-o mai umilească aşa uşor.

— Dacă faci aluzie la o degrevare de impozite, adresează-te primarului. N-am nici o legătură cu aşa ceva.

— Oh, nu ! Nu vorbeam de impozite.

Îi cuprinse capul între palme.

— La cu totul altceva mă gândeam.

Protestele ei fură înăbuşite de gura lui Dillon. Sărutul lui nu mai avu nimic din blândeţea celor dinainte ; insistent autoritar, lacom, răspândi în ea un val puternic de dorinţă, căreia i se abandonă ca un vapor în derivă. Când se depărtă în cele din urmă de ea, Andrea simţi că nu mai e stăpână pe corpul ei. Mâinile i se agăţară cu disperare de biroul din spatele ei şi, dacă n-ar fi avut la dispoziţie această ancoră slabă, s-ar fi aruncat fără îndoială din nou în braţele lui.

— Eşti ca un drog, Andrea, şopti Dillon. De câte ori simt gustul buzelor tale, nu mă pot opri să te doresc şi mai mult.

Ea încercă să-i răspundă, dar vocea îi tremura.

— Şi dacă nu m-aş opri, Andrea ? Dacă aceasta ar fi răsplata la care mă gândesc ?

Ea se smulse din braţele lui.

— N-ai îndrăzni !

– Nu văd nimic scandalos în întrebarea mea. Ar fi de-ajuns să încetezi de a o considera ca ceva insultător. Şi tu mă doreşti, Andrea, şi ştii asta.

Vocea caldă şi senzuală a lui Dillon făcea să-i treacă fiori de plăcere pe şira spinării. Magnetismul lui era irezistibil.

– Ei, ce părere ai ? o întrebă Dillon apropiindu-se de ea.

Ea inspiră profund şi se dădu înapoi cu un pas.

– N-o să mă faci niciodată să cred că ţi-ai lua un asemenea risc financiar pentru simpla plăcere de a te rostogoli în fân, răspunse ea cu răceală.

El se mulţumi să zâmbească. Andrea ar fi jurat că Dillon se distra copios. Dar ce-o fi fost aşa caraghios ?

– Cum vrei, scumpă domnişoară.

El se îndreptă spre uşă. Ajuns în prag, se întoarse spre ea.

– Uitasem : am convocat tot personalul de la Legni la un aperitiv în seara asta la ora şase, chiar în uzină. Aş fi foarte fericit să te văd acolo.

Andrea se simţi îngrozită. Pentru nimic în lume nu va asista la un asemenea măcel ! Îşi imagina deja figurile dezamăgite ale bieţilor lucrători.

– Nu mai am nimic de-a face cu Legni, spuse ea. De ce mă inviţi ?

– Fiindcă eşti fiica fostului proprietar şi reprezinţi Ambasadorii Dezvoltării... Şi pentru că ai responsabilitatea morală a unei părţi din decizia mea. Dar cred că nu-i nevoie să-ţi spun că acest lucru va rămâne doar între noi.

Când Andrea intră în holul de la Legni, marea majoritate a personalului se adunase deja.

Se jurase că nu se duce. Din nefericire, Mitch avusese proasta idee să-i telefoneze la Liliacul Alb ca s-o roage să asiste la acest aperitiv. Fusese anunțat despre acest eveniment de Ken Ferris – pus precis de Dillon, gândise imediat Andrea. Mitch părea să presupună ce va anunța Dillon și ținea ca un reprezentant de la Ambasadorii Dezvoltării să fie prezent. Andrea avea drept misiune să strângă informații asupra modalităților de concediere și a termenelor de lichidare.

– Înțeleg ce simți, Andrea, declarase Mitch, dar am atâtea pe cap astăzi încât nu văd cum aș putea fi și acolo. Și pe urmă, *pe tine*, te-a invitat Harper.

De fapt, Mitch descoperea totdeauna că e foarte ocupat în asemenea situații critice.

În timp ce trecea printre grupurile care se formaseră în jurul meselor încărcate cu pahare, mulți lucrători se întoarseră s-o salute. Câțiva veniseră și cu soțiile. Andrea nu se simțea deloc în largul ei. I se părea că descoperă în privirile care i se aruncau un fel de neîncredere. Zvonurile care circulau pe seama ei și a lui Dillon ajunseseră și la urechile lor ?

Probabil. Precis unii erau convinși că era iubita lui Dillon și din acest motiv asista la această reuniune. Poate credeau chiar că îi influențase decizia ?

Şi nici nu putea să-i blameze pentru asemenea gânduri. După posomoreala care se citea pe toate feţele, presupunea că fiecare ghicise soarta firmei Legni. Nu vedeau acum în ea o duşmancă ?

Una care trădase amintirea tatălui ei ca să se lege de un om responsabil de toate nenorocirile lor ?

Plină de curaj, se duse s-o salute pe doamna Higgins, care fusese profesoara ei – o femeie de caracter care n-avea obiceiul să dea crezare zvonurilor.

Bătrâna doamnă o primi cu un zâmbet trist.

– Bună, Andrea. Şi tu ai venit ?

– M-aş fi lipsit cu plăcere. Dar Mitch Barnes a insistat.

Doamna Higgins dădu compătimitor din cap.

– A fost crud din partea lui.

Andrea ridică din umeri.

– Nu sunt eu cea mai de plâns. Pentru mine fabrica are acum doar o valoare simbolică. Mă gândesc la cei care-şi vor pierde slujbele.

Doamna Higgins îşi plecă ochii.

– Bineînţeles, şopti ea.

Andrea îşi regretă imediat vorbele. Tocmai distruse ultimele speranţe ale acestei biete femei. Fiindcă doamna Higgins ştia precis că Dillon trăsese la Liliacul Alb şi că-şi convocase acolo consilierii.

Îşi puse mâna pe braţul bătrânei doamne.

– Dar nu suntem încă sigure de nimic, doamnă Higgins. Dillon Harper are poate alte planuri în cap.

– Sper, fetițo, sper... Soțul meu a solicitat deja un post la Griffith, când a aflat că Barry Evans a fost angajat acolo...

– Și ce răspuns a primit ?

Doamna Higgins luă un aer resemnat.

Are cincizeci și cinci de ani... Ce răspuns voiai să primească ?

Plimbându-și ochii prin sală în timp ce doamna Higgins își termina sucul de portocale, Andrea întâlni privirea lui Karen, care stătea în celălalt capăt al holului, lângă tatăl ei. O salută de departe, dar Karen întoarse capul prefăcându-se că n-o văzuse.

Andrea nu avu timp să regrete purtarea lui Karen, fiindcă Dillon tocmai își făcuse apariția.

Un murmur neliniștit străbătu asistența, urmat imediat de o tăcere apăsătoare. Chiar copiii încetară să vorbească, impresionați fără îndoială de gravitatea părinților. Dillon luă loc la tribună, nepărând afectat de privirile ostile îndreptate asupra lui.

Rămase tăcut câteva clipe, parcurgând din priviri auditoriul ca și cum admira un peisaj. Apoi se sprijini cu mâinile de pupitru și începu.

– Dacă v-am adunat aici în această seară nu e, din păcate, pentru a vă da asigurări despre viitorul acestei fabrici.

Câteva râsete amare se făcură auzite în sală.

– Nu vă voi ascunde faptul că situația este gravă. Sistemul învechit de producție nu ne permite să rezistăm concurenței. Într-un cuvânt, competitivitatea noastră a ajuns într-un punct critic.

— Din vina cui ? bombăni cineva de lângă Andrea. Concurența ? E un pretext comod !

Dar nimeni nu îndrăzni să ridice cu adevărat vocea.

— Și trebuie luat în considerare și faptul că principalii noștri clienți și-au redus comenzile. Cea mai mare parte dintre ei au optat pentru ambalaje mai ușoare din plastic, care le permit să-și reducă cheltuielile de transport.

Toate figurile se lungiră și câteva clătinări pesimiste din cap subliniară vorbele lui Dillon. Acest ultim punct, desigur, nu îi era imputabil.

— Închiderea acestei fabrici pare în consecință soluția cea mai rezonabilă.

Atmosfera deveni irespirabilă. Andrea se aștepta în orice moment ca cineva să înșface o sticlă și s-o lanseze spre tribună.

— Cel puțin aceasta este concluzia la care a ajuns consiliul meu de administrație, continuă Dillon imperturbabil. Totuși, după multe dezbateri și ezitări, nu asta am hotărât. Am deci plăcerea să vă anunț că Legni nu se va închide.

Andrea simți că o lasă picioarele. Mulțimea rămase timp de o clipă ca paralizată de uimire, apoi urmă un adevărat delir. Toată lumea se împingea, se felicita, îl aplauda pe Dillon într-un total haos.

Acesta își ridică mâinile deasupra capului. În câteva secunde ordinea fu restabilită.

— Mi-e teamă că nu vă mai pot oferi și un alt motiv de bucurie.

Vocea lui sumbră făcu să se întunece figurile oamenilor.

— În stadiul actual al lucrurilor, nu vă pot promite că toate secţiile vor funcţiona şi că nu voi concedia deci pe nimeni. Discutăm acum despre achiziţionarea unor noi maşini şi eventuala diversificare a producţiei. Atât sunt în măsură să vă spun acum şi nu vreau să vă mai împiedic să profitaţi de această seară, sper amicală.

Discursul său stârni un tunet de aplauze. Lucrătorii şi maiştrii se înghesuiră în jurul lui Dillon ca să-i strângă mâna. El răspunse fiecăruia prin câteva cuvinte prieteneşti.

Zâmbete vesele se îndreptară şi spre Andrea. Credeau acum că-şi folosise farmecele pentru a-l face pe Dillon să-şi schimbe hotărârea de a închide fabrica ?

O mână o prinse deodată de braţ. Se întoarse şi o văzu pe Karen.

— Andrea, te rog să mă ierţi pentru ce ţi-am spus atunci.

— De ce ? Fiindcă tocmai ai descoperit că pretinsa mea legătură cu Dillon Harper a servit intereselor firmei Legni ?

— Nu. Acum te cred. Dar trebuie să mă ierţi. Eram atât de îngrijorată pentru tatăl meu încât îi consideram pe toţi vinovaţi de situaţie.

Cuprinsă de un impuls subit, Andrea îşi sărută prietena pe amândoi obrajii.

— Scumpa mea Karen, spuse ea, hai să facem un pact. N-o să mai lăsăm niciodată vreun bărbat să ne despartă, de acord ?

Un zâmbet recunoscător lumină chipul lui Karen.

– Promit ! Acum trebuie să plec cu tata. Dar te sfătuiesc să treci mâine pe la magazin. Dacă nu, o să răspândesc peste tot zvonul că-l regreți pe Barry Evans !

Andrea pufni în râs. Karen, care deja făcuse un pas în direcția ieșirii, se întoarse spre ea.

– Apropo de presupusa ta legătură cu Dillon Harper... permite-mi să te încurajez. La urma urmei, e un tip... absolut irezistibil !

– Karen ! Iar începi !

– Foarte bine. N-am zis nimic. Pe mâine !

Andrea o privi îndepărtându-se, simțindu-și inima plină de bucurie.

Apoi ochii ei se încrucișară cu ai lui Dillon, în jurul căruia lumea începuse să se mai rărească. Spre marea ei încurcătură, îl văzu că traversează holul în direcția ei, urmărit de multe priviri pline de subînțeles. Vru să se îndrepte spre ușă, dar avu impresia că este țintuită locului.

– Ce gândește domnișoara Ambasadoare de ultimele evenimente ? întrebă el când se află în apropierea ei.

– Se bucură de o asemenea veste bună, replică ea, și îți apreciază talentul pentru suspans.

– Și ce gândește Andrea Cameron ?

Ea se întoarse spre masa vecină, căutând cu disperare din ochi platoul cu fursecuri.

– Îți este recunoscătoare că n-ai ales calea cea mai ușoară, îi șopti ea peste umăr.

– Vrei să spui :cea care trecea prin camera ta ? Ei bine, dacă vrei să-mi dovedești recunoștința ta...

— Să fac un ocol prin camera ta în noaptea asta ? Nu, mulțumesc.

El ridică din umeri.

— Cu atât mai rău pentru tine.

— Ești abject !

— Adevărat ? Trebuie să-ți fac o precizare : n-aș fi luat niciodată o decizie financiară împins de dorința pe care mi-o inspiră o femeie, chiar dacă ea este Andrea Cameron, fiindcă n-am obiceiul să-mi amestec sentimentele cu afacerile.

— Dar ai pretins asta, ca să-ți bați joc de mine.

Dillon clătină din cap.

— N-aveam nevoie să te șantajez ca să obțin ceea ce doresc.

Vocea lui Ken Ferris răsună din cadrul ușii.

— Domnule Harper, Anita Collins la telefon !

Dar Dillon nu se mișcă din loc.

— O faci să aștepte pe colaboratoarea ta preferată ? se interesă Andrea.

Un licăr ironic trecu prin ochii lui Dillon.

— Andrea, de ce ții atât de mult să păstrez Legni ?

Această bruscă schimbare de subiect o descumpăni într-atât pe tânăra femeie, încât rămase fără glas.

— Mai gândește-te ! reluă Dillon. Mi-ar plăcea să cunosc răspunsul tău.

În timp ce se îndepărta, Andrea își dădu deodată seama că memoria tatălui ei, temerile pentru lucrători și pentru oraș, nu erau singurele motive. Dacă Dillon ar fi vândut sau ar fi închis uzina, el ar fi părăsit definitiv Fairview.

Și ea nu voia ca Dillon să plece.

CAPITOLUL IX

Andrea trebuia să recunoască, măcar în sinea ei, adevărul : în câteva zile, sentimentele pe care le încerca pentru Dillon trecuseră de la ură la stimă, apoi de la stimă la dragoste.

Încercă să alunge din minte acest cuvânt. Dar degeaba. El continua s-o obsedeze, s-o hărțuiască noaptea, gonindu-i somnul. Îl iubea pe Dillon Harper, cu o dragoste de care îi era necaz.

Ce să facă acum ? Căci știa că o manevrează după placul lui așa cum pisica torturează șoarecele, din plăcere, rănindu-l de moarte, ca apoi să uite de el.

Ce putea ea să spere dacă ceda chemării simțurilor și i se dăruia ? O aventură de o noapte, urmată poate de alte câteva, la dispoziția capriciilor lui Dillon și a sejururilor sale la Fairview ? Căsătoria fericită a părinților ei o făcuse să spere mai mult de la dragoste.

A doua zi de dimineață, Andrea nu reușise totuși să se autoconvingă să renunțe la Dillon. Crudele adevăruri care îi populaseră insomnia nu erau de-ajuns. Chiar dacă brațele lui Dillon nu i se vor deschide decât o dată, era gata să ia ce i se va

oferi. Noaptea următoare, ştia de pe acum asta, şi-o va petrece în patul lui.

În dimineaţa asta nu-l întâlni la micul dejun. Dar seara fu obligată să-i facă faţă.

Acordă un interes prefăcut conversaţiei dintre Dupond şi Dupont, care se aflau unul la dreapta şi celălalt la stânga ei .Aşezat exact în faţa ei, Dillon n-o scăpa din ochi. De câteva ori în cursul cinei, îi întâlni privirea inchizitorială şi simţi că i se înmoaie picioarele.

I se păru că tulburarea i se înscrisese de acum şi pe chip şi că toată lumea îşi dăduse seama de ea Dillon oricum o remarcase. Când se ridică de la masă ca să treacă în salon, el o aştepta la uşă şi, fără să scoată vreun cuvânt, îi atinse în treacăt obrazul, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere.

După ce se servi cafeaua, pretextă o uşoară migrenă ca să se retragă.

– Atunci va trebui să ne luăm rămas-bun, interveni doamna Halls. Fiindcă plecăm mâine dimineaţă cu noaptea-n cap.

– În acest caz, sper că aţi petrecut un sejur plăcut la Liliacul Alb şi ne veţi face plăcerea unei alte vizite.

– Sigur că da. Ne-am şi gândit să revenim la sfârşitul verii, de data asta în concediu. Ţin să repet şi în faţa ta, Andrea, complimentele pe care le-am adresat deja mamei tale. Am fost surprinşi de calmul şi de odihna pe care le-am găsit aici, în ciuda orelor de muncă pe care ni le-a impus Dillon.

Adresă acestuia din urmă un surâs afectuos, pe care el i-l întoarse. Apoi ea se adresă Adrianei.

— Doamnă Cameron, ar trebui să vă gândiți la ce v-am spus. Domeniul ar fi locul ideal pentru organizarea unor seminarii.

Adriana surâse.

— Da... în anumite perioade ale anului, spuse ea.

Andrea își luă rămas-bun, simțindu-și inima grea. I se păru dintr-o dată insuportabil faptul că părăsește încăperea în care se afla Dillon.

În loc să se ducă în camera ei, ieși prin ușa din spate a casei și rătăci câteva clipe în jurul șurei. Sfârși prin a se așeza pe buturuga bătrânului măr, cu mintea pierdută în niște gânduri vagi pe care nici ea n-ar fi putut să le formuleze. Vocea Anitei Collins se auzea din când în când pe fereastra deschisă a salonului, dar își băgă degetele în urechi ca să n-o mai audă pe femeia asta pe care o detesta.

Se pregătea să se ridice, când auzi niște pași. În ciuda întunericului, recunoscu silueta suplă, dar bine legată a lui Dillon. Rămase locului ca paralizată, cu inima bătându-i în galop, neștiind dacă voia să fie sau nu văzută.

Dar el n-o observă. Trecând la câțiva metri de ea, Dillon intră în șură. Ieși imediat cu brațele încărcate de vreascuri.

Vocile musafirilor nu se mai auzeau, probabil toți urcaseră la culcare. Dillon hotărâse să-și petreacă seara liniștit, la gura focului, în camera lui. Și-l imagină lenevind în șezlong, în fața șemineului, cu o carte în mână, flăcările aprinzându-i sclipiri de aur în ochi.

El se îndepărtă. Când fu sigură că a ajuns în camera lui, se ridică și se îndreptă spre casă.

Ajunsă la primul etaj, se opri fără voia ei câteva clipe. Dar toată ființa ei se revolta contra a ceea ce, de dimineață, i se păruse ca o fatalitate, contra dorinței de a ciocăni ușor de trei ori în usa lui Dillon. Ca să-și schimbe gândurile, luă distrată un pachet de scrisori pus pe măsuța de pe palier.

Urcă scările care duceau spre cel de al doilea etaj examinând plicurile. Aprinzând lumina de pe culoar, se sprijini de usa ei și desfăcu una care venea de la bancă.

Avu supriza să găsească în plic un cec pe care-l trimisese cu două zile înainte pentru a plăti ipoteca trimestrială asupra domeniului. De ce i-l trimiteau oare înapoi ? Îl răsuci pe toate părțile, gândindu-se că a uitat să-l semneze sau s-a înșelat asupra sumei.

Dar nu găsi nimic care să nu fie în ordine. Scoase atunci din plic scrisoarea explicativă pe care bancherul o alăturase cecului.

O parcurse grăbită și simți că i se taie picioarele. Wintry's Bank îi explica faptul că ipoteca deschisă asupra domeniului fiind răscumpărată, ea va trebui de acum să-și achite datoria față de noul creditor. Urma adresa acestuia : domnul Dillon Harper, Harper's Inc., Willow Brook, Seattle.

O ceață i se puse parcă pe creier. Intr-un colț al minții îi răsunau doar cuvintele lui Karen : „Mai rămâne Liliacul Alb... și încântătoarea lui moștenitoare".

Gândurile îi apărură unul câte unul, cele mai îngrozitoare pe care le avusese după moartea tatălui ei. Deci aici ţinteau manevrele josnice ale lui Dillon ! Şi se aştepta ca ea să-i mulţumească pentru faptul că salvase Legni ! Când el se pregătea s-o deposedeze de Liliacul Alb !

Cuprinsă de un impuls subit, Andrea se repezi pe scară. Nu îndrăznise să-i spună tot adevărul când se certaseră pe malul lacului. Dar de data asta nimic n-o mai reţinea.

După o clipă, bătea la uşa apartamentului Loriot.

Dillon păru stupefiat s-o vadă acolo şi rămase câteva clipe nemişcat în cadrul uşii. Andrea nu se putu împiedica să remarce manşetele cămăşii suflecate peste braţele bronzate şi înfăţişarea tulburătoare a chipului somnoros. Simţi că începe să i se clatine hotărârea.

Ar fi vrut să se scuze, să dispară din faţa lui... Dar deja Dillon o trăgea spre el, o strângea s-o sufoce, îi luase în stăpânire buzele ca şi cum n-ar mai fi vrut să i le dea niciodată înapoi. Când ea încercă să se desprindă din braţele lui, el îi şopti numele cu gura lipită de obrazul ei, o ridică şi o duse până la şezlong. Se trezi lungită pe acesta, cu Dillon îngenuncheat lângă ea. Lumina flăcărilor dansa o sarabandă pe acest chip aplecat spre ea, dându-i o înfăţişare ireală.

Dillon îi mângâie încet gâtul cu dosul palmei, apoi îşi lipi buzele de el. Andrea simţea că nu mai are nici un pic de putere. Nimic nu mai conta

acum pentru ea decât răsuflarea lui caldă care-i mângâia pielea. Şi dorinţa ei pentru el.

– Dragostea mea ! şopti el cu o voce schimbată de emoţie. Ştiam bine că nu-mi vei rezista mult timp.

Aceste cuvinte o readuseră la realitate. Îi reamintiră cu ce tip cinic avea de-a face. Ce semnificaţie dădea el acestor cuvinte ? I se păru că-l vede aplecat asupra Anitei Collins, lungită pe acelaşi şezlong, şoptindu-i aceleaşi cuvinte mieroase.

– Ştiai, dar ai preferat să mă obligi, ripostă ea.

El se încruntă, părând uimit.

– Pleacă ! Lasă-mă ! ridică Andrea tonul, simţindu-se din ce în ce mai înfuriată.

Și își adună toate forţele ca să se elibereze din îmbrățișarea lui.

Dar nu fu nevoie să-l împingă, fiindcă Dillon se ridică singur, cu un aer obosit întipărit pe faţă. Îndepărtându-se de şezlong, se duse să se sprijine de marginea şemineului.

– Andrea, te joci cu mine ?

N-o mai privea, mulțumindu-se să urmărească jocul flăcărilor.

– Îţi întorc întrebarea. Nu tu ești acela care te joc cu mine și acum probabil că te amuzi copios pe seama mea ? Nimic nu are preţ pentru tine dacă nu obţii prin forţă.

– Ce vrei să spui ? Doar nu te-am adus eu aici !

— Pentru că ți-am luat-o înainte. Dar m-ai împins la asta ! Chiar dacă pretinzi că nu amesteci sentimentele cu afacerile !

El întoarse capul spre ea și o privi cu răceală.

— Mi se pare că dacă aș fi vrut să ți forțez mâna...

— Oh, nu face pe nevinovatul ! Firma Legni nu-ți mai ajungea. Acum ataci și domeniul, ca să mă obligi să mă culc cu tine.

Dillon reveni lângă ea. Avea o figură atât de dură încât o speria. Fără voia ei, sări din șezlong ș. se refugie pe pat, cât mai la distanță de el.

— Vorbești de ipotecă ? întrebă el.

— Despre ce altceva aș mai putea vorbi ?

— O să te mai dezamăgesc o dată, Andrea, dar să știi că ești pe un drum greșit.

— Adevărat ? Atunci ești mai rău decât credeam. Ai pus ochii pe domeniu și ai făcut la iuțeală un plan de transformare a lui, care presupun că te va umple de bani. Totuși, în primul rând trebuie să te descotorosești de actualii proprietari. E exact același scenariu folosit și pentru firma Legni !

Dillon nu catadicsi să-i răspundă. Dacă Andrea ar fi avut vreun obiect la îndemână, cu plăcere i l-ar fi azvârlit în mutra aia nesuferită.

— De ce îl urăști atâta pe tatăl meu, Dillon ? șopti ea. Ce ți-a făcut ? N-o să te oprești probabil înainte să obții totul : firma, domeniul și fiica... Nu-ți ajunge deci că l-ai ruinat și l-ai băgat astfel în mormânt ?

Dillon sări în picioare și, din doi pași mari, străbătu distanța care-i separa. O luă de umeri și o strânse de-i pârâiră oasele.

— Ce-ai spus, Andrea ? Ce-ai îndrăznit să spui ? !

— Eşti vinovat de criza cardiacă a tatălui meu, criză ce i-a fost fatală, răspunse ea cu o voce sugrumată.

Figura lui Dillon deveni lividă. Îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se prăbuşi pe pat.

Trecându-şi mâinile prin păr, el înconjură de câteva ori camera cu paşi lenţi. Părea că se forţează să se calmeze.

Nici Andrea nu prea era în apele ei. Parcă o gheară o strângea de gât.

Dar o forţă inexplicabilă o împingea să continue :

— De ce n-ai închis Legni, Dillon ? Te mustră conştiinţa ?

— Bineînţeles că nu, Andrea. Ştii bine că n-am aşa ceva, îi răspunse el pe un ton ironic.

Vocea lui era tăioasă ca o lamă de oţel.

— Aşadar, crezi că te doresc atât de mult încât am fost în stare să răscumpăr şi ipoteca numai ca să-mi ating scopul ? continuă el.

— N-am făcut decât să gândesc la fel ca tine.

El se apropie de ea cu câţiva paşi.

— În acest caz, de ce m-aş opri acum ? De ce n-aş recurge la forţă ?

Andrea se sperie. Aruncă o privire furişă spre uşă, măsurând distanţa care-o separa de ea. Dar abia se ridicase, că Dillon se şi repezi la ea.

Şi imediat deveni prizoniera braţelor lui.

— Nimeni nu ți-a spus vreodată, când erai fetiță, că nu trebuie să te încrezi în lup ? Ce vrei să faci acum ?

— Să țip, răspunse ea cu o voce pierită.

— Ai fi făcut-o deja, dacă asta ai fi vrut într-adevăr.

O împinse spre șezlong.

— Nu sunt atât de ticălos precum pretinzi, Andrea, declară el cu dispreț. Și constat că ai o părere grozavă despre propria ta persoană. Nu te doresc chiar așa de mult încât să mă compromit sau să arunc banii pe fereastră.

Ea se ridică de pe marginea șezlongului și se îndrepta cu pași mici spre ușă. Apoi, constatând că n-o împiedică, se repezi și puse mâna pe clanță,

Înainte de a ieși, totuși, un elan brusc o împinse să se întoarcă.

— În cazul ăsta, de ce ai răscumpărat ipoteca ?

— Pentru că ideea doamnei Halls de a reamenaja domeniul Liliacul Alb, în vederea organizării unor reuniuni oficiale, mi s-a părut bună. Așa că, atunci când veți ajunge la faliment — ceea ce vi se va întâmpla cu siguranță, pentru că nu ai mai mult simț al afacerilor decât bietul tău tată — o să profit de ocazie...

*
* *

A doua zi, Dillon părăsi Liliacul Alb.

Debbie fu aceea care-o anunță pe Andrea, care o ajuta să pregătească micul dejun. Dillon plecase

la ora șapte, după ce băuse doar o ceașcă de cafea — fapt care o scandalizase pe bucătăreasă.

Andrea rămase în aer cu furculița cu care bătea ouăle. I se părea că pereții bucătăriei începuseră să se învârtească în jurul ei.

— A lăsat vreun mesaj ? întrebă ea, încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

Debbie o privi cu un aer bănuitor.

— A zis că o să vă trimită o scrisoare peste câteva zile... pentru a regla restul facturii. Plecarea lui a supărat-o pe mama ta.

Andrea se feri să mai pună vreo altă întrebare. Bătu ouăle cu atâta înverșunare de parcă viața ei ar fi depins de asta, lucră pe rupte la Ambasadorii Dezvoltării toată dimineața și își petrecu după-amiaza aranjând camerele. Apoi ieși în grădină să tundă peluza și să aducă lemne. A doua zi făcu o mulțime de cumpărături, se oferi să spele vasele. Cheltui aceeași energie și în zilele următoare... Cu cât își ocupa mai mult mâinile și mintea, își repeta ea, cu atât mai repede îl va uita pe acest bărbat.

Dar îi mai rămâneau nopțile. Și amintirile se dovedeau încăpățânate.

Scrisoarea lui Dillon sosi patru zile mai târziu. Era adresată Adrianei. În timp ce mama ei o citea în salon, Andrea străbătea în lung și-n lat coridorul. În cele din urmă nu mai rezistă. Punând mâna pe platoul de ceai grație căruia conta să-și justifice prezența, deschise ușa.

Din prag o zări pe mama ei pierdută în mijlocul imensului fotoliu al tatălui său, cu scrisoarea pe genunchi, tamponându-și ochii cu batista. Imediat

se repezi spre ea, fiind gata în graba ei să ..upe tava.

— Nu fi proastă ! exclamă Adriana. Veștile sunt bune. Pur și simplu ne anunță că nu va reveni atât de curând.

Andrea simți că o trece un fior de ciudă sau de bucurie... n-ar fi știut nici ea să spună. Deci Dillon se gândea să mai revină ? Fără îndoială mai avea acum o firmă în Fairview. Dar Adriana se puse din nou pe plâns.

— Oh, Andrea, dacă ai ști... Ne-a plătit ipoteca !

— A cumpărat-o, mămico. Asta nu înseamnă că nu trebuie să-i rambursăm banii. Pur și simplu de acum înainte *lui* îi datorăm banii.

Adriana clătină din cap și spuse printre lacrimi :

— Nu, e așa cum îți spun eu. Scrie negru pe alb : „Nu vă mai faceți probleme pentru următoarele termene de plată".

Andrea luă imediat scrisoarea și constată că mama ei avea dreptate. Dar în fraza următoare, Dillon preciza : „Pentru moment mă ocup eu de asta".

Ceea ce însemna că nu făcea decât să suspende plățile, fără să le scutească definitiv de ele. Îi va fi ușor, când va considera el că este momentul oportun, să-și reclame drepturile la o singură scadență și să ne împingă astfel la faliment. Și așa va deveni proprietarul domeniului Liliacul Alb. Pe care o să-l transforme într-un loc orbil, lipsit de stil !

Totuși, dacă Dillon voia să crească presiunea financiară asupra familiei Cameron, de ce n-o

făcea de pe acum ? De ce-și dădea osteneala să plătească ratele în locul lor ?

„Banii remușcărilor" își spuse ea.

Fără să-și dea seama, pronunțase aceste cuvinte cu voce tare.

– Cum vine asta „banii remușcărilor" ? exclamă Adriana.

– Vreau să spun că se căiește pentru ce am avut de suferit din cauza lui, mămico.

– E foarte delicat din partea lui, dar...

– Delicat ? Uiți că din cauza lui am fost obligate să ipotecăm casa ? Putem să ne considerăm fericite că are totuși o conștiință. Cam puțin însă, comparativ cu ce am avut noi de suferit...

– Andrea ! exclamă Adriana cu un aer scandalizat. Tatăl tău nu mi-a povestit niciodată exact ce s-a petrecut, căci nu era tipul de bărbat care-și necăjește soția cu problemele lui profesionale. Dar pot să te asigur de un lucru : l-am „citit" pe Dillon, poate cu mai multă perspicacitate decât tine și, de acum înainte, nimeni nu va reuși să mă facă să cred că e crud sau amoral. Nu-i stă în caracter.

– Mămico, el...

– Nu, taci și ascultă-mă. Nu știu ce i s-a întâmplat exact tatălui tău. Și nu-l putem acuza fără probe, Andrea. Dacă legea îți interzice asta, de ce ți-ar permite-o conștiința ta ? Poate asta te va convinge de generozitatea lui Dillon.

Tot vorbind, Adriana îi întinse fiicei sale o filă de cec pe care tocmai o scosese din plic, probabil plata ultimei scadențe.

Andrea făcu ochii mari descoperind suma. Dillon apreciase datoria la dublu față de valoarea efectivă.

Adriana se ridicase deja.

– Dacă vrei să asculți sfatul meu de mamă, Andrea, revizuiește-ți cât mai repede părerea în privința acestui om. Dacă nu, riști să comiți o greșeală pe care o vei regreta întreaga ta viață.

Și, după aceste cuvinte enigmatice, se retrase, lăsându-și fiica pradă unor îndoieli îngrozitoare.

Andrea nu mai fusese astfel mustrată de mult timp. Așa că prima ei reacție fu ciuda. Cum putea mama ei să susțină un asemenea om ?

Era oare posibil ca Adriana să știe despre Dillon mai multe decât voia să-i spună ei ?

Desigur că Dillon se arătase generos pe parcursul întregului său sejur... Și continua să fie acum, și de la distanță. Degeaba își bătea Andrea capul, nu putea deloc să descopere motivația interesată a tuturor gesturilor lui. Dacă acționa din calcul, ar fi acceptat fără să clipească să plătească apartamentul la un preț abuziv ? Să degajeze șura după furtună ? Să păstreze firma Legni, renunțând astfel la importante investiții în Asia de Sud-Est ? Să-și invite colaboratorii la Liliacul Alb în loc să se întâlnească cu ei în oraș ?

Rămânea, bineînțeles, scena care avusese loc în ajunul plecării lui.

Vorbise într-adevăr sub imperiul mâniei ? Îl scosese ea din sărite ?

Andreea mângâie cu vârful degetului scrisul fin care umplea hârtia elegantă de culoarea fildeșului. Mama ei avusese dreptate : pierduse o ocazie care nu va mai apărea și-și va petrece viața regretând. Dar era prea târziu ca să mai schimbe ceva.

CAPITOLUL X

Se scurse o lună, în timpul căreia Andrea încercă să supravieţuiască.

Mitch era din nou absent, ocupat fiind de o prospecţiune pe Coasta de Vest, în ziua când consiliul municipal a hotărât să-i refuze lui Zanetti concesiunile pe care acesta le pretinsese.

Şi ca de obicei, îi reveni Andreei sarcina de a-l îmblânzi pe mâniosul rege al orătăniilor. Acesta revenise la Fairview ca să aştepte rezultatul deliberărilor. Când acesta îi fu anunţat, îl cuprinse o furie îngrozitoare. Apoi îi ameninţă că va convoca ziariştii pentru a le demonstra cetăţenilor din Fairview cât de responsabili sunt aleşii lor.

Dar o grevă naţională a lucrătorilor din aeroporturi reuşi să-l facă să se răzgândească. Andrea reuşi să-i găsească o cursă, avertizându-l că, dacă o pierde, va trebui să mai stea la Fairview cel puţin încă o săptămână.

Argumentul ţinu. Şi, cu o uşurare de nespus, îl părăsi în faţa aeroportului. Cum de putuse să-i sugereze vreodată lui Dillon să revândă Legni unui asemenea individ ?

Câteva zile mai târziu, Ken Ferris o avertiză prin telefon că Dillon Harper se întorsese în oraş. Venise să organizeze o conferinţă de presă pentru a-şi expune proiectele în privinţa firmei Legni. Şi era şi ea invitată.

La vestea asta, Andrea simţi că inima îi face un salt în piept. Totuşi, încercă să se calmeze şi să nu-şi facă iluzii. Suferise aşa de mult în decursul ultimelor săptămâni, încât se temea să-şi facă din nou speranţe. În fond, la ce se putea aştepta de la Dillon, dacă nu la o grăbită strângere de mână şi la o scurtă întrevedere într-o sală zgomotoasă de conferinţe? Nu risca oare să recadă în starea ea îngrozitoare de spirit pe care abia reuşise s-o depăşească?

Refuză invitaţia şi Karen acceptă să reprezinte Ambasadorii Dezvoltării în locul ei. Nu era de altfel vorba decât să facă act de prezenţă, declaraţiile lui Dillon urmând a fi reproduse amănunţit în presa locală.

Când ajunse în fine acasă, mama ei, îi dădu lovitura de graţie. Adriana o anunţă radiind de fericire că Dillon tocmai îi telefonase. Dorea să le viziteze marţi, înaintea plecării sale la Seattle.

Andrea simţi un nod în gât. Hotărî că va pretexta o lucrare urgentă ca să rămână mai târziu la serviciu.

Totuşi se răzgândi repede. Să nu dorească să-l vadă pe Dillon era una, să-l ofenseze nedându-şi măcar osteneala să-l salute era cu totul altceva. Decise şi atunci să nu apară decât în ultimul moment. Astfel va salva aparenţele şi va ieşi cu faţa curată.

Marţi după-amiază se găsea în bucătărie când postul local de radio anunţă sfârşitul conferinţei.

Imediat îşi scoase şorţul şi se repezi afară.

— Mămico, o să fac un tur, declară ea pe un ton nepăsător în clipa când se întâlni cu Adriana în holul de la intrare.

Aceasta se încruntă.

— Andrea...

— Oh, mămico, te rog ! Tu eşti cea care doreşti să-l vezi, nu eu.

Adriana o privi cu o oarecare nemulţumire.

— Vrei să agit un fular alb la fereastră când o să plece ? Andrea, nu-ţi ascund faptul că atitudinea ta mi se pare copilărească.

— Îţi promit că mă întorc înainte de plecarea lui.

Şi plecă în mare grabă.

În mod firesc, paşii ei o duseră până la lac. Se aşeză pe o buturugă, contemplând strălucirile de diamant pe care le căpăta apa în bătaia razelor soarelui.

Totuşi liniştea ei fu de scurtă durată. Puţin câte puţin, întreaga conversaţie pe care o avusese cu Dillon în ziua picnicului îi reveni în minte.

Deodată lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Nu-şi permisese să plângă în aceste ultime săptămâni, de teamă ca mama ei sau Debbie să n-o surprindă. Acum simţea că numai plângând o să-şi poată alina puţin durerea şi revolta sufletului.

Andrea se scotocea prin buzunare în căutarea unei batiste, când din senin o mână îi întinse una.

Își întoarse încet capul, cuprinsă de frică. Cine putea fi, dacă nu...

Dillon ! Stătea în spatele ei.

– Plângi ? întrebă el cu un ton indiferent.

– Nu, eu... Sufăr de alergie din cauza fânului...

Luă batista și își șterse la iuțeală ochii, încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor.

– Mama ta mi-a zis că ai plecat la plimbare. M-am gândit că o să te găsesc aici.

Evită să-l privească. Simțea că o să-i dea din nou lacrimile.

– E refugiul meu favorit, se mulțumi ea să spună.

„Și nu fiindcă am fost aici cu tine !" fu gata să adauge. Dar preferă să se abțină.

– Andrea, nu pot să accept să trec cu buretele peste toată această poveste... să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Simți că o trece un fior din cap până-n picioare.

– Trebuie totuși, replică ea pe o voce nesigură. N-a avut nici o importanță.

– Adevărat ?

– Adevărat.

Și își suflă din nou nasul. Apoi se lăsă o tăcere care în scurt timp deveni insuportabilă.

– Pur și simplu mi-e greu să-mi imaginez că simți ceva pentru mine ! declară ea.

Propriile ei vorbe o îngroziră, dar era prea târziu ca să le mai dezmintă.

Dillon se așeză pe iarbă, la câțiva metri de ea. Își drese vocea.

– Nu știu de unde să încep... !

— Nu-mi datorezi nici o explicație.

Cum el nu insistă, ea considera că ar fi mai bine să schimbe subiectul.

— Am ascultat la radio conferința de presă. Proiectele tale privind firma Legni mă entuziasmează, Dillon. Ești de felicitat.

— Nu știu încă dacă o s-o păstrez.

Andrea îl privi năucită.

— Ce-ai spus ?

— N-am exclus posibilitatea de a o vinde, dacă sănătatea firmei o va permite.

— Dar... Și tot capitalul pe care vrei să-l investești ?

— Nu va face decât să-i dubleze valoarea... imediat ce noile mașini vor deveni productive. O să pot scoate un preț bun.

Andrea își plecă ochii.

„Mai bine așa", își spuse ea dorind să se convingă singură. Va trebui să rupă orice legătură cu Dillon și să nu-l mai revadă niciodată.

— E o opțiune posibilă, declară ea pe un ton neutru. Sper doar să nu mai contezi pe o ofertă din partea lui Zanetti. Știi că....

Dillon dădu din cap. Ken Ferris îi comunicase probabil noutatea.

— Oricum nu i-aș fi vândut Legni. Așa cum n-a făcut-o nici tatăl tău, acum doi ani.

Andrea îl privi uimită.

— Vrei să spui că Zanetti a încercat să cumpere pe atunci firma ?

El încuviință din cap.

— Dar nu înțeleg... Nu se hotărâse pe atunci să investească la Fairview.

Era rândul lui Dillon acum să-i evite privirea.

— Zanetti era unul din principalii clienți ai tatălui tău, spuse el în cele din urmă, cu ochii atintiți spre o păpădie pe care o învârtea între degete. Dar n-am priceput niciodată de ce ținea așa. mult să cumpere Legni. Când tatăl tău l-a refuzat categoric, Zanetti i-a declarat război. Și l-a făcut să-și piardă toți clienții, unul câte unul.

Andrea era atât de tulburată încât nu putea să scoată nici o vorbă.

— Nu eram la curent cu nimic, continuă Dillon. Constatam doar că devenise din ce în ce mai ușor să atrag clienții lui George Cameron. Prețurile mele erau competitive, producția diversificată. Așa că o mare parte din clientela lui a devenit a mea. Poate am făcut pe atunci un mare rău firmei Legni... dar fără s-o știu.

— Legea dură a concurenței, nu-i așa ?

Vocea lui Dillon se aspri.

— Exact, dar pot să te asigur că n-a fost o manevră din partea mea. Chiar Zanetti a venit să-mi cumpere cutiile. I-am făcut un preț convenabil pentru ambele părți. Probabil că se gândea să mă lase cu buzele umflate imediat ce va intra în posesia fabricii Legni. Poate spera chiar că voi miza pe el... că voi face cheltuieli nechibzuite contând pe o prelungire a comenzilor lui. Deci m-ar fi putut distruge și pe mine.

— Și de ce nu mi-ai spus-o până acum, Dillon ?

El ridică din umeri.

— Erai atât de convinsă de vinovăția mea... Și am ajuns la concluzia că tatăl tău m-a scos vino-

vat în faţa ta de propriile lui greşeli. N-am îndrăznit să-l fac să treacă drept un mincinos în ochii tăi.

Andrea scutură din cap.

— Tata n-a acuzat niciodată pe nimeni. Acasă nu vorbea decât foarte puţin despre afaceri. Dar în ultimul an l-am auzit menţionând atât de des numele tău, încât...

— ...încât m-ai acuzat de toate relele ! Dar să ştii că nu eu am dat lovitura de graţie firmei. Cred că tatăl tău a sfârşit prin a abandona lupta. Era bătrân şi obosit, poate deja bolnav... Nu mai dispunea de combativitatea necesară. El mi-a telefonat, el a fixat preţul.

Dillon vorbea cu o voce lipsită de emoţie. „A cumpărat o firmă în ruină" gândi Andrea. O uzină neproductivă şi lipsită de valoare, numai pentru a veni în ajutorul unui o.u pe care abia îl cunoştea. Dacă acceptase nişte riscuri financiare, o făcuse doar dintr-un simţ moral, rar întâlnit în zilele noastre.

Poate că se simţea vinovat de moartea lui George Cameron înainte chiar de a auzi acuzaţiile ei. Poate astfel se explica hoărârea lui de a nu închide Legni şi de a face aici investiţii...

Cât de mult se înşelase în privinţa lui Dillon ! Atitudinea ei nedreaptă făcu să i se umple ochii de lacrimi.

Dar Dillon se înşelă asupra cauzei acestor lacrimi.

— Iartă-mă, Andrea. Nu ţi-am făcut un portret prea măgulitor al tatălui tău. Totuşi, o parte a eşecului său nu-î este imputabilă. Cred că direc-

torul lui comercial şi-a arogat nişte puteri decizionale care au prejudiciat Legni.

– Barry Evans ? De aceea l-ai concediat ?

– N-am nici o dovadă împotriva lui, dar îl bănuiesc că a servit interesele lui Zanetti.

Urmă o scurtă tăcere.

– Dillon, sunt fericită că mi-ai spus toate astea!

– Şi eu sunt mulţumit să aflu că tatăl tău nu m-a blamat niciodată.

Nemaigăsind nimic de adăugat, rămaseră aşezaţi în iarbă, doar la câţiva metri unul de celălalt. Şi totuşi, mii de kilometri păreau să-i despartă...

– Ai răscumpărat deci ipoteca asupra domeniului pentru ca mama mea să nu-şi mai facă griji. Avea dreptate când mi-a spus că eşti...

Andrea ezită, căutând un cuvânt care să nu-l trădeze intensitatea sentimentelor.

– ...un om de excepţie, încheie ea.

– Nu sunt atât de dezinteresat pe cât crezi. Mă gândeam...

Vocea lui Dillon deveni nesigură. Era pentru prima oară când Andrea îl vedea căutându-şi cuvîntele.

– Voiam să-ţi fac un cadou de nuntă, spuse el repede.

Declaraţia lui o şocă într-o asemenea măsură încât începu să tremure.

Dar Dillon rămase rece şi distant. Nu încăpea nici o îndoială ; dacă *avusese* intenţia să-i ceară mâna, acum renunţase.

Lovită drept în inimă de atâta indiferenţă, lăsă privirea să-i rătăcească în direcţia lacului.

– Îmi pare rău, Dillon... Sincer îmi pare rău.

Auzi iarba foşnind în spatele ei.

– Deci... s-a terminat cu adevărat ? o întrebă el apropiindu-se.

– Aşa mi se pare, nu ? spuse ea cu o voce tremurătoare.

– Nu ştiu... Mi-ai spus că te-ai înşelat când ţi-ai imaginat că simt ceva pentru tine. Dar vrei să ştii până unde merg cu adevărat sentimentele mele ? Ceea ce m-au împins ele să fac ?

– În privinţa ipotecii ?

– Oh, nu ! M-au făcut să iau o hotărâre mult mai importantă. Când am sosit la Fairview, aveam intenţia să închid Legni. Şi pe urmă te-am întâlnit... şi totul s-a schimbat.

Ea înghiţi în sec.

– Un fenomen ciudat s-a petrecut între noi, continuă el. O vibraţie, nişte scântei. Mi se părea că am găsit în tine ceea ce căutam dintotdeauna. Şi credeam că şi tu simţi acelaşi lucru ! Mă înşelam ? Andrea, spune-mi dacă mă înşelam !

– Nu te înşelai... Dar mi-era teamă să te iubesc. Îmi spuneam că nu cauţi decât o aventură. Şi atunci am renunţat.

– Poate că tu ai reuşit. Eu n-am fost în stare. Chiar când m-ai înfuriat îngrozitor... Îmi venea să te arunc pe fereastră şi totuşi o voce striga în mine : „Te iubesc, Andrea !"

Ce s-a petrecut atunci ? Andrea nu reuşi niciodată să-şi amintească. Dillon o ridicase de la pământ, sau ea i se aruncase în braţe ? I se păru că

găsise locul pe care îl aştepta de mult şi se ghemui la pieptul lui puternic.

După câteva clipe, Andrea îşi ridică ochii spre el.

— Acum, răspunde-mi cinstit. Legni va supravieţui ?

El luă un aer serios.

— Am chiar speranţa să obţin beneficii importante. Căci îţi reamintesc faptul că sunt un om de afaceri şi nu un filantrop. Singura dificultate a fost de a instala aici sediul central al firmelor mele, fiindcă se opunea consiliul de administraţie.

Andrea făcu ochii mari.

— Vrei să spui că...

— Doamne, Andrea, doar nu-ţi închipuiai că o să te oblig să părăseşti Fairview, Liliacul Alb, pe Debbie... şi amintirea lui Barry Evans !

Andrea pufni în râs. Dillon aflase câte ceva de când descinsese aici !

— Şi ce va deveni hotelul ? se interesă ea.

— Acum că domeniul şi-a plătit datoriile, n-aş vrea să-ţi încurajez în continuare înclinaţia spre fraudă în privinţa stabilirii tarifelor. E timpul ca Liliacul Alb să-şi îndeplinească adevărata lui menire : să adăpostească viitorii noştri copii şi pe fermecătoarea lor bunică.

— Şi noi ?

— Ne rămâne şura.

Îi înăbuşi râsul cu un sărut.

— Dacă mă instalez aici, continuă Dillon, va trebui să devin şi eu un Ambasador al Dezvoltării. Vezi vreun inconvenient ?

Andrea se prefăcu o clipă că-i măsoară lăţimea umerilor.

– Niciunul. Mâine o să-ţi comand blazerul verde.

Rămaseră câteva clipe înlănţuiţi, admirând lacul în liniştea serii.

SFÂRŞIT

După moartea tatălui ei, împins la faliment de un concurent fără scrupule, Andrea și mama ei sunt obligate să-și transforme domeniul în hotel.

Cu ocazia unui cocktail, tânăra îl întâlnește pe Dillon Harper, omul care l-a ruinat pe tatăl ei, răscumpărându-i firma la un preț derizoriu. Andrea se hotărăște să se țină la distanță de acest bărbat de un magnetism tulburător, în aparență simpatic, dar ascunzând un caracter cinic și calculat. Dar de ce-o fi urmărind-o cu insistențele lui ?

Într-o tresărire de conștiință, Andrea încercă totuși să-l împingă, dar cu atâta lipsă de convingere, încât el nici nu ținu cont. Cu pumnii strânși, ea se încordă în așteptarea sărutului pe care spera să-l primească.

THE BEST

ISBN 973-580-132-9

Lei 2940 + 60 T.L. = 3000